

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/33 • 9 Eylül 2000 • 5 DM.

İMF'den "ince ayar"...

Daha fazla yoksulluk!
Daha fazla baskı!
Sermayenin IMF patentli
saldırılarını püskürtmek için
sokağa, eyleme!

Kapitalist-emperyalist
ablukayı parçalamak için
Sınıf çalışmasını
güçlendirelim

(sayfa 3)

KHK
saldırısının
niteliği ve
görevler

(sayfa 9)

Metal
işkolunda TİS'in
mücadele
gündemi

(sayfa 10-11)

Siyasal
durum ve
devrimci
görevler/1

(sayfa 14-16)

Örgütsüzleştirme
saldırısı
birleşik mücadeleyle
püskürtülebilir

(sayfa 20-21)

İÇİNDEKİLER

Kapitalist-emperyalist ablukayı parçalamak için sınıf çalışmasını güçlendirelim!	3
İMF'nin 2001 programında yine yoksullaşma ve baskı var	4
Belediyelerde TİS süreci yenilgiye evriliyor	
Saldırıları, sorunlar ve sorumluluklar ...	5
KHK saldırısının niteliği ve görevler ...	6
Perde operasyonları devam ediyor	7
Saldırının yeni unsurları ve işçilerin büyüyen öfkesi	8
1 Eylül Dünya Barış Günü eylemleri ve saldırılar	9
Metal işkolunda TİS'in mücadele gündemi	10
Metal işkolunda azgın sömürü	11
Grevdeki belediye işçilerine ziyaret ...	12
İMF tipi yaşama hayır!	13
Siyasal durum ve devrimci görevler/1 (Orta)	14-16
Birinci yılında	
Ulucanlar katliamının gösterdikleri ...	17
"Liberal hücre paketi" evresinde hücre karşıtı mücadelenin sorumlulukları ...	18
Yeni ölümler yaşanmasın!	19
Örgütsüzleştirme saldırısı birleşik mücadeleyle püskürtülebilir	20-21
Kapitalizm ve işsizlik	22
Reformist cenderenin kırılması üzerine	23
Semt çalışması üzerine	24
Yılmaz Güney partili mücadelemizde yaşıyor!	25
Perinçekler'in izinde yol alanlar.	26
Mücadele Postası	27

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/33 ● 9 Eylül 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

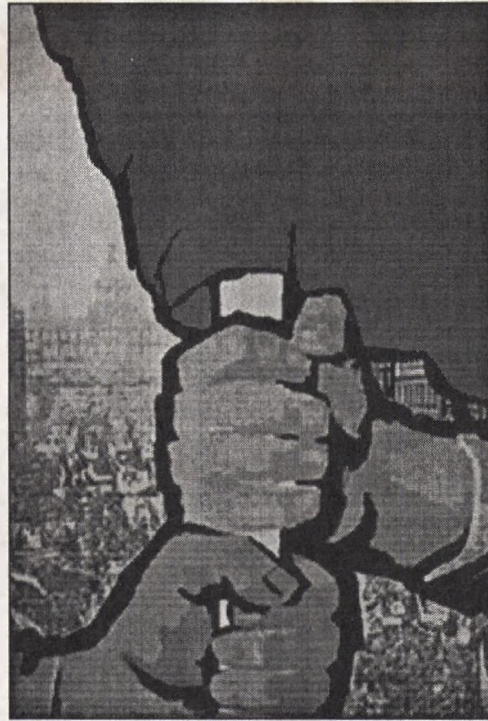
Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

Kapitalist barbarlık sisteminin globalist sloganı "birlik, beraberlik, kardeşlik" oldu. Her zeminde kol gezen vahşetin sorumluları, her zeminde bu sloganı yükseltiyor. BM Milenyum Zirvesi'nden, Türk yargısının tatil sonu törenlerine kadar her toplantıda bu sahtekarlık boy gösteriyor.

Milenyum Zirvesi'ni; Balkanlar, Kafkaslar, Ortadoğu ve daha dünyanın dörtbir yanında halklar arasındaki kardeşliğin fitillenmesi, birbirine boğazlatılması ve sözde kurtarma operasyonu adı altında emperyalist ordularca kırımını önelemişti.

TC'nin bu yönteme bulduğu isim, cezaevleri özgünlüğünde "tredman" oldu. Yani, önce öldür, sonra teslim al. Kürt halkına karşı yürütülen inkar ve imha savaşının temel argümanlarından olan "ölü ele geçirme"nin diğer adı oluyor tredman ve anafikrini PKK'nin teslimiyet süreçlerinden alıyor. Kürt siyasileri ise, sadece TC'nin değil, emperyalizmin tredmanına da "cevap vermek" zorunda olduklarını kavramış görünüyorlar. Utanç verici teslimiyetlerine rağmen süren şiddet onları zerrece etkilemiyor. Kürt halkının katillerini her vesileyle kardeş ilan etme onursuzluğunu sürdürüyorlar. Geldikleri noktayı artık onursuzluk sözüyle de tanımlamak mümkün değildir. HADEP'le MHP arasındaki "kardeşlik" in tanımına, bırakın onursuzluğu, ihanet sözü bile yeterli olmayacaktır.

MHP ki, binlerce faili meçhul cinayetin organizatörü ve tetikçisi kontr-gerillanın potansiyel kadro kaynağıdır. MHP ki, Kürtleri toplu kırımlardan geçiren Özel Tim'in oluşturulmasında özel ve öncelikli tercih merciidir. MHP ki, "inkar"ın teorisini, "imha"nın kışkırtıcısıdır. Kürt'ü Türk ilan edebilmek için neredeyse dünyayı Türk ilan eden Türk Tarih Tezi ve Güneş Dil teorilerinin uydurukçuları ve en hararetli savunucuları, MHP'ye fikir babalığı yapacak olan Turancılar, Nazi yandaş ve destekçileri değil miydi? Bugün yine idam cezasının kaldırılmasını "Apo'nun idamı" şartına bağlayan bu aynı faşist katiller değil midir?

Kapitalist emperyalizmin bu teslim alma programına direnebilmenin pek de kolay olmadığı görülüyor. Sadece Kürt ulusal siyaseti değil, dünyanın dört-bir yanında ulusalcılıkla teslimiyetçilik globalizm potasında eriyip kaynaşıyor. Bu gelişmeler direniş mevzilerini daraltmakla birlikte netleştiriyor da. Giderek iki sınıf-iki dünya karşıtlığı daha belirgin hale geliyor. Devrimci sınıf ve devrimci siyaset, kapitalist-emperyalist barbarlığa karşı direnişin tek merkezi haline geliyor.

Eksen Yayıncılık telefonu değişti.

Yeni tele-faks numarası: 0(212) 638 58 13

Kitapçılarda...

"Bir iddiala bulunuyoruz, bir parti kurduk. Böylece ortaya tarihi önemde bir iddia koyduk. Parti, sınıfın siyasal temsili ve devrim hedefi demektir. İlk temel değerlendirmelerimizden başlayarak, devrimle aramızda parti dışında bir aşama tanımlamadık. Bizim için tüm sorunlar parti ve devrim davasının sorunlarıydı. Bizim için stratejik nitelikte olan bu iki hedeften birini, partimizin kuruluşunu gerçekleştirmekle kazandık. Önümüzde devrim hedefi var. Ama bu sadece kağıt üzerinde bir iddia olmayacaksa eğer, bilmemiz ve anlamamız gereken şudur ki, bu bir "cüret etme" değildir yalnızca. Bu aynı zamanda, bu mücadelenin güçlerinin partimizin saflarında ve bu ülkenin toplam devrimci birikimi içinde olduğunu bilebilmektir de..."

"Partiyi kazandık! Gerçekte geleceğimizi, gözbebeğimiz gibi korumamız gereken temel bir tarihsel aracı kazandık. Üzerine artık tereddütsüz öleceğimiz bir davayı kazandık. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti öncesindeki bütün birikim güvenceden yoksundu. Parti inşa süreci hep bir biçimde attığımız adımların sallantılı olduğu, güvenceli olmadığı adımlardı. Şimdi tereddütsüz öleceğiz! Çünkü parti, her ne olursa olsun, bundan sonra bu birikimin yok edilemeyeceğinin maddi bir karşılığıdır.

"Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!"

Tuna (Ümit Altıntaş) yoldaşın
Kongre Kapanış Konuşması'ndan...

Fiyatı: 1 750 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Partinin adı ve amblemi

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Açılış ve kapanış konuşmaları

Partinin adı ve amblemi

EKSEN YAYINCILIK

Kapitalist-emperyalist ablukayı parçalamak için Sınıf çalışmasını güçlendirelim

İMF şefi yine Türkiye’de. Saldırı programının gidişatını kontrol etmek ve “ince ayarı”nı yapmak üzere incelemelerde bulunuyor. Hükümete vereceği yeni direktifleri hazırlıyor. Yönetme konusunda hiçbir karar verme yetkisine ve yeteneğine sahip olmayan gerici-faşist koalisyon hükümeti ise, işçi-emekçi kitleler için hayati önemdeki bu girişimlerin üstünü örtme operasyonları düzenlemekle meşgul. Operasyonlar aynı zamanda makyaj tazeleme amacı taşıyor. İktisadi cephede, sözde hayali ihracat operasyonlarıyla; siyasi cephede sözde şeriat karşıtlığı demagogileriyle; sermaye devleti ve hükümetinin, vurgun-soygun-kapkaç ekonomisinin koruyucu ve kollayıcı gücü olduğu gerçeği gizlenmeye, yıpranan imajı tazelenmeye çalışılıyor.

Gerçekte kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik hak mücadelesinin tasfiyesini hedefleyen KHK, “her derde deva” şeriat tehlikesine karşı önlem gibi sunuluyor. Söz konusu kararname üzerine, hükümetle cumhurbaşkanı arasındaki anlaşmazlık bilinçli bir tarzda abartılarak, önce bir “devlet krizi”ne, oradan da “hukuk abidesi” cumhurbaşkanı şahsında kamudaki tasfiyenin “yasal” yolunun onaylatılmasına ulaşıyor. “Şeriat karşı”tlık söylemleriyle birlikte, bu “devlet krizi” oyunu öyle ustaca sahnelenmiştir ki, kamu emekçi sendikaları, cumhurbaşkanı-başbakan maçında cumhurbaşkanının taraftarları haline getirilerek, kendi tasfiyelerinin onaycısı yapılabilmişlerdir. Bunda elbette oyuncuların ustalığı yanında, sendika bürokratlarının kitlelerine yabancılaşma/sınıf ihanetinde derinleşme süreçlerinin de önemli payı var. Tabanın saldırıyı suskunlukla izleme pozisyonunda kalması ise, oyundaki ustalığın bir başka teyidi oluyor.

Hayali ihracat ve yolsuzluklara karşı düzenlenen operasyonlarla üç-beş küçük vurguncu teşhir edilirken, yolsuzluk ve hırsızlıkların en büyükleri devlet eliyle ya da devlet desteği ve denetimiyle yürütülmektedir. Koca koca

bankaları boşaltanlar, banka kurtarma operasyonları ve teşvik kredileriyle ödüllendiriliyorlar. Deprem bölgesine devlet kasasından destek şöyle dursun, toplanan yardımlar bile üç-beş soyguncuyu palazlandırmak için iç edilerek, depremzedeler perişanlıktan kırılmaya terk ediliyor. Bizzat devletin sergilediği bu “ahlaksızlığı” unutturmak için, hayali ihracat operasyonları allanıp-pullanarak günlerce gündem tutuluyor, emekçiler uyutulmaya çalışılıyor.

İMF-TÜSİAD yıkım programının, en azgın bir ideolojik-politik-militer saldırı programıyla desteklenmeksizin uygulanabilmesi söz konusu olamayacağından, devlet terörü, her alanda ve giderek ilkelleşen ve kabalaşan biçimlerde azdırılıyor. Terör, sadece sınıf ve kitle hareketine yönelik yasak ve şiddet tedbirleri tarzında değil, ideolojik-politik saldırının argümanlarında da kendini gösteriyor. Adalet Bakanının hücre karşıtı açıklamalar yapan barolardan tabip odalarına kadar bir dizi demokratik kurumu “hücrelere girmeye aday teröristler ve destekçileri” ilan etmesi, Ecevit’in Cumhurbaşkanı Sezer’i “terörü cesaretlendirmek”le itham etmesi, yöntemlerin ne kadar kabalaştığının göstergesi. Sermaye devletinin, sömürü, soygun, hırsızlık, yolsuzluk, mafyacılık, çetecilik, işkence, eziyet düzeni demek olan kapitalizmin koruyucusu-kollayıcısı olduğu öylesine teşhir olmuş durumda ki, artık daha incelikli yöntemler arama ihtiyacı bile duyulmuyor, kaba faşist argümanlara başvuruluyor.

Hükümetin İMF’nin kuklası görüntüsüne fazlaca müdahale edilmiyor; çünkü böylece şimşekler hükümet ve İMF üzerinde toplanarak, kapitalist sınıf ve devlet geri planda tutulmuş oluyor. İşçi-emekçi kitlelerde giderek yayılan ve belirginleşen anti-emperyalist bilinç, böylece, daha baştan kapitalizm karşıtlığından uzaklaştırılarak sakatlanmış oluyor. Grev yasakları kapitalistlerin cebini şişiriyor. Ancak tepkiler yasağı açıklayan hükümete yoğunlaşıyor. Ücretlerin düşürülmesi Koç’ların, Sabancı’ların palazlanmasına yol açıyor, ancak tepkiler sadece zam yüzdelerinin direktifini veren İMF’de toplanıyor.

Bu perdeleri yırtmadan, bilinçlerde çarpıklık yaratan bu gelişmeleri kitleler nezdinde açıklığa kavuşturmadan, sınıf ve kitle

hareketinde sağlıklı bir gelişme beklenemez. Oysa önümüzdeki hafta ve aylar, hem siyasi ve hem de iktisadi çatışmayı daha da derinleştirecek gelişmelerle yüklüdür. Devlet her an hücre saldırısında атаға geçebilir. Bu bekleniyor, fakat mücadelenin sınıf ve kitle hareketiyle bağları henüz yeterince kurulabilmiş değil. Grev yasakları belediyelerdeki sorunu içinden çıkılmaz hale getirmiş durumda. Metal ve tekstil sektörleri de çok farklı olmayacak bir sürece girmiş bulunuyor. Sıfır zam dayatmalarının bu sektörlerdeki TİS’leri de uzlaşmazlığa sürüklemesi, dolayısıyla grev ve grev yasakları neredeyse kaçınılmaz son olarak şimdiden görülebiliyor. Böylesine yoğun gündemle yüklü bir süreçte, sınıf ve kitlelerin artan hoşnutsuzluğu örgütlenemez ve gerçek hedeflerine yöneltilemezse, sadece bugüne dek harcanan çabalar boşa gitmeyecek, sistemin saldırılarının gemi azağına almasına da neden olacaktır. Dolayısıyla, saldırının bugünkü dalgalarını püskürtmek, yeni saldırıların yolunu kesmek açısından büyük bir önem taşıyor.

Sürece etkin bir hazırlık ve müdahale için, çalışmaların şu konu ve alanlarda yoğunlaştırılması gerekiyor:

* Ön plandaki hükümet-İMF-emperyalizm üçlüsünün ardına gizlenmeye çalışılan devlet-TÜSİAD-kapitalizm gerçekliğinin açığa çıkarılması, gelişmekte olan anti-emperyalist bilincin anti-kapitalizm zemininde güçlendirilmesi için etkin bir propaganda-ajitasyon çalışması.

* Sınıf çalışmasında belediye, metal ve tekstil sektörlerine öncelik verilmesi, bu alanlarda giderek yoğunlaşan huzursuzluğun örgütlü bir tepkiye dönüşebilmesi için müdahale araç ve yöntemlerinin geliştirilmesi.

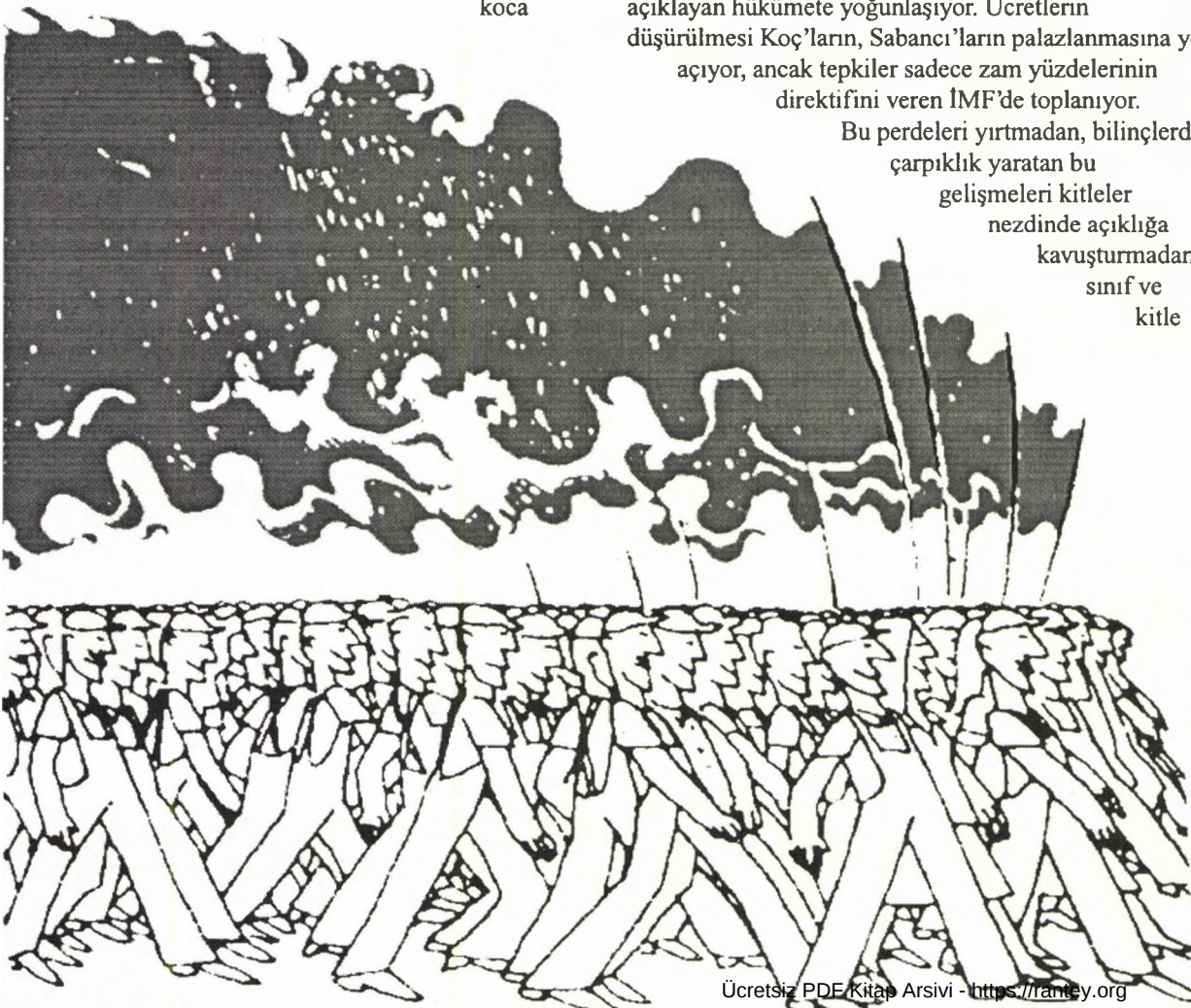
* Grev yasakları başta olmak üzere kapitalist devlet zorunun etkin bir teşhiriyle, işçi-emekçi kitlelerde “zora karşı zor” bilincinin geliştirilmesi.

* İktisadi-sosyal haklarla siyasi hakların, dolayısıyla, iktisadi-sosyal saldırılarla siyasi saldırıların bütünlüğünün daha etkin propagandası. Bugün hücre saldırısının merkezine oturduğu siyasi saldırılarla, grev yasaklarının merkezine oturduğu iktisadi saldırıların bir ve aynı merkezden, bir ve aynı amaçla planlanıp yürütüldüğünün açığa çıkartılmasıyla, hücre saldırısına karşı mücadelenin sınıf ve kitle ayaklarının güçlendirilmesi.

* Ardarda gelen saldırıların kitlelerde yarattığı eziklik ve savunma ruh halinin kırılması için, taleplerin ön plana çıkarılması. Sınıfa karşı sınıf-düzene karşı devrim, ya da, sermaye politikasına karşı sınıf politikası fikrinin işçi-emekçi kitleler içinde yaygınlaştırılmasının bir aracı olarak, sınıfın devrim programının etkin bir tanıtımı/propagandası.

Sınıf mücadelesinin ve siyasi çalışmanın deneyimlerinden sonuna kadar yararlanmak büyük bir önem taşıyor. Süreç açısından, özellikle metal işçilerinin ‘98 eylemlilikleri fazlasıyla ders vericidir. Sendikal hareket ve örgütlenmelerin fazlasıyla güven zedelediği de gözönüne alınırsa, sınıf hareketinin yeniden başını doğrultabilmesi için, güven verici bir siyasi çalışmanın önemi daha iyi anlaşılacaktır. Sınıfın güvenini kazanma konusunda hiçbir eksiklik taşımayan devrimci parti programı, etkin bir devrimci sınıf çalışmasıyla kitlelerle buluşturulabilmelidir.

Siyasi önderlik sorunu, sınıf hareketindeki tıkanmayı çözebilecek kilit önemde sorun olmaya devam etmektedir. Sorunun çözümü ise, öncü-devrimci işçi ve emekçilerin devrimci parti çatısı altında örgütlenmesi ve eğitilmesi, önderlik düzeylerinin yükseltilmesinde yatmaktadır.

İMF'nin 2001 programında yine yoksullaşma ve baskı var

Cottarelli yeniden Türkiye'de. İMF heyetine göre, ekonomik program iyi gidiyor. Tek sorun dış ödemeler dengesindeki açık. Enflasyonun %40'lar dolayında gerçekleşmesi tahmin ediliyor. Fakat İMF bunu ciddi bir sapma olarak görmüyor.

Sosyal güvenlik reformunun ilk ayağı gerçekleşti. Tarımda destekleme alımları ve taban fiyat uygulaması sınırlandı. Emekçilerin ücret artışları enflasyonun en az 15 puan altında tutuldu/tutuluyor.

Mezarda emeklilik, tarımda yıkım, ücretlerin aşağı çekilmesi gerçekleştirilmiş oldu. İMF bunları takdir ediyor ama, "yetmez" diyor. Daha fazla yıkım, daha fazla yoksullaşma dayatıyor. Sermaye devletinden bu çizgiyi derinleştirerek sürdürmesini ve bu arada özelleştirmelere de hız vermesini talep ediyor.

İMF'nin özelleştirmelerle ilgili talebi üç başlıkta incelenebilir: Sosyal güvenliğin özelleştirilmesi, karlı KİT'lerin yerli tekeller ve onların uluslararası işbirlikçilerine satılması.

Yaşar Okuyan'ın SSK'ya ilişkin KHK'larla sosyal güvenliği özelleştirme girişiminin arka planında da, İMF'nin bu özelleştirme hesapları yatıyor. İlk elden sosyal güvenliğin özelleştirilmesi, ardından KİT'lerin satılması -daha doğrusu satılmaya devam etmesi- ve en son olarak da kamu bankalarının özelleştirilmesi hedefleniyor.

İMF, 2000 bütçesindeki emek karşıtı uygulamaları yeterli görmüyor. Hatta 2000 bütçesindeki etkisini de yeterli görmüyor ve 2000 bütçesine çok fazla müdahale etmedik, 2001 bütçesine müdahale edeceğiz! diyor. Cottarelli'nin söylemek istediği; 2000 bütçesindeki girdilerin iyi olduğu ve bunun böyle sürdürülmesi (yani deprem vergilerine 2001'de de devam!), fakat harcamaların daha fazla kısılanması gerektiğidir.

Bütçede harcama kalemlerini asıl olarak faizler, silahlanma ve personel giderleri, yani kamu emekçilerinin ücretleri oluşturuyor. Yatırım zaten yok. Faiz giderlerinden herhangi bir azaltmaya gidilemeyeceğine göre, geriye iki kalem kalıyor: Silahlanma ve kamu emekçilerinin ücretleri. Cottarelli'nin emperyalist uşağı faşist devletin bölgedeki emperyalizmin koçbaşı rolü açısından olmazsa olmaz silahlanma harcamalarına da bir diyeceği olmayacağına göre de, kalıyor geriye kamu emekçileri.

Kamu emekçilerinin ücretlerinin daha aşağı çekilmesi gerek bütçe değerleri açısından gerekse de

devletin emek piyasasına dönük müdahalesi açısından hayati önem taşıyor. Sermaye devleti, ülkedeki ücretleri genel olarak sınırlandırmak ve aşağı çekmek için, bunu önce kamu emekçilerinde yapıyor. Ve ardından işçilere dönüp, "siz de bununla yetinin" diyor. 2000'de olan bu. 2001'de de aynı politika uygulanmak isteniyor. Demek ki 2001'de de sermayenin yoksullaştırma programı ilk adımlarını kamu emekçileri üzerinde atacak. Görünen köy bu.

2001 bütçesinin hazırlıkları ile eş zamanlı olarak 300 bin işçinin TİS görüşmeleri de başlıyor. Demek aynı dönemde işçi sınıfının örgütlü kesimleri de yeni bir sınamayla karşı karşıya kalacak. Kamu emekçileri ve işçiler bu dönemde ya birbirlerine özgüven ve direniş, ya da teslimiyet ve yoksullaşma için örnek olacaklar.

Burjuva basının bütün göz boyamalarına rağmen, İMF programı kendi hedefleri açısından kesinlikle başarısız olmuş durumda. Programın en önemli propagandası

durumundaki "enflasyonla savaş" argümanı suya düşmüş bulunuyor. Dış ödemeler dengesi -ihracatın ithalatı karşılama düzeyi- sürekli kötüye gidiyor. Türkiye sermayesinin dış piyasalardaki rekabet gücünü artırıcı -ücretleri daha da aşağı çekmek dışında- hiçbir gelişme, üretimde hiçbir artış söz konusu değil. Aslında başarı dedikleri, sömürüyü katmerleştirmekten başka bir şey değil.

İMF programı bıçak sırtı bir zeminde ilerliyor. En küçük bir döviz darboğazında umulmadık ölçüde ciddi bir kriz sermayenin kapısını çalabilir. Zaten buna dönük önlemler sürekli artırılıyor: Kamu

emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldıracak yasalar, F (hücre) tipi cezaevleri, en küçük sokak muhalefetine dahi tahammülsüzlük ve bu arada "irtica tehlikesi" üzerinden koparılan militarist yaygara bunu anlatıyor.

Daha fazla ücret istemekle, İMF karşıtlığının, dolayısıyla da anti-emperyalizmin; daha fazla ücret istemekle, "silahlanmaya hayır!" demenin, dolayısıyla da anti-faşist eylemin; daha fazla ücret istemekle, sermayenin faşist devletin yeniden yapılandırma programına karşı çıkmanın, dolayısıyla da "yaşamın hücreleştirilmesine hayır!" demenin, birbirine nesnel olarak son derece yaklaştığı bir dönemden geçiyoruz. Faşist devletin çekirdeği MGK bunu görüyor ve bir yandan daha fazla dış gösterirken, diğer yandan muhtemel krizlerde subap görevi görebilecek organlarını -cumhurbaşkanı gibi- hazırlamayı da ihmal etmiyor.

Böylesi bir konjonktürde sınıfın örgütlü kesimlerini temsil eden sendikaların hizaya çekilmesi büyük önem taşıyor. Tescilli işbirlikçilerin yanında DISK ve KESK de tüm muhalif/direnişçi unsurlarından arındırılmaya çalışılıyor. DISK'e dönük baraj saldırısı, kamu emekçilerine dönük KHK saldırısı, bu hizalamayı anlatıyor. İMF programının kritik halkalarını bunlar oluşturuyor.

Devrimcilerin bu döneme ne nesnel koşulların tahlilinden kopuk bir kötümserlikle, ne de özel zaafıların görmezden gelen bir iyimserlikle, ama en küçük olanağı dahi sınıfın kolektif eylemine katan bir çaba ve özen içinde girmeleri gerekiyor. Türkiye halklarının üzerine bir karabasan gibi çöken İMF patentli yoksullaştırma programını, MGK patentli faşist yeniden yapılandırmayı boşa çıkartmanın yolu işçi sınıfının bağımsız, kolektif, kitlesel ve devrimci eyleminden geçiyor. Bunun yolunu döşemek adına yapılan tüm girişimler, tüm çabalar somut karşılıklarını yarattıkları, yani sınıfın önünü açıp ona devrimci özgücünü kazandırdıkları ölçüde, "devrimci politika" olarak nitelenmeyi hakediyor. Gerisi laf-ı güzaf olmaktan öteye gitmiyor.

İstanbul'da İMF'ye karşı kitlesel gösteri

Cottarelli başkanlığındaki İMF heyeti bir kez daha Türkiye'de. Çalışan kesimlere dönük sosyal yıkım programının geldiği düzeyi teftiş etmek amacıyla ülkemizde bulunuyor. Sermaye ve hükümet çevresinde heyecan ve sevince vesile olan ziyaret, işçi-emekçiler cephesinde ise İMF karşıtı protestolara sahne oldu.

31 Ağustos'ta İstanbul'da İEP'in çağrısıyla yapılan protesto gösterisinin ardından, 1 Eylül'de İSSP ve KESK Şubeler Platformu'nun çağrısıyla Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda bir protesto gösterisi gerçekleşti. Eyleme kimi sendikalar yönetim düzeyinde katılırken, özelleştirme kapsamında bulunan Bakırköy Sümerbank işçileri kitlesel katılım sağladı.

Yürüyüş sırasında "Kahrolsun İMF!", "İMF'nin uşağı hükümet istemiyoruz!", "İMF defol, Yaşasın bağımsız demokratik Türkiye!", "İMF'ye karşı emek cephesi!" gibi sloganlar atıldı. Taşınan dövizlerde ise, İMF karşıtı sloganların yanısıra, grev yasakları ve sermayenin diğer saldırılarını teşhir eden şiarlar yer alıyordu.

Kararlı ve coşkulu bir ortamda geçen eylemde, Cottarelli'nin maketi yakıldı. Önlükleriyle eyleme katılan ve ilgi çeken Sümerbank işçilerinin maket yakılırken söyledikleri İMF karşıtı marşlar coşkunun artmasını sağladı.

Şubeler Platformu adına yapılan basın açıklamasında da İMF heyetinin derhal ülkemizi terketmesi istendi. Yine sermayenin işkolu barajı, grev yasaklamaları, özelleştirmeler, KHK vb. saldırıları devreye sokarak örgütsüz bir toplum yaratmak istediği, buna karşı ise çalışan kesimlerin mücadele etmesi gerektiği vurgulandı.

Eylem basın açıklamasının ardından aynı coşku ile bitirildi. Eylemin bitiminde Sümerbank işçileri işyerine disiplin içinde yürüyerek gitti.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Belediyelerde TİS süreci yenilgiye evriliyor...

Saldırıları, sorunlar ve sorumluluklar

Sermayenin kapsamlı saldırılarını tüm şiddetiyle sürdürdüğü bir dönemde birçok işkolunda ardarda başlayacak TİS süreci büyük bir önem taşıyor. Belediyelerle açılmış olan bu süreç tekstil ve metal işkolundaki TİS'lerle devam edecek. Sermayenin saldırılarının geleceğini belirleyecek olan bu süreç, sınıf ve kitle hareketinde bir dönüm noktası olabilme özelliğini taşıyor. Zira, kapsamlı saldırı karşısında kazanılacak her mevzi, sınıf hareketinde yılları bulan durgunluk ve tahrip edici havanın bir nebze olsun dağıtılması anlamına gelecektir. Bunun sınıf hareketi şahsında yaratacağı en büyük kazanım, sınıf ve öncüler şahsında yaşanan yenilgi ruh halinin dağıtılması, örgütlenmeye ve mücadeleye yönelik güven olacaktır. Açılan gedikler yeni mücadeleleri teşvik edecek ve güçlendirecektir.

Belediye TİS'leri böylesi bir sürecin ilk halkasıydı. Dolayısıyla bu işkolunda elde edilecek kazanım veya yenilgi tekstil ve metal TİS'lerinin seyrini de belirleyecekti. Ancak belediye TİS'lerinde yaşanan son gelişmeler bu açıdan oldukça iç karartıcıdır. Sendikal ihanetle birleşen grev yasağı saldırısı, bu işkolunda TİS'in yenilgiye doğru evrilmesi sonucunu doğurmuştur. Birçok işyerinde aynı zamanlarda başlayacak grevler, sendika bürokratlarının tek tek satış sözleşmeleriyle zayıflatılmış, bu ilk satışlar yeni satışların önünü açmış ve bu zemin üzerinden devlet saldırısı hayata geçirilmiştir.

Şu an belediyelerde grevde bulunan işyeri sayısı ikidir. Yeni başlayan bu grevlerin de satışla bitirilmesi meselesidir. İşkolunda grev yasakları üzerine verilen ilk tepkiler söndürülmüş, TİS'ler sermayenin inisiyatifine terk edilmiştir. TİS görüşmeleri sürecinde ve grev yasakları sonrasında sendika yöneticileri tarafından edilen sözlerin hiçbir değeri yoktur. Yöneticiler tarafından bol bol tekrarlanan, birleşik mücadele, sonuna kadar grev, direne direne kazanacağız türünden sözler ortada kalırken, ileri işçiler tarafından harcanan son sınırlı çabalar da yenilginin ağırlığını kaldıracak bir niteliğe ve kapsama ulaştırılamamıştır.

Yenilgi bugünkü haliyle, hem sınıf hareketinin önümüzdeki süreci, hem de bu işkolundaki dinamikler için dağıtıcı bir rol oynayabilecektir. Bu sürecin değiştirilmesi, sınıf devrimcilerinin ve ileri-öncü işçilerin çabasına bağlıdır. Dolayısıyla, belediye grevleri şahsında ortaya çıkan tablonun çok yönlü bir değerlendirilmesinin yapılması ve gerekli derslerin çıkarılması can alıcı bir sorundur. Yapılacak değerlendirme, saldırı ve yenilginin zeminini ortaya koyabilmeli, bunu belediye işkolundaki olumluluklar, özgünlükler ve zayıflıklarla beraber ele alabilmelidir.

TİS başlarken işkolunun taşıdığı olumluluklar ve olanaklar

Belediye işkolunda en temel olumluluk, ileri-öncü işçi birikimi ve bunun ürünü olarak örgütlü sendika şubelerinin görece ileri sendikal mevziler olma özelliğidir. İleri-öncü işçi birikimi bir mücadele deneyimine sahiptir ve devrimci mücadeleye belli bir

ilgisi vardır. Özellikle İstanbul'da birçok sendika şubesi devrimci yapıların şu veya bu düzeyde etkinlikleri altındadır. Bu durum, diğer işkollarıyla karşılaştırıldığında, önemli bir farklılığı işaret etmektedir. Denilebilir ki, belediyeler, devrimci-demokrat hareketin bu kapsamda etkinliğinin sürdüğü tek işkolu olma özelliği taşımaktadır.

TİS süreci boyunca çeşitli somut ifadeler kazanan birleşik mücadele eğilimini ise bir başka olumluluk saymak gerekiyor. Sendikal bölünmüşlük tabandan gelen basınçla yer yer aşılabilmiş, ortak eylemlilikler örgütlenebilmiştir. Elbette bu henüz ihtiyaca yanıt vermekten uzaktır ve sendika yönetimlerinin ihanetlerinin üzerini kapama çabaları yönünde de kullanılmaktadır. Ancak sınıf hareketinin mevcut durumu düşünüldüğünde, herşeye rağmen, belediye TİS'leri için bir olumluluk sayılmalıdır.

Ancak tüm bunlar TİS'lerin kazanımla sonuçlanmasına yetmemiştir. Çünkü bu olumluluklar, sınıf hareketinin genelde yaşadığı zaaf ve zayıflıkların bu işkolunda aşıldığı anlamına gelmemektedir. Dahası, bu olumluluklar temel zayıflıkların üzerini örtücü bir işlev de görebilmektedir.

Sorunlar, zayıflıklar ve sorumluluklar

Belediye TİS'leri için saydığımız olumluluklar bir yana bırakılarak genel olarak TİS sürecine bakıldığında, bu TİS'lerin de klasik satış sözleşme süreçlerinden farklı olmadığı görülür. Mücadele vurgulu nutuklar, göstermelik eylemler, kapalı kapılar arkasında bağitlanan TİS'ler, birleşik mücadele adına biraraya gelen sendikaların zincirleme satışın yolunu düzlemeleri, tüm TİS'lerde yaşanan klasik tablonun

yeni bir örneğini oluşturmuştur.

Bu durumda, yukarıda ifade ettiğimiz olumlulukların TİS süreci boyunca rolü ve etkisi ne olmuştur? Bu soruya yanıt, sınıf mücadelesinde ara sınıf konumunun tuttuğu yer ve sınırlılıklar üzerinden verilebilir. Bu olumluluklar, devrimci bir sınıf önderliğiyle birleşemediği yerde, sınıf hareketinin sermayenin saldırıları karşısında zayıf ve savunmasız durumu aşılamamaktadır. Bu, niyetlerden bağımsız nesnel bir sonuç olarak yaşanmaktadır. Tam da bu nedenle, objektif olarak ihanet (belli ilerici sendikal mevziler şahsında) ve yenilgi kaçınılmaz olmaktadır.

Belediye TİS'leri vesilesiyle ortaya çıkan bu durum, bir kez daha, ara kademe sendika yöneticilerinin zayıflık ve sınırlılıklarını göstermiştir. Önemli bir bölümü küçük-burjuva devrimci ve

reformist akımların etkinliğinde olan bu yöneticiler, ilerici konumlarına karşın, sendikal ihaneti açacak, sermayenin saldırılarına karşı sınıfsal bir karşı koyuşu örgütleyebilecek bir iradede yoksundurlar. Kullandıkları tüm politik ve direnişçi söyleme karşın, temel belirleyen, sendikalist ufuk ve sınıf hareketine karşı alttan alta beslenen güvensizlik olmuştur. Sendikalist ufuk, sendika ağalarına karşı cepheden karşı koyuşu zaafa uğratmış, titrek bir duruşu ve sonuçta sık sık görüldüğü üzere bir boyun eğişi getirmiştir. Aynı zaaf, çokça sözü edilen birleşik eylem-direnış söz konusu olduğunda da kendisini göstermiştir. Zaman zaman gerçekleşen birleşik eylemliliklere karşın, sendikal bölücülük aşılamayan bir olgu

olarak tüm TİS boyunca yaşanmıştır. Kazanana kadar ortak eylemlilikten bahsedilmiş, ancak grevlerin başladığı süreçte birer birer sözleşmeler imzalanmıştır. TİS görüşmeleri devam ederken gerçekleştirilen kitlesel ortak eylemlilikler, grevlerin başlamasıyla beraber, etkinliklere katılmamaya ya da temsili katılmaya evrilmiştir. Grev yasağının geldiği işyerleri dışındakiler, göstermelik basın açıklamaları ya da yapılan etkinliklere temsili düzeyde katılım dışında suskun kalmışlardır.

Ara kademe yöneticilerin bir diğer temel zayıflığı, sınıfa duyulan güvensizliktir. Sendikalist ufuk ile bu güvensizlik birbirini beslemektedir. Sonuçta, küçük-burjuva devrimci ve reformist akımların yapısal zayıflıklarından kök alan yaklaşımlar belediye TİS'leri şahsında bir kez daha kendisini göstermiş, belediye işçilerinde gözlemlenen tüm olumluluk ve olanaklar heba edilmiştir.

Ara kademe sendikacılar şahsında yaşanan zayıflık, ileri-öncü işçiler üzerinde de zayıflatıcı ve kötürümleştirici bir rol oynamıştır. İleri politik söylemlerle örtülerek sınıfa taşınan zayıflık, ileri-öncü işçiler şahsında, bağımsız irade geliştirmede zayıflama ve bunun doğal sonucu olarak öncü kimliğin erozyona uğramasında ifadesini bulmuştur.

Sınıf hareketinin bugün en temel sorunu, kendisini sermayenin saldırıları ve sendikal ihanet karşısında savunmasız olmaktan çıkaracak pratik bir sınıf önderliğinden yoksunluğudur. Programatik ve politik cephelerden doldurulan boşluk, sınıfı savunmasız olmaktan çıkaracak pratik önderlik planında da doldurulmak durumundadır. Belediye TİS sürecinin gösterdiği temel gerçeklerden biri budur ve komünistlerin görev ve sorumluluklarına işaret etmektedir.

KHK saldırısının niteliği ve görevler

KHK esas olarak kamu emekçilerini ilgilendirdiği kanısı uyandırır da, gerçekte içinden geçtiğimiz dönemde sermayenin ihtiyaçlarından bağımsız olmayan kapsamlı bir saldırı niteliği taşıyor.

KHK: Kamu emekçilerini iş güvencesinden yoksun bırakmanın aracı

İMF'nin uluslararası düzeyde uygulamaya soktuğu yapısal uyum programlarının temel hedeflerinden biri, bütçeden dış borç ödemelerini ayrılan payın büyütülmesidir. IMF bütçe açıklarını asgari düzeye düşürüp, dış borç ödemelerini zamanında yapmayan ve dış borçlara daha fazla pay ayırmayan ülkelere kredi vermiyor. IMF reçetelerini eksiksiz uygulayan bağımlı ülkelerde bütçenin %60'ını iç ve dış borç ödemelerine ayrılması bu politikanın "doğal" sonucu.

Ödendikçe daha da artan dış borç yükünün altından kalkabilmek, emek sömürsünün katmerleştirilmesinden geçiyor. Sefalet ücretleri, onlarca yıllık mücadeleyle kazanılmış sosyal hakların gaspedilmesi, tüm temel işletmelerin ve hizmetlerin haraç mezat özelleştirilmesi, kitlesel işçi kıyımları ve kamu kurumlarında çalışan kamu emekçilerinin işten çıkarılması için, sosyal yıkım programlarının hızla hayata geçirilmesi gerekiyor.

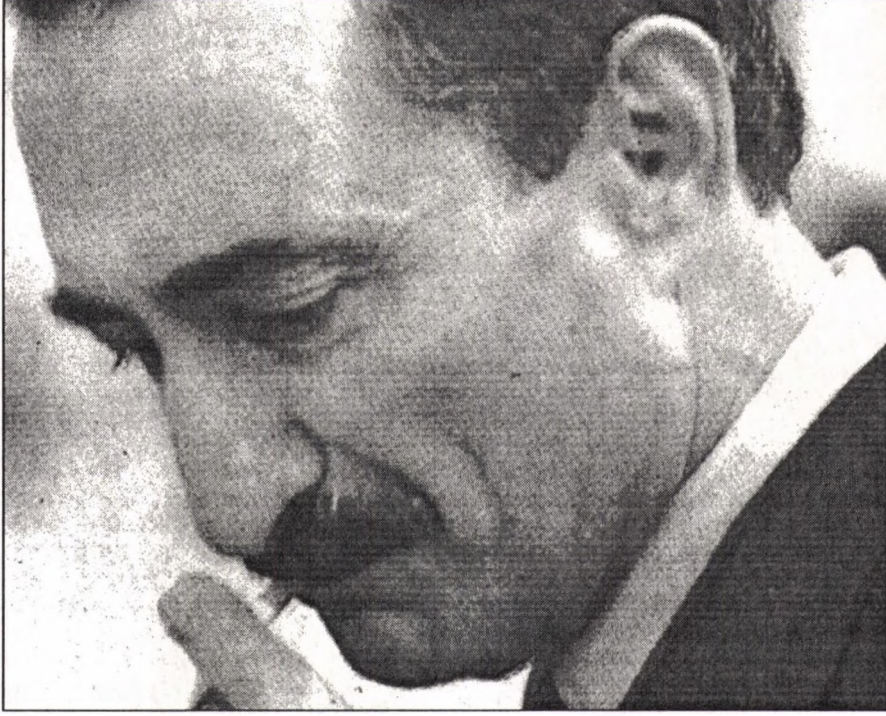
İMF'nin stand-by anlaşmaları yapmak için öne sürdüğü önkoşullardan biri, hizmet kurumlarında çalışan emekçilerin istihdamının daraltılmasıdır. Bu dayatma, eğitim, sağlık, enerji başta olmak üzere tüm kamu hizmetlerinin özelleştirilmesi hedefiyle de bağlantılıdır. Bundan dolayı IMF reçetelerini kararlılıkla uygulayan bağımlı ülkelerde (Şili, Brezilya, Vietnam vb.) kamu emekçilerinin yaklaşık %40'ı işini kaybetti. Bu ülkelerin tümünde saldırı öncesinde kamu emekçilerinin işgüvencesini ortadan kaldıran düzenlemeler yapıldı.

İMF'nin bütçede harcama kalemlerinin asgari düzeye çekilmesi için dayattığı uygulamalardan biri olan kamu emekçileri istihdamının daraltılması, son yıllardaki görüşmelerin tümünde gündeme getirildi. Nitekim 7. beş yıllık kalkınma planı her dört kamu emekçisinden üçünün işine son verilmesini içeriyor. Saldırı devletin hantal yapısından kurtulması üzerinden gerekçelendirildi. Oysa gerçek amaç, bütçede iç ve dış borç ödemeleri sonrası en fazla harcama kalemini oluşturan maaş ödemelerini minimum düzeye düşürmek. Bu yönde atılan adımlardan biri olan sefalet ücretlerinin süreklileştirilmesi tek başına yeterli olmuyor. Sermayenin krizinin derinliği, kamu emekçilerinin kitlesel kıyımını kaçınılmaz hale getiriyor.

En son 2003 yılına kadar uygulanacak stand-by anlaşmasına dönük olarak verilen "niyet mektubu"nda Personel Yasası reformunun yapılacağı belirtilmişti. Ancak bunun için saldırının gerçek niteliğini perdelemeye uygun bir ortamın oluşması gerekiyordu. Nitekim Hizbullah'ı tasfiye operasyonları sonrası oluşan tabloyu kullanmakta gecikmediler. Laik demokratik cumhuriyetin geleceğinin tehlikede

olduğu, Hizbullahçı katillere maaş ödendiği vb. argümanlarla, kamu emekçilerinin iş güvencesini yok edecek KHK gündeme getirildi.

Gündemdeki KHK böyle bir düzenlemeye dönüktür. Sermaye devletinin KHK'yı hazırlama nedenlerinden biri, kamu emekçilerinin kitlesel işten çıkarılması planını uygulayabilmektir. Bir diğeri, tarihin en kapsamlı sosyal yıkım programına karşı gelişen kitle tepkisini, giderek birleşik yanı güçlenen işçi-emekçi hareketini bölmek, güçsüz bırakmak, zapturapt altına almaktır. Ve elbette, bu kapsamlı saldırının zamanlaması, işçi sınıfı ve emekçilerin

giderek büyüyen öfke ve tepkisiyle, yükselme eğilimi gösteren kitle hareketliliğinden duyulan kaygıyla doğrudan bağlantılıdır.

KHK: Kamu emekçilerine "kapıkulu" memur dayatmasının ifadesidir

KHK saldırısı, "katillere maaş ödüyoruz, laik cumhuriyete yönelik tehdit çok büyük" sahte gerekçelerine dayanarak gündeme getirildi. KHK'nın birkaç yüz irticacı Hizbullahçı memuru işten atmakla sınırlı olduğu söylendi. İşine son verilecek 37 bin kamu emekçisinin listelerinin başbakanlıkta hazır bekletildiği de sermaye medyasına yansdı. Bu rakam bile, kitlesel işten atma operasyonunun ön hazırlıklarının tamamlandığını gösteriyor.

KHK ile sermaye devleti, kamu emekçilerinin kaderini amirin iki dudağı arasından çıkacak söze bağlıyor. İşgüvencesinden yoksunluk, sermaye iktidarının ekonomik, demokratik, sosyal ve özlük haklara yönelik saldırılarının zeminini düzleyecek. KHK kamu emekçilerinin geleceğini ipotek altına almak için pervasızca kullanılacak.

Sermaye devleti, kamu emekçilerinin yükselttiği onurlu mücadele ile yere çaldığı "memur kimliği"ni yeniden hortlatmak istiyor. Bu, amirinin karşısında kölece boyun eğen, "olur efendimci", edilgen, jurnalci, kapıkulu memur tipidir. Sermaye devleti bunu başardığı ölçüde, kamu emekçileri hareketinin dinamizmini önemli oranda darbeleyecek, saldırılara karşı mücadeleyi zayıflatacaktır.

Kamu emekçilerine dönük kıyımın öncelikli hedefi, öncü ve devrimci kamu emekçileri olacaktır. Zira kamu emekçilerinin 11 yıldır kesintisiz devam eden sendikal hak ve özgürlükler mücadelesinin

öncüsü onlardır. Sermaye devletinin denetiminin pekişmesinin yolu, öncü kamu emekçilerinin biçilmesinden geçiyor. Öncü güçleri biçilmiş bir kamu emekçileri hareketinin önemli oranda kötürümleşecek olması, sermaye devletini pervasızlaştırıyor.

KHK'yı boşa çıkarmanın yolu fiili ve militan direniş hattından geçiyor

Kamu emekçileri hareketi önemli bir sınavla karşı karşıya. Bedeller ödeyerek elde ettiği kazanımların hepsi hedef tahtasına çakılmış bulunuyor. Grevsiz-toplusözleşmesiz sendika dayatılıyor. Sahte sendika yasası Ekim ayında yeniden gündeme getiriliyor. Kamu emekçilerinin kararlılığını bir kez daha sınamak istiyorlar. Sefalet ücretleri saldırısındaki kararlılıklarını, 2001 yılı için öngördükleri yüzde 15'lik sefalet artışı gösteriyor. İş güvenliğini yoketmenin adı olan Personel Yasa Tasarısı'nı meclise götürme zahmetine girmeksizin KHK ile çıkarmak istiyorlar. KHK ile kamu emekçilerinin ekonomik-demokratik ve sosyal hak ve özgürlükler mücadelesini boğmak istiyorlar.

KESK'in tepesindeki bürokratların kamu emekçilerinin hayat damarlarını kesmeye dönük KHK'ye karşı gösterdikleri "tepki", ehlileşmede aldıkları yolu göstermesi açısından çarpıcıdır. KESK'in şu ana kadar KHK'ya tepki gösterme adına gerçekleştirdiği tek "eylem", cumhurbaşkanı ve başbakana faks çekilmesinden ibarettir. Bu bile birçok yerelde örgütlenmemiştir.

Kamu emekçileri meşruiyetlerine, özgüçlerine dayanarak sendikalarını kurdular. "Hak verilmez alınır" bilinciyle, fiili militan eylem hattıyla tüm saldırılara karşı sendikalarını ayakta tuttular. Yüzbinlerce kamu emekçisi defalarca Kızılay Meydanı'nı sarstı. İşçi sınıfı ve emekçilerin tarihindeki en kitlesel iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler. Sendikalarına yönelen kapatma saldırılarını mühürleri sökerek yanıtladılar. Militan tutumlarıyla işçi ve emekçilerin sempatisini ve desteğini kazandılar. Fiili ve meşru temeldeki eylemler kamu emekçilerinin sendikalarının yasal olup olmadığı tartışmalarını bitirdi.

Daha ileri kazanımlar için mücadele eden kamu emekçilerini ne polis copu, ne cezalar, ne kıyımlar, ne sürgünler durdurabilirdi. Ancak, her defasında sermaye devletinin barikatını aşan kamu emekçilerinin mücadelesi, ne yazık ki reformist bürokratları aşamadı. 16-18 Haziran'da Kızılay Meydanı'nı işgal eden kamu emekçileri, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkını almadan meydana ayrılmayacaklarını ilan ettiler. Sermaye devletinin imdadına yine sendika bürokratları yetti. Kamu emekçileri bürokratların dağılma çağrısına büyük tepki duyarak, hayal kırıklığı içinde illerine döndüler. Oysa 4 Mart direnişi, sermaye devletini sahte sendika yasasını geri çekmek zorunda bıraktı. Direnişin devam etmesi durumunda, grevli toplu sözleşmeli sendika hakkının kazanılmasına yol açacak bir dinamizmi taşıyordu. Ancak bürokratların bu direnişe önderlik etme niyetleri, öncü devrimci kamu emekçilerinin ise yeterli hazırlık ve etkileri yoktu.

Örtülü de olsa grevsi-toplusözleşmesiz sendikaya destek veren, sefalet ücretlerine karşı sonuç alıcı tepki örgütlemekten özenle kaçınan KESK'in başına çöreklenmiş bürokratlardan KHK'ya karşı ciddi bir tutum almaları beklenemez. Görev ve sorumluluk öncü devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır. Başarı, ortaya konulacak önderlik kapasitesine bağlıdır.

Balina. Kartopu. Paraşüt. Şahin. Atmaca. vb...**Perde operasyonları devam ediyor**

Sermaye düzeninin çivisi çıkmış, çürümüş, kokuşmuş diyoruz. Son dönemde birbiri ardına patlatılan operasyonlar bunun en açık kanıtı. Bu operasyonlara orjinal isimler bulmakta üstlerine yok. Medya bu isimleri parlatıyor. Balina, kartopu, paraşüt, şahin, atmaca, vb. Bu operasyonların gerçek ismi ise ancak "perde operasyonları" olabilir.

Her köşeden bir kaçakçı, hayali ihracatçı, uyuşturucu-mafya işleri çıkıyor. Üstelik bunlar küçük çeteler, siyasilere, bürokratlara yeterince rüşvet veremeyenler, büyük çetelerin, mafyanın alanını daraltanlar. Yani küçük balıklar. Ya büyük balıklar, onlar ne yapıyorlar? Onlar çekilen perdenin arkasında işlerini yürütmeye devam ediyorlar.

Örneğin, bankaların içini boşaltanların hangisine operasyon çekilebildi? Demirel'in yeğeni, özel uçaklar ile askerlik yaptı. Hepsı lüks hayatlarına devam ediyor. Madem bankaları iflas etti, battı, bu değirmenin suyu nereden geliyor?

Örneğin, Susurluk çetesi, açılan göstermelik davalarla unutulmaya bırakıldı. Pek çok kanıt ve belge olmasına rağmen, bir tanesi bile tutuklu değil. Kirli ve kanlı işlerini yapmaya devam ediyorlar. A. Çarkın, Balıkesir'de arazi mafyası ile iş bitiriyor, belinde silah sıradan insanları bile tehdit etmeye devam ediyor. En büyük uyuşturucu imalatçısı ve kaçakçısı ve katiller Ağarlar, Bucaklar milletvekili maaşı almaya devam ediyor. Bunlara gelince polisin eli kolu bağlı kalıyor?

Neden peki? Çünkü bugünkü sermaye düzeni, yasal ya da yasadışı yollarla yapılan bir soygun ve talan düzenidir. Düşük ücretler, sosyal güvenliğin tasfiyesi, mezarda emeklilik, IMF programları vb. ile yasal yoldan yaptıkları soygunlar sermaye sınıfına yetmiyor. Daha fazlasını istiyorlar. Rüşvetini verdin mi, adamını buldun mu, bütün kirli işlerin önünde de hiçbir engel kalmıyor. Hayali ihracat yapıp trilyonları götürüyorlar. Naylon fatura düzenleyip paraları ceplerine indiriyorlar.

Küçük bir kısmı ortaya çıkarılan bu soygunlar, bugüne kadar nasıl yürüdü? Bunları kim kollayıp, besledi? Devletin bir avuç asalağın çıkarlarını kolladığı apaçık meydana çıkınca, gözlere ve zihinlere yeni perdeler çekme ihtiyacı ortaya çıktı. İşte bu operasyonların gerçek amacı budur. Soygun düzenine karşı yükselen öfkeyi dindirmek, işçi ve emekçilere, devletin kanunsuz işler ile mücadele ettiği görüntüsünü vermek.

Bugün sistem sürekli itibar kaybediyor. Soygun ve

talan düzenlerini kimse inançla desteklemiyor. Ellerindeki terör sopasının tepkileri bastırmada yeterli olmayacağını onlar da çok iyi biliyorlar. Makyaj tazeleyip, güven kazanmaya çalışıyorlar. Henüz devrimci mücadeleden uzak duran işçi ve emekçilerin, sistemi sorgulamalarını engellemeye çalışıyorlar. Bu arada perde arkasında soygunlarını daha rahat yapabilecekleri bir ortam hazırlıyorlar.

Sanki Koçlar, Sabancılar hayali ihracat yapıp devletten trilyonlarca vergi iadesi almıyorlar mı? İhaleleri kapmak için rüşvet vermiyorlar mı? Yabancı şirketler bile verdikleri rüşvetleri komisyon, lobi vb. giderleri olarak göstermek zorunda kalıyorlar. Çünkü çok büyük paralar dönüyor. Trafik polisine verilen 5-10 milyon değil ki bu. Trilyonlar konuşuyor bu işlerde. Peki bu paralar kimin cebinden çıkıp, kimlerin kasalarını dolduruyor?

İşçi ve emekçilere gelince devletin kasasında para yok diyorlar, enflasyon artar diyorlar. Ama trilyonları hayali ihracatçılara, naylon faturacılar, batık bankalara, ihale, çek, senet mafyasına tereddüt etmeden veriyorlar. Ortaya çıkarıldığı kadarıyla bile, yapılan soygunun boyutları çok büyüktür. Devlet bütçesinin %10'u hayali ihracatçılara peşkeş çekilmiştir. Ki bu paralar ile memur ücretlerinin %50 artırılması mümkün olabilirdi. Pek çok okul, hastane yapılabilirdi. İşçi ve emekçilerin pek çok yaşamsal ihtiyacı karşılanabilirdi.

Peki bu soyguncular bu paraları nerelere kaçırdılar? Tabii ki İsviçre bankalarına, ya da eş dost, akrabalarının adına açılan hesaplara. Yapılan yargılamalar sonunda hepimiz göreceğiz ki, çalınan paraların bir kuruşu bile geri dönmeyecek. Yapanın yanına kâr kalacak. Ceza alsalar bile, el üstünde tutulacaklar ve ilk fırsatta affedilecekler. Geçmişte de böyle oldu, bundan sonra da böyle olacak.

Buna daha ne kadar seyirci kalacağız?

İşçi ve emekçilerin insanca yaşamaları ve nihai kurtuluşları olan sosyalizmi kurmak için mücadele eden devrimciler, komünistler ise hücrelerde öldürülmeye çalışılarak, bizleri sindirmeye çalışıyorlar.

Bu gözdağına pabuç bırakacak mıyız? Yoksa sınıf kardeşlerimizle birleşip, sınıf partimizin programı altında örgütlenip, bu kokuşmuş düzeni yıkmak için savaştığımız mı?

Evet, sadece bu iki seçeneğimiz vardır. Kurtuluşumuzu sağlamanın tek yolu ise mücadeledir.

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	"İş-Ekmek-Özgürlük" sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.

Saldırının yeni unsurları ve işçilerin büyüyen öfkesi

B. Musa

Sermaye medyası ideolojik manipülasyonda ne kadar ustalaştığını, IMF denetimi vesilesiyle bir kez daha göstermiştir. Önce sıradan bir olay olarak lanse edilen yeni denetimin, tepkilerden sonra, 2001 bütçesi ve yeni dolaylı vergiler konusunda olduğu açığa vurulmuştur. Fakat meselenin “ince ayar” edebiyatıyla geçirilemeyeceği, kendi terimleriyle “makro-ekonomik düzeyde” bir hazırlık yapıldığı anlaşılmıştır. Deprem vergileri kalıcılaştırılacak ve diğer vergi yükleri getirilecek, dolaylı vergiler arttırılacak, kamu harcamaları daha da düşürülecek, faizlerin fırlamasına müsaade edilecek vs. denmekteydi. Şimdiye bu rutin politikaların dışında üçüncü bir “ek niyet mektubu” açığa çıkmıştır. Sermaye iktidarı IMF’ye verdiği raporda, gerekli talimatları alabilmek için, işçi-emekçi sınıflara saldırıyı katlayarak arttıracağını garanti etmektedir. Üçüncü “ek niyet mektubu”nun omurgası şöyle belirlenecektir:

- GSMH’nin %60’ına yakını borçlar oluşturmasına rağmen, yeni borç ihaleleri açılacaktır. Sermaye iktidarı Osmanlı’nın son dönemindeki Düyun-u Umumiye misyonunu resmileştirecektir. 2000 yılı sonuna kadar tam 25 milyar dolar, 2004 yılına kadar da 81 milyar dolar borç ödemesi (burada, sadece

dış borçlar kastediliyor, hemen hemen aynı hacimdeki iç-borç için bir şey söylenmiyor henüz!) yapılacaktır.

- İhracatçıya Eximbank’tan 600 trilyon TL kaynak aktarılacak (demek oluyor ki artık yaşamımız “Balina” sürüleriyle geçecek, hayali ihracatın rantını da IMF yiyecek). Ucuz elektrik, gümrük kolaylıkları vs. şeklinde ihracatçılar ayrıca desteklenecek (12 Eylül’den beri zaten öyleydi, demek ki artık sermayedarlara kullandıkları kamu hammadde için üste para verilecek!)

- Telekom’un %34 hissesi 2001’de yabancı sermaye konsorsiyumuna verilecek. Hükümet 2001’de bu konsorsiyumda yeralan şirketleri şimdiden kurtarma planı hazırlıyor. İşbirlikçi iktidar, daha depremzedelerin acıları sınırsız dururken, “kurtarma” kavramından sadece sermayeyi palazlandırmayı anladığını bu kadar pişkince kabul edemezdi.

- Enflasyon hedefi %12 gösterilip, ücret ve maaşlara %15’ten fazla zam yapılmayacak. Yani sıfır zam dayatması boyutlanarak sürecek önümüzdeki yıllarda.

- Zorunlu tasarruflar (nemalar) ödenmeyecek.

- Kamu bankalarının özelleştirilmesi. 15 bin emekçinin işten atılması.

- Tarımda yıkım politikalarına paralel olarak Çukobirlik’le başlayan tasfiye süreci, Tarış’la devam edecek, Fiskobirlik ve diğerlerine de sırayla gelinecek.

- Dolaylı ve dolaysız yeni vergiler getirilecek. Zamlar ve doğallığında enflasyon fırlayacak, sermaye iktidarının maskesi bir kez daha düşecek!

- Birçok işkolunda, krizin faturasını işçi-emekçi sınıflara ödetmek için yığınsal tensikata gidilecek. KHK krizine konu olan kamu emekçilerine yönelik saldırısının, bir dizi saldırının başlangıcı olduğunu anlıyoruz buradan da.

- Batık bankalar meselesini bilerek sona bıraktık. Zira bu konuyu biraz daha açarak, IMF’nin denetimini önceleyen süreci de açıklayan bir biçimde değinmeliyiz.

Batık bankalar ve IMF ile ilişkisi

IMF’ye verilecek üçüncü ek niyet mektubunda, batık bankalara şimdiye dek 2.6 milyar dolar harcandığını ve şimdi ise 7.5 milyar dolar daha aktarılacağını garanti

ediyor sermaye. Söz konusu skandal, bankacılık olduğunda, Türkiye’de hemen hergün karşılaşılan yolsuzluklardan biraz daha farklı bir boyut kazanıyor görünüm. Zira bankalar, kapitalizmin en temel kurumlarından birisidir. Ve politikada da oldukça etkindirler (tek başına Arnavutluk ve Kıbrıs örnekleri bile bunu göstermeye yeterlidir).

Cottarelli’nin denetimine denk getirilen Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK), IMF’nin kardeş kuruluşu Dünya Bankası’nın talimatıyla kuruldu. BDDK’nın ilk işi, halkı milyarlarca dolar zarara sokacak olan batık bankaların içinin doldurulup, sonra da özelleştirilmesi, yani tekellere peşkeş çekilmesidir! Batık bankaların sekizinin birikmiş zararı **bugün** için şöyledir:

Interbank 1.9 milyar, Esbank 1.5 milyar, Egebank 1.3 milyar, Yaşarbank 1.1 milyar, Türkbank 700 milyon, Yurtbank 650 milyon, Sümerbank 450 milyon ve Bankespres 350 milyon dolar olmak üzere, toplamı: 7.950 milyar dolar.

BDDK’ya bağlanan kuruluşlar arasında Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu’nu görmemiz, üçüncü ek niyet mektubu ile ilişkilendirdiğimizde bizi hiç şaşırtmamaktadır. Devlet gaspettiği nemaları sonunda hangi bahanenin arkasına sığınıp, nerelere aktardığını, kimleri palazlandırıldığını ele vermektedir. Suçüstü yapmak ise, işçi-emekçi sınıfların bilinç ve örgütlülüğü ile dolaysızca ilişkilidir.

Batık bankalar ve IMF ilişkisini, Cottarelli’nin denetiminden 15 gün kadar önceleyen bir gelişmeden de çıkartmak mümkündür. Sermaye medyasının ekonomi sayfalarında güdük bir tartışmaya konu olan FSAL’ın (Mali Sektör Uyum Kredisi) dondurulması, içeriğiyle IMF talimatlarını öncelemektedir. Şöyle ki, FSAL-1 ve 2 olarak ayrılan bu kredinin serbest bırakılması için (FSAL-1 için 390 milyon, FSAL’ın toplamı 780 milyon dolar), FSAL-1’de kamu bankalarının özelleştirilmesi şart koşulmakta, FSAL-2 için ise **mali sektördeki tüm düzenlemeler!**

IMF’ye/emperyalizme duyulan öfke, kapitalizme yönelmelidir!

Yaygın IMF protestoları, 30 Ağustos’ta İstanbul’da gençliğin tepkisiyle başladı. 31 Ağustos’ta İstanbul, Adana ve Ankara’da gençliğin, 1 Eylül’de İstanbul’la İSSP ve KESK İstanbul Şubeler Platformu’nun 1000 kişiyi aşkın kitlesiyle örgütlediği tepkilerle sürdü. İstanbul’da belediye işçilerinin barış mitinginde IMF’yi protesto eden gösterileri de eklenirse, tüm bunlar hiç de küçümsenmemesi gereken ilk tepkiler olarak karşınıza çıkıyor. Zira, belediye işçileri başta olmak üzere son 1 aydır hemen tüm işçi, emekçi ve köylü mitinglerinde, IMF’ye ve emperyalizme duyulan öfke haykırılmaktadır. Fakat bu kadarı saldırıyı püskürtmek için henüz yeterli değildir.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilen ve yoksul kesimler olarak bizler pozitif istemlerimizi yükseltip birleşik-militan bir mücadele hattı örmedığımız müddetçe, bu saldırıların ardı arkası kesilmeyecektir. Bu saldırıya karşı en önemli ve öncelikli acil taleplerimizi 3 maddede şöyle sıralayabiliriz:

- IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son.

- Dış borç ödemeleri durdurulsun. Tüm dış borçlar geçersiz sayılsın.

- Her türlü dolaylı verginin kaldırılması, artan oranlı gelir vergisi ve servet vergisi.

Bu 3 maddeden yola çıkarak acil demokratik ve sosyal istemlerimizi öne sürmeli, tüm çalışan sınıfları mücadeleye sevk etmeliyiz. Krizin faturasını kapitalistlere ödetmenin yolu buradan geçer.

IMF Türkiye Masası şefi C. Cottarelli’nin 30 Ağustos “Zafer Bayramı”na denk gelen “ziyareti”, Cottarelli’nin şimdiye kadar yaptığı denetlemelerden gözle görülür bir farklılıkla tartışmaya konu oldu. Yer yer anti-emperyalist gösterilere evrilen tepkilere geçmeden önce, Türkiye’de en az başbakan kadar tanınan Cottarelli’nin teftişlerine bakmak gerekiyor.

IMF ve sermayenin “makro-ekonomik” hedefleri

IMF’nin yeni ziyaretinin sıradan bir denetleme olmadığı, sermaye iktidarının yaptığı ön hazırlıklardan da anlaşılıyordu. Nitekim basınımızda MGK-TÜSIAD hükümetinin verdiği ikinci ek niyet mektubu incelerken, bu hazırlığa işaret edilmişti.

Yılbaşından bugüne, kapsamlı özelleştirmeler, sendikasılaştırma saldırıları, MAİ-MİGA-Tahkim uygulamalarıyla neo-liberal politikalar dolu dizgin gitmektedir. Fakat sermayenin azami kâr hırsına ve kriz yönetme politikalarına bu bile yetmemektedir. Servet-sefalet kutuplaşmasının “Öteki Türkiye” tartışmalarına konu olduğu şu günlerde, tüm yoksulluk ve açlık birikimine rağmen, bugün dünü arar durumdadır işçi-emekçi sınıflar.

Burjuvazinin günümüze kadar uyguladığı politikalarla baktığımızda, IMF’nin sadece sermayenin yoğunlaşmasını derinleştirdiğini görürüz. Tek başına IMF’ye “fatura kesmeye” çalışan kapitalist kurumlar, sinsice bir ikiyüzlülük içerisinde. ATO’nun ve TÜSIAD’ın yeni program hazırlıkları ve açıklamaları (Hürriyet, 3 Eylül), uygulamaların içeriğini destekleyip IMF’yi “eleştirme” utanmazlığının örnekleridir. Sol hareketten İP ve CHP gibi burjuva reformist akımlar da aynı tuzağı derinleştirmek için ne gerekiyorsa yapıyorlar.

İşçi-emekçi sınıflar, bu sahte “ulusalci” platforma düşmemelidirler. Koç’un, Sabancı’nın palazlanmasını, Banker Bako skandallarından “Susurluk” a ve bugünkü “operasyonlara” kadar, tüm bunların hangisi kapitalizmin içsel dinamiklerinden bağımsızdır ve tek başına IMF ile açıklanabilir! Demek ki emperyalizmin küresel saldırılarına karşı direniş, anti-kapitalist dalgayı proletarya enternasyonalizmi ile örerek, kapitalizme karşı sosyalizm savaşımını yükseltmekle mümkündür.

1 Eylül Dünya Barış Günü eylemleri ve saldırılar:

Barış sosyalizmle gelecek!

D. Özgür Yılmaz

1 Eylül Dünya Barış Günü kutlamaları, miting yasaklamaları ve kontr-gerilla devletinin saldırılarıyla geçti. İstanbul, İzmir, Ankara, Adana başta olmak üzere birçok ilde yapılan miting başvuruları valilikler tarafından yasaklandı. Yasaklamaları protesto etmek için yapılan basın açıklamalarına ise birçok yerde saldırıldı. Yüzlerce kişi bu saldırılarda yaralandı, yüzlerce kişi de gözaltına alındı. Eylemlere günlerce önce hazırlık yapılmış olmasına rağmen, yasaklamaların da etkisiyle katılım düzeyi oldukça düşük oldu. Metropol iller dışında izinli mitinglerin yapıldığı Newroz eylemlerindeki yüzbinlerce kişilik katılım bir tarafa, önceki yılların 1 Eylül eylemlerindeki katılım bile alanlara yansımadı.

“Demokratik cumhuriyet”in en azgın saldırısı Diyarbakır’da gerçekleşti. Mitingin yasaklanmasını protesto etmek için yürüyen ve “Biji Aşiti” sloganları atan birkaç yüz kişilik kitleye polis cop ve kalaslarla saldırdı. Çok sayıda yaralı ve yüzlerce gözaltı sadece Diyarbakır’ın tablosu. İstanbul’da ise “Barış Anaları İnişiyatifi”nin basın açıklaması yapmasına bile izin verilmedi. “Barış Anaları” güvercinlerini uçurarak dağılmak zorunda kaldılar. En kitlesel katılımlar Van ve Muş’ta oldu: 2000’de *Yeni Gündem* gazetesine göre 2500 ve 1000 kişi.

Barış Günü eylemlerinin niteliği önceden belirlenmiş çerçeveyi aşmadı. En çok atılan sloganlar “Biji Aşiti!”, “Savaşa hayır, barış hemen şimdi!” gibi sloganlar oldu. Özellikle Kürdistan’daki eylemlerde devletin tutumuna karşı boyun eğmeyi değil tepkiyi ifade eden çıkışlar oldu. HADEP’in inisiyatifinin dışına çıkan Kürt emekçi dinamiğinin ifadesi olan bu tür çıkışlar da azgın bir polis terörü ile bastırılmaya çalışıldı.

1 Eylül Barış Günü eylemleri, düzenin Kürt sorununa ilişkin yönelimlerinin, “demokratik cumhuriyetçi”lerin görmeye çalıştığından çok farklı olduğunu göstermiştir. Sermaye devleti, bazı demokratik adımlar atmak bir yana, basit anma etkinliklerine dahi izin vermemekte, tam bir terör estirmektedir. Sermaye devletinin bu yönelimi, aslında aylardır sürdürdüğü sosyal güvenlik yasaları, grev ertelemeleri, KHK saldırısı, F tipi cezaevleri ve buna karşı yapılan eylemlere saldırılar vb.’nin devamından başka bir şey değildir. Her türlü demokratik çabayı faşist terörle ezmek rejimin temel bir yaklaşımıdır.

Ancak, faşist rejimin Kürt sorununa dönük özel bir hassasiyeti olduğunu, teslim almanın yetmediğini, varolan örgütlenmelerin de dağıtılmasını istediğini bunlara eklemek gerekiyor. Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu’nun PKK’nin önce silahlı yapmak istediğini şimdi politika adı altında yapmaya çalıştığı, buna izin vermeyecekleri şeklindeki açıklamaları, devletin yöneliminin bizzat beyni olan ordu tarafından açıklanmasıdır. Ordunun mesajı çok açıktır: Teslim olmanız karşılığında size bir şey verecek değiliz. Boşuna hayal kurmayın. Sizi ezeceğiz.

Kıvrıkoğlu’nun mesajlarını sadece “demokratik cumhuriyet”çilere yönelik vermediğini, Kürdistan’da ticaret büroları açarak Kürt burjuvazisiyle ilişkiye girmeye çalışan emperyalist güçlere de yönelik olduğunu düşünmek gerekiyor. Emperyalizmden demokrasi bekleyenlerin nasıl bir hezimete uğradıkları ise bugün tüm dünyanın gözleri önündedir. ABD bayraklarıyla emperyalistlerin müdahalesini kutlayan Kosovalılar, bugün NATO askerleri tarafından kadınlarının, kızlarının ırzlarına geçilmesini seyretmek zorunda kalıyorlar. Kaldı ki, PKK bugün bu “şans”ı bile yitirmiş durumda.

Newroz eylemleri metropollerde yasaklanırken,

Kürdistan’ın birçok yerinde yapılmasına izin verilmişti. Barış Günü mitingleri ise her yerde yasaklandı. Bu tutum, devletin yasaklamalarla istediği sonucu alabildiğini görmesinden geliyor. İzin verme, devletin izin vermezse daha kötü olabileceği kaygısından çok, kitlelerin eğilimini tespit etme düşüncesinden ve içini boşaltmanın verdiği rahatlıktan geldiği görülüyor. Barış Günü eylemlerine katılımın düşüklüğü bu açıdan sermaye devletine güven vermiştir.

PKK ve “demokratik cumhuriyet” çizgisinin bu gidişatı emekçi kesimlerde giderek rahatsızlık yaratmaktadır. Bunun belirtileri şimdiden görülmektedir. *Yeni Gündem* gazetesinin yazarları bile 1 Eylül dolayısıyla bir-iki yıllık gelişmeleri değerlendirmekte, bu süreçte biz barış için her adımı attık, kitlemizi de “demokratik cumhuriyet” çizgisine kazandık, ancak devlet bugüne kadar bir tek adım atmadı, demektir. Devletin adım atmaması, kafası “demokratik cumhuriyet” çizgisiyle uyuşmuş yazarları bile huzursuz ederken, her gün sosyal yıkımın acılarını yaşayan Kürt emekçi kesimlerinde nasıl tepkiler gelişmektedir acaba? Bu tepkiler son derece sınırlı olarak yasaklamalar karşısındaki eylemlerde kendisini ifade etmektedir. Ancak bu tepkilerin giderek artacağından şüphe etmek için bir neden yoktur.

Barışın yolunun nasıl açılacağı bugüne kadar komünistler tarafından defalarca ortaya konuldu. Teslim olarak, devletin icazetine sığınarak, emperyalistlere dayanarak bir barışın elde edilemeyeceği, barışın yolunun ancak mücadeleyle açılacağı sürekli vurgulandı. Mücadelenin yükseldiği dönemde sermaye sözcülerinin “çözüm” tartışmaları yapmaya bile başladıkları, tersine bugün ise teslimiyetin bile yeterli olmadığı, Kürt sorunu diye bir sorunun bile kabul edilmediği bir noktaya gelindiği vurgulandı. Bugün bir milletvekilinin herhangi bir yerde Kürt sorunundan bahsetmesi bile sermaye medyasından orduya kadar bütün faşist odaklar tarafından topa tutulmasına neden olmaktadır.

Barış mücadeleyle gelecek. Ancak mücadelenin temel gücü işçi sınıfı ve emekçi sınıflardır. Ulusal çerçeveye sıkışan bir mücadelenin belli bir sınıra gelip dayandığı onbinlerce şehit ve çekilen onca acıyla artık ortaya çıkmıştır. Kürt halkı tüm ezilenlerin gerçek öncüsü olan işçi sınıfıyla elele vermeli, onun yönlendiriciliğinde sosyalizme yürümelidir. Kalıcı ve gerçek bir barış ancak bu koşulda gerçekleştirilebilir. Bu, programımızda net bir biçimde formüle edilmiştir:

“Ulusal baskı ve eşitsizliğin sınıfsal baskı ve eşitsizliğin bir yansıması olduğunu gözönünde bulunduran TKİP, ulusal sorunun köklü ve kalıcı çözümünün ancak proletarya devrimi tabanında olanaklı olduğu gerçeğine dayanır.” (TKİP Programı/ *Ulusal sorun, 2. madde*)

Programımızın bu pasajı anlatmaya çalıştığımızın çok daha ötesinde bir kapsama sahip, ancak konumuz açısından barış sorununa nasıl bakılması gerektiğini de ortaya koyuyor.

Barış sosyalizmle gelecek. Bu basit formülasyon, bugün artık ulusal sorun çerçevesinde bir teorik gerçek değil, toplumsal pratiğin kanıtladığı basit bir gerçektir. Sosyalizm ekseninden kopan her türlü barış girişiminin nasıl bir hüsrana uğradığı PKK pratiği ile bir kez daha çarpıcı bir biçimde görülmüştür. Sosyalizm işçi sınıfının ideolojisidir ve barışın güvencesi işçi sınıfıdır. Kürt emekçi sınıfları, barışı elde etmek için işçi sınıfı önderliğinde sosyalizm mücadelesine sarılmak zorundadır.

İzmir: Barış eylemi

Daha önce Bornova Cumhuriyet Meydanı için miting başvurusu yapan HADEP, EMEP, ÖDP, SİP il temsilcilikleri, 1 Eylül’de yapacakları barış eylemini Konak Meydanı’nda basın açıklaması yaparak gerçekleştirme kararı aldılar. Valiliğin yasaklama kararı belediye işçilerinin grevlerini yasaklama kararıyla aynı nedene dayanıyordu; kilometrelerce uzaklıktaki İzmir Fuarı... Bu keyfiyet kendisini, bir gün önce İHD’ye gelen sivil polislerin, yapılacak basın açıklamasına İHD’nin katılmamasına yönelik imzalı taahhüt istemesiyle ayrıca gösterdi.

Bir gün önceden başlayan olağanüstü güvenlik önlemleri, 1 Eylül günü doruğa ulaştı. 1 Eylül Barış Günü’nde, saat 17:00’de, Konak Meydanı’na henüz giremeden Sümerbank’ın ilerisinde önü kesilen yaklaşık 1000 kişi polis tarafından engellendi. Slogan atılmasına, hatta döviz açılmasına bile izin verilmeyen basın açıklamasının süresi birkaç dakikadan ibaretti. ÖDP İzmir il başkanı Haluk Tekili’nin basın metnini okumasından sonra, insanlardan sessizce dağılması istendi.

Ayrıca, güvenlik şubeye bağlı polisler, bir gün öncesinden DKÖ’leri ve devrimci basın bürolarını kalabalık bir şekilde ziyaret ederek olağan önlemlerini aldılar.

Kızıl Bayrak/İzmir

Kırşehir: Dünya Barış Günü’nde basın açıklaması

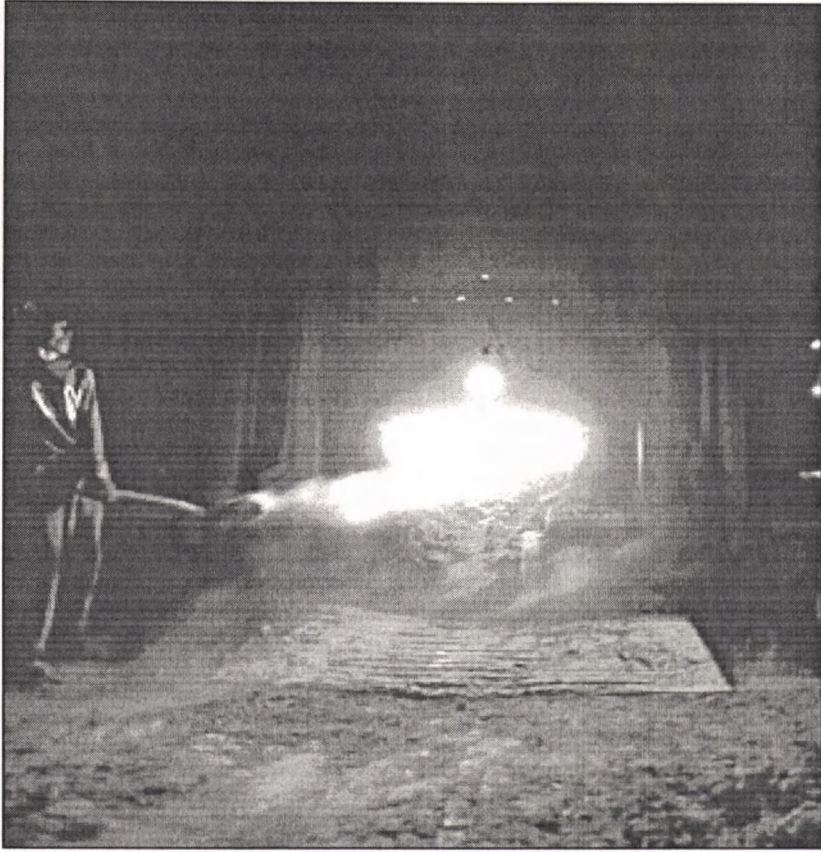

1 Eylül Dünya Barış Günü dolayısıyla Kırşehir’de Eğitim-Sen, ÖDP, İHD, HADEP, SES, EMEP, Enerji Yapı Yol Sen, Tarım-Sen’den oluşan Demokrasi Platformu bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasında, savaşların insanlık üzerinde doğurduğu olumsuz sonuçlara; dünya nüfusunun yarısının yoksulluk, açlık ve sefalet içinde yaşarken, devletlerin eğitime, sağlığa, üretime para ayırmazken, silahlanmaya gözü kapalı para harcayabildiklerine; ülkenin IMF, DB gibi kuruluşlara ipotek edildiğine; toplumsal muhalefeti susturmak için de KHK, F Tipi Cezaevleri uygulaması gibi baskıcı yöntemlerin kullanıldığına işaret edildi. Sivil toplum örgütleri, sendikalar ve siyasi partiler, insanlığın kazanımlarının ve barışın ülkemizde de geçerli olması için göreve çağrıldı.

Ayrıca Demokrasi Platformu adına açıklamayı yapan Eğitim-Sen, eğitime hazırlık ödeneğinin net iki maaş tutarında olması ve bunun memur, hizmetli, teknisyen ve diğer eğitim çalışanlarını da kapsamaması için MEB’e faks gönderme eylemi gerçekleştirdi.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

Metal işkolunda TİS'in mücadele gündemi

Ücret ve diğer sosyal haklar konusunda gaspları cebinde gören metal patronları bu toplu sözleşme sürecinde esnek üretim saldırısına özel bir ağırlık veriyorlar. Esnek üretim ile gaspedilmek istenen haklar nelerdir? Örneğin üretilen mallara talep biraz azalınca, piyasa biraz durgunlaşınca, işveren işçileri günde 8 saat yerine 4 saat çalıştıracak. Tabii işçinin ücretini de 4 saat üzerinden ödeyecek. Ya da fabrikayı tatil ederek işçileri ücretsiz izne çıkartacak. Ya da işçilerin yarısını işten çıkartacak. Ya da piyasada tekrar avantajlı konuma geçmek için işçilere bir dönem ücretsiz çalışma dayatacak. Arkasından talep artınca, bu sefer işçileri 8 yerine gece-gündüz demeden 12-14-16 saat çalıştıracak. Ama bu çalışma karşılığında fazla mesai ödemeyecek. Çünkü bunun adı çalışılmayan dönemlerin yerine geçen "telafi çalışması" olacak.

İşveren bu sayede kapitalist rekabetin ve krizin dalgaları karşısında kendi kârlarını en yüksek oranda korumuş olacak. Kapitalistler arasındaki rekabetin ve krizin dalgaları en ağır şekilde işçileri vuracak. İşçinin yaşam ve çalışma koşulları ise cehenneme çevrilecek. İşçi normal aylık ücretinin ancak yarısını alabilecek. İşçinin ücreti yarı yarıya düşerken, kapitalistin kârı iki kat yükselecek.

Hedeflenen, işçinin kazanılmış tüm haklarından yoksun bırakılarak amele pazarındaki gündelikçiye dönüştürülmesidir.

Esnek üretim saldırısı en pervasız ve en vahşi biçimiyle sendikasız işyerlerinde uygulanıyor. Ama sendika ağalarının desteğiyle sendikalı işyerlerinde de gitgide hakim kılınmasının adımları atılıyor. Ücretsiz izinler, zamsız mesailer, telafi çalışmaları, stokların ve talebin durumuna göre işten çıkarma ve işe almalar, keyfi maaş kesintileri, işçinin asıl işinin yanısıra diğer üretim birimlerine kaydırılarak sömürünün yoğunlaştırılması, üç işçinin işinin bir işçiye yaptırılması vb. ile şimdiden fiilen uygulanıyor.

Esnek üretime hayır! Esnek üretim sistemi yasaklansın!

Taşeronlaştırma

Taşeronlaştırma saldırısı metal işkolunda yaygın olarak uygulanıyor. Öncelikle hizmet birimlerinden (mutfak, temizlik vb.) başlayan taşeronlaştırma artık birçok işletmede üretim birimlerine de girmiş durumda. Taşeronlaştırmanın yaygınlaşması; taşeron işçilerine sigortasız ve asgari ücretle çalışma dayatması, tüm diğer sosyal hakların gaspedilmesi, bunun diğer işçiler ve tüm haklar üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılması, emeğin alabildiğine ucuzlatılması, işçilerin mücadele birliğinin engellenmesi, grev kırılcılık ve nihayetinde adım adım sendikasızlaştırma anlamına geliyor.

Taşeron uygulamasının kaldırılması, bunun ilk adımı olarak taşeronda çalışan işçilerin de sendikaya üyelik ve TİS'den yararlanma haklarının kazanılması için mücadele, TİS sürecinin diğer bir önemli görevi. Taşeron işçilerinin sorunlarını çözmek için de TİS taslağına talepleri konulmalıdır. Çünkü bugün kadrolu ve sendikalı olan işçinin yarın taşeron işçisi olmayacağını hiçbir garantisi yoktur. Sınıfın birliğini sağlamak için bu adım önemsenmelidir.

**Taşeronlaştırmaya hayır!
Taşeronlaştırma yasaklansın!**

Kapsam dışı personel

Metal işkolunda taşeronlaştırmanın yanısıra, kapsam dışı personel, sözleşmeli işçi vb. uygulamalar adı altında işçilerin sendika üyeliğinin ve TİS'ten yararlanmasının engellenmesi, diğer bir saldırı alanını oluşturuyor. Patronlar bu uygulamanın yaygınlığı sayesinde hem işçilerin birliğinin önüne geçiyorlar. Hem de istedikleri zaman sendikayı işyeri yetki barajının altında bırakma silahını ellerinin altında tutuyorlar. Burada işverenlerin keyfi dayatması söz konusudur. İşten atma tehditlerine boyun eğilmemelidir. Sendikalı olmak her işçinin yasal hakkıdır.

Sendikal örgütlenmenin önündeki fiili ve yasal engeller kaldırılmalı!

Tüm çalışanlar için grevli-toplus sözleşmeli sendika hakkı!

Sınırsız grev ve genel grev hakkı! Lokavt yasaklansın!

Ücrette iş gruplandırması

TİS'deki bölücü gruplandırma-puanlandırma sistemi ile işverenin işçileri keyfince sınıflandırması ve onlarca, hatta yüzlerce farklı ücret kademelendirmesine giderek işçileri yapay ayrımlarla bölmeye çalışması, bir başka sorun ve mücadele alanını oluşturuyor.

Prim, parça başı, akord vb. çalışma ve ücretlendirme sistemi yasaklansın!

İş güvenliği sorunu can almaya devam ediyor

İş güvenliği ve sağlıklı çalışma koşulları alanında ise tam bir pervasızlık hüküm sürüyor. Özellikle ana metal sanayiinde, demir-çelik işyerlerinde patronlar, işçilerin sadece alınteri ile değil kanıyla beslenmeyi de olağanlaştırmış durumdadır. Sendika ağalarının da, Çalışma Bakanlığı'nın da bu konuda hiçbir denetimi yok. Patronlar, iş kazaları adı altında açıkça cinayet işlemeye devam ediyorlar. Devlet ise, İzmir-Habaş örneğinde olduğu gibi, her yıl bu katilleri "en fazla ihracat yapan şirket" unvanıyla madalyalar takarak ödüllendiriyor.

**İş güvenliği ve sağlıklı çalışma ortamı sağlansın!
İşçiler ve sendikalar bunları denetlesin!
İşçilerden, teknik ve sağlık uzmanlarından oluşan iş müfettişliği kurulsun!
İş katilleri cezalandırılsın!**

İşçi işin kölesi haline getiriliyor

Gece vardiyaları, zorunlu fazla mesailer, hafta içi tatilleri vb. uygulamalarla işçilerin iş dışı sosyal yaşamlarının hiçe çevrilmesi, işçinin işin kölesi haline getirilmesi, diğer bir sorun alanını oluşturuyor.

**Gece çalışması (22.00- 06.00 arası) yasaklansın!
Zorunlu durumlarda 4 saatlik işgünü ve artı ödeme yapılmalı!**

Ceza maddeleri

Sözleşmelerdeki disiplin adı altında yeralan keyfi ceza maddeleri işverenin işçiler üzerindeki baskısının ve saldırısının bir diğer halkasını oluşturuyor. Bu maddeleri uygulamak için ne kanıt arıyorlar, ne de tanık. İşçileri birbirlerine kırdırmak, birliklerini bozmak, kişiliklerini yok etmek amacıyla keyfi olarak uyguluyorlar.

Sözleşmelerden ceza maddeleri kaldırılmalı!

Metal işkolunda TİS süreci başladı. Sermaye cephesi bu dönemde izleyeceği stratejiyi çoktan belirlemişti. Sermaye devletinin istikrar programına dayanarak yıkım sözleşmelerini imzalatmak istiyorlar. Buna karşılık işçi sendikaları ne hazırlık yaptı? Bekle gör, oyala, yatıştır değişmez politikalarını yine ortaya koydular. İşte yumurta kapıya dayandı.

Metal işkolunda yapılacak sözleşmelerle ilgili ilk açıklamalar gelmeye başladı. DİSK ve Türk-İş istedikleri ücret zammını açıkladılar. Birisi refah+%10, diğeri; enflasyon+%5. Peki ya diğer sorunlar? Sözleşme sadece ücret talebinden oluşmuyor ki. Diğer sorunlar ve saldırılar hakkındaki taleplerini neden gizliyorlar? Amaçları geçmişte olduğu gibi sözleşme sürecini dar bir ücret pazarlığına hapsederek, diğer hak gasplarını gözlerden kaçırmaktır. İşçi ve emekçiler bir kez daha aynı oyuna gelmemelidirler. Sözleşmede insanca yaşanabilecek bir ücret, yoksulluk sınırının üzerinde bir ücret almayı başarmanın yolu, kazanımlarımızı korumayı başarmaktan geçiyor. Mevcut kazanımlara sahip çıkmayı başaramazsak, yeterli ücret artışını da sağlayamayız.

Nedir diğer sorunlarımız?

İşgüvencesi sorunu

İşgüvencesi sorunu yakıcı bir önem taşıyor. Eğer TİS sonrasında daha yaygın olarak gündeme getirilen tensikat saldırısına karşı iş güvencesi barikatı örülemezse, ücret zammı ve diğer hakların şu ya da bu düzeyde belirlenmesinin hiçbir kıymeti kalmıyor. Metal işçilerinin işgüvencesi talebini ve mücadelesini "herkese iş!" talebiyle birlikte yükseltmeleri gerekiyor.

Ya işgüvencesi ya ücretler dayatmasını karşımıza çıkarıyorlar. Sendika ağaları ise "işgüvencesini önplana alıyoruz" diyerek MESS'in tüm diğer dayatmalarına boyun eğiyorlar. Sonuçta bu yolla TİS sonrası tensikatların da önünü açıyorlar. Talebimiz hem iş güvencesi hem de insanca yaşamaya yetecek bir ücret olmalıdır.

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Esnek üretim saldırısı

Kıdem ve ihbar tazminatı, sosyal ödenek hakları

İşsizlik sigortası aldatmacasıyla tensikatların yolunun düzlenmesine, yanısıra kıdem-ihbar tazminatlarının hedef tahtasına konulmasına karşı mücadele bir diğer görev alanını oluşturuyor.

Sosyal ödenek hakları alanındaki kazanımlarımız sürekli tırpanlanıyor. Çocuk yardımı, yakacak, giyecek vb., ölüm, doğum parası vb. sosyal ödemeleri ortadan kaldırılmasına karşı da mücadele etmek gerekiyor.

TİS görüşmelerinde, en az ücret maddesi kadar bu her bir maddenin de önemli olduğunu görmek gerekiyor. Sendika bürokratlarının “bunların hepsini kazanamayız, patronu ürkütmeyelim” vb. söylemlerle bu taleplerimizi görmezden gelmelerine izin vermeyelim. Bunların ne kadarının kazanılacağı tümüyle bizim mücadele kararlılığımıza bağlıdır. Çünkü bunlar sadece insanca çalışmamız ve yaşamamız için gerekli olan en temel isteklerdir. Bunları kazanmayı başaramazsak eğer, elimizde olanların da gün be gün geri alındığına şahit olacağız.

Bugüne kadar yeterince şahit olmadık mı? Ücretimiz yüksek olsun yeter dedik, mezarda emekliliği dayattılar. Sigortam ödensin yeter dedik, SSK’yı batırdılar. Ek iş yaparak bari çocukları kurtaralım dedik, esnek üretimi, ücretsiz çalışmayı dayattılar. Yeter ki enflasyon düşsün diyerek boyun eğdik, batık banka, hayali vb. soygunları arttırdılar. Yeter ki ekonomi düze çıksın dedik, tasarruf paralarımızı gaspettiler.

Biz daha azla yetinmeye çalıştıkça, onlar elimizdekilere,

soframızdaki son kırıntılara da göz diktiler. Biz daha azla yetinmeye çalıştıkça, onlar daha çok kâr hırsıyla saldırdılar. Biz daha azla yetinmeye çalıştıkça, onlar lüks, israf ve sefahatlarını arttırdılar. Eskiden mercedesleri vardı, şimdi özel uçakları var. Eskiden sadece tatil için yurtdışına giderlerdi, şimdi buradaki kadar mal mülk orada da var.

Yani biz boyun eğdikçe kaybettik, onlar bize boyun eğdirdikçe kazandılar. 2000 yılı sözleşme sürecinde bu gidişe son verelim. Bu, işçilerin kaderi değildir, olamaz!

Mezarda emeklilik, tahkim yasası, SSK’nın tasfiyesi, zorunlu tasarruf birikimlerinin gaspedilmesi, sermaye iktidarının gelir dağılımındaki uçurumu derinleştiren politikaları, bütçenin faiz soyguncularına peşkeş çekilmesi, dış borçlarla geleceğimizin ipotek altına alınması, adaletsiz vergi düzeni, özelleştirmeler, eğitim, sağlık, belediye, ulaşım vb. alanlarda her türlü hizmetin paralı hale getirilmesi, sendikasıylaştırma, işsizliğin katlanarak artması; tüm bu ve benzeri alanları içeren saldırılar işçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını doğrudan belirliyor. Bugünü ve çocuklarımızın geleceğini tayin ediyor.

Tüm bu saldırıların geri püskürtülebilmesi, işçi sınıfı ve emekçilerin işyeri ve işkolu sınırlarını aşan birleşik mücadelesinin örgütlenmesini gerektiriyor. Tüm bu saldırılar karşısında sessiz, eylemsiz kalıp da, iyi bir TİS imzalayarak haklarımızı koruyabileceğimizi, çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirebileceğimizi ummak ham bir hayaldir. Ama bir bütün olarak sınıf çıkarlarımız için birleşir ve mücadele edersek, kazanacağımız çok şey vardır.

Sendika bürokrasisine karşı mücadele

Yılların deneyimi gösteriyor ki, sendika ağalarına karşı mücadelede, öncelikle taban örgütlenmeleri ve öncü işçi platformları yoluyla mesafe almadan, yukarıda sıralanan tüm diğer sorunlarda kazanımlar elde etmek de mümkün olmuyor. Meydanın sendika ağalarına bırakıldığı koşullarda, TİS süreci de peşinen kaybedilmiş oluyor.

Devrimci sınıf sendikalarının yaratılması mücadelesinin ilerletilmesi, sendikalarda sınıf mücadeleciler devrimci işçilerin yönetime getirilmesi ve tabanın denetiminin sağlanması, bunun için taban örgütlenmelerinin yaratılması; bunlara bağlı daha acil görevler olarak ise, işyeri temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi, sendika yöneticilerinin işkolundaki ortalama işçi ücreti kadar maaş alması, sendika gelir-gider defterlerinin işçilerin denetimine açılması, TİS komitelerinin oluşturulması, bunların sendika ayrımı gözetilmeksizin ortaklaştırılması gerekiyor.

Metal işkolunda azgın sömürü

Metal işkolunda yaklaşık 300-350 kişinin bulunduğu bir fabrikada çalışıyorum. Uzun bir geçmişi olan fabrika yurt içi ve yurtdışına mal üretiyor. Geçmiş yıllarda işçilerin verdikleri mücadele sonucunda çalışma süresi 8 saate düşürülmek zorunda kalmış.

Patron işçilerin mücadeleyle kazandığı 8 saatlik işgünü yükseltmediği için, sömürüyü arttıracak farklı yollara başvuruyor.

* Fabrikada üç vardiya uygulanıp 24 saat kesintisiz üretim yapılıyor. Ayrıca haftada 6 gün çalışıyoruz. Vardiyaaların haftalık olarak değişmesi herkesin yaşam düzenini altüst ediyor.

* Sürekli işçi kıyımı yapılıyor ve yerlerine yenileri alınıyor. Geçen yıl yaklaşık 150 işçi işten atılmış. Yeni alınan işçilerle ise ilk üç ay asgari ücret üzerinden anlaşma yapılıyor. İş

çeşitli yerlerinden yaralanıyorlar.

* İşyerinde 20 kadar kadın işçi de benzer koşullarda çalışıyor.

* İzin almak büyük bir sorun. Çok acil durumlarda bile zar zor izin alınabiliyor. Hasta olup izin istendiğinde, “eve gitsen sanki hastalığın geçecek mi?” deniliyor. Eşi doğum yapan bir işçi normalde 10 gün izin kullanabileceği halde, “2 gün neyine yetmiyor, sanki sen mi doğurdun” gibi kaba sözlerle karşılaşabiliyor.

* Patron tüm bu yöntem ve saldırılarla bir yandan sömürüyü had safhaya çıkarırken, diğer yandan bizlerin yanyana gelmesinin, aramızdaki bağların güçlenmesinin önünü almaya çalışıyor. Böylece birlikte hareket etmenin olanaklarını ortadan kaldırma çabasında.

İşe başladığımdan bu yana fabrikayı ve işçileri tanımaya, sıcak bağlar kurmaya çalışıyorum. Burada devrimci faaliyet yürütmek noktasında belli dezavantajlar var. Birincisi, ağır sanayi işçilerine kendini kabul ettirmek, güven duymalarını sağlamak uzun zaman istiyor. İkincisi, işçilerin sosyal ortamının olmaması ve fabrikada kurulan ilişkilerin dışarıya taşınmaması.

Geçen süre boyunca birçok işçiyle tanıştım. Öncü ilerici işçilerin bir kısmını tanıma şansım da oldu. TİS görüşmelerinin başlayacağı böylesi bir dönemde, öncelikli görev öncü işçilerle güçlü bağlar kurabilmek. Ancak bu başarılabildiği oranda sürece müdahale etme olanakları yakalanabilir. Fabrikada birkaç eski ve deneyimli EMEP’li işçi var. Ancak böylesi sıcak bir süreçte (işten atılmalar, TİS’ler, iş kazaları vs.) ciddi bir çabaları gözlenmiyor. Avantajlarına rağmen işçileri ekonomik-sosyal talepleri noktasında bile harekete geçiremeyenlerin, işçi sınıfının diğer ihtiyaçlarına cevap veremeyecekleri yeterince açık.

Sermayenin artan saldırıları karşısında işçiler henüz ayağa kalkamamışlar da, öfke her geçen gün birikmektedir. Öfkeyi bilemek, örgütlemek ve sermayeye yöneltmek ise sınıf devrimcilerinin ve öncü işçilerin görevidir. İşçi sınıfının yaşamak için mücadele etmekten başka bir yolu yoktur. En önemlisi de, artık altında birleşeceği bir bayrağa, uğruna savaşağı bir programa kavuşmuş olmasıdır. Bugün işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşındaki en güçlü silahı yaratılmıştır. Partiyi etle tırnak gibi sınıfla bütünleştirmek, sınıfın parti silahıyla donanmasını sağlamak en acil görevimizdir.

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

7 Saatlik iş günü, 35 haftalık çalışma haftası, 2 günlük hafta sonu tatili!

Esnek üretime hayır!

İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret!

Gece çalışması yasaklansın, zorunlu gece çalışmalarında 4 saatlik işgünü ve artı ödeme yapılсын!

İşgüvenliği ve sağlıklı çalışma koşulları yaratılsın!

İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Kocaeli’nden partili bir metal işçisi

güvencesinin olmaması, özellikle eski işçilerde her an atılabilecekleri psikolojisi yaratılarak bir basınca dönüştürülmüş durumda. 250 milyon civarında maaş alan eski işçileri tazminatları fazla birikmeden atıp yerlerine 86 milyona çalışacak işçi almak, patron açısından çok kârlı olmaktadır.

* Emek yoğunluğu artırılarak sömürü artırılıyor. 8 saatlik işgünü süresince her işçi en az 10-12 saatlik iş çıkartıyor. Sürekli başımıza dikilen şefler, vardiya başına belirledikleri iş adedi, bant sistemi uygulamaları, yemek molasının 30 dakika tutulması (çay molası zaten yok) vb. yollarla, daha hızlı çalıştırılıyor. Özellikle önümüzdeki günlerde her makina başına bir vardiya süresince çıkarılması zorunlu mal adetlerinin belirlenecek olması işçilerde tepki yaratıyor. Saniyeler bile hesaplanarak belirlenecek sayılara ulaşmak için, kafamızı kaşıma vakti bile verilmeyecek. Belirlenen sayı çıkartılamazsa, bunun hesabını vermek zorunda kalacağız.

* Her işçiye en az bir makina düşerken, bazı arkadaşlarımız 2-3 makinada birden çalıştırılıyorlar. Bu ise dikkati dağıtarak iş kazalarına neden oluyor.

* İş güvenliğimizi sağlayacak doğru dürüst bir önlem alınmaması kazaları artırıyor. Kimi işçilerin parmakları kopuyor, dökümhanede çalışan işçilerin sıçrayan ateş sonucu (700-800 derece) vücutlarının bazı yerleri yanarken, kimi işçiler makinalardan tırtıllanıyor.

Grevdeki belediye işçilerine ziyaret

İMF'nin ekonomik ve sosyal yıkım paketlerinin uygulanmasının aracına çevrilen TİS'ler ile işçilere sefalet içinde bir yaşam dayatılıyor. Her madde işçi sınıfına birer saldırı haline getiriliyor. Belediye sektöründe başlayan TİS görüşmeleri de uzlaşmazlıkla sonuçlanmış, binlerce Belediye işçisi greve çıkmıştı. Sermayenin sefalet sözleşmesi dayatmasına, işçiler üretimden gelen güçleriyle yanıt vererek grev demişlerdi.

Kartal'dan bir grup işçi olarak, sınıf dayanışmasını örnek ve bu haklı mücadelelerinde onların yanında olduğumuzu işçilere göstermek için grev yerlerini ziyaret ettik. Üsküdar'da bulunan ve Üsküdar Belediyesi'ne bağlı olan Fen İşleri Müdürlüğü'nde grevde olan işçilerle sohbet ettik. İşçiler yaşanan süreçlerden bahsederek, grevin belediyenin uzlaşmaz tutumundan kaynaklandığını söylediler. "Belediye'nin önerdiği ücretle insanca yaşama imkanımız yoktu. Biz insanca yaşayacak bir ücret istiyoruz. Belediye bu isteğimizi reddedince tıkanma yaşandı ve greve gidildi" diyerek grevde geline aşamayı anlattılar.

Tartışma ve sohbetin büyük bir kısmı sendika ve taşeronlaştırma üzerine geçti. Sendikaların iş yapmamasından, sendikacıların bürokrat olmalarından, koltuklara yerleşince işçileri unutmalarından bahsettiler. Bunlardan söz ederken, aynı zamanda kendi özeleştirilerini de veriyorlardı.

Yaşanan tüm olumsuzluklar, sendikalarına sahip çıkmamalarından, tüm inisiyatif sendikacılara bırakmalarından kaynaklanıyordu. Medyadan da çok şikayetçiydiler. Medyanın grevi yansıtmaması ve özellikle çöp haberlerini vererek halkla grevcileri karşı karşıya getirmeye çalışması onları öfkeliyordu. Taşeron işçilerinin çöp temizliğini yapmaları ve bu haklı davalarında onların yanında olmamaları nedeniyle, tepkileri taşeron işçilere yöneltmişlerdi.

Biz burada söz alarak, yaşanan sorunların nasıl aşılması gerektiği üzerine düşüncelerimizi söyledik. Sendikaya sahip çıkarak, sendikacıların elinden inisiyatif olarak ve kendi taban komitelerimizi kurarak sorunların üstesinden gelebileceğimizi anlattık. İşçiler her önerimize olumlu yaklaşıyorlardı. Özellikle taşeron işçilerle birlikteliğin yakalanması konusundaki yaklaşımımızla hemfikirlerdi.

Yanısıra devletin tutumundan, çeşitli sorunlardan ve gündemlerden oluşan sıcak bir sohbet ortamı yaratıldı. Yaklaşık bir saat süren ziyaretimiz, kısa olmasına rağmen, özlu ve nitelikliydi. İşçiler bu ziyaretten moral buldular. Bundan sonra da haklı mücadelelerinin yanında olacağımızı söyleyerek, grevlerinin başarıya ulaşmasını dileyerek, grev yerinden ayrıldık.

Kartal'dan komünist işçiler

Adana Anakent belediye işçilerinin (Belediye-İş'te örgütlüler) belediye binası önünde yapılan oturma eylemi sonrasında, işyeri temsilcisiyle görüştük:

"Ancak hepimiz birlik halinde mücadele edersek haklarımızı kazanabiliriz"

- Bize eylem ile ilgili bilgi verir misiniz?

- Eylemi içerideki haklarımızdan dolayı yaptık. Her işçi arkadaşımızın içeride 3 milyarın üzerinde alacağı var. Haklarımızı istiyoruz. 2. gün geldik, belediyenin önüne oturduk. Katılım çok azdı. Daha sonra yönetim ve temsilciler olarak partileri ziyaret ettik. Eylemler yapacağız, boş durmayacağız. Bu da arkadaşlarımızın vereceği karara bağlı.

- İşçiler sendikaların duyarsızlığından şikayetçi. Ne düşünüyorsunuz?

- Evet, doğrudur. Ama işçinin de sahip çıkması gerekiyor, değil mi? Bugün sendika işçisiyle vardır. Gerçekten bugün işçi sendikaya destek vermiyor, eyleme gittik, gördük. Katılım çok azdı. Bu da işçi arkadaşlardan kaynaklanıyor.

İşçi arkadaşlara da bir yerde hak vermek lazım. Herkes kendi ekmeğinden korkuyor. Acaba çıkış olabilir mi, diye. Sendika işçi arkadaşlarımıza güvence verdi. Kesinlikle hiç kimseye birşey olmayacak, işyerleri hep dolaşıldı. Buna rağmen katılım çok azdı.

Grev oylaması için sandığa gidildi. 500 işçi eyleme katılsaydı daha farklı olurdu. 200 fire versek, 300 gibi bir rakamda, aileleriyle birlikte iyi bir sayı yakalardık. Ama bu katılımı sağlayamadılar.

Önümüzdeki günlerde eylemlerimiz

devam edecek. 13 Eylül'de tekrar oturma eylemi yapacağız. Yetkililerin söylediklerine göre boş durulmayacak. Tüm Adana bazında bildiri dağıtılacak. 13'ündeki oturma eyleminin nedeni, o gün belediyeye para giriyor. Israrlı olacağız.

- Eylemliliklerinizi özelleştirme nedeniyle ücretsiz izine gönderilen Çukobirlik ve grevdeki EXSA işçileriyle ortaklaştırmayı düşünüyor musunuz?

-Yukarıdan gelecek neyse biz de ona göre hareket ederiz. Daha önce Seyhan Belediyesiyle yaptığımız gibi ortak eylemlere seve seve katılırız. Yalnız işçi arkadaşlarımız faize boğulmuş, tefecinin eline düşmüş. Bundan dolayı aile içi kavgalar, boşanmaya varan sorunlar yaşıyorlar.

Sözleşme bitti, yüksek hakem kurulunda. 1. yıl %20 ve %15; 2. yıl ise bu oranlar %15, %15'miş. Bu onları hiç ilgilendirmiyor. Tek düşünceleri içerideki para. Eskiden işçiler devreye adam sokardı, işe girmek için; şimdi ise devreye adam sokuyor, işten ayrılmak için. İçerideki parasını kurtarmanın yolu olarak bireysel kurtuluşu seçiyor. Ancak hepimiz birlik halinde mücadele edersek haklarımızı kazanabiliriz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rante.org>

Kızıl Bayrak/Adana

Kayısı üzerine oynanan oyunlar

Bugünlerde özel sektör ve kooperatifler ortaklaşa olarak kayısı üzerinde korkunç oyunlar oynamaktalar. Genel olarak ihracata giden kayısının (kuru kayısı) ihracattan geri döndüğü ileri sürülerek oynanıyor bu oyunlar. Bu nedenle kilogram fiyatı geçen sene 700-900 bin arası iken, bu sene 300 binlerden alıcı bulamıyor.

Köylü tamamen şaşkın bir durumda. Tüm umudunu kayısıya bağlayan ve borçlanan köylü ne yapacağını bilememekte. Borçlarını faizle borç alarak ödemek zorunda kalacak olan köylü, bu senenin çilesini 2-3 sene çekecek gibi görünüyor. Bazı köylülerse kayısı ağaçlarını kesmeyi düşünmeye başlamış durumda.

Devletin fındık ve patateste olduğu gibi kayısının da reklamını yapmaya başlamasının çözüm getirmediği, en son patateste belli oldu.

Bazı yerlerde çok bazı bölgelerde hiç kayısı olmaması ise, daha içinden çıkılmaz sorunları beraberinde getiriyor. Kayısı çok olan üreticinin işçi ücretlerini ödeyebilmek için ürünü elinden çıkarması gerekiyor, ama alıcı bulamıyor. İşçilerse genelde mevsimlik çalıştığı ve bu sene iş bulamadıkları için, iş saatlerini 12 saate çıkarmış durumdadır. Bir ayda 4 kişilik ailesi ile 100 milyon civarında para ancak kazanabilen aileler var. Üreticilerse işçi parasını ödeyebilmek için faiz batağına saplanmaktadır.

Devlet ise batık bankaları kurtarmak için çalışıyor. Seçim dönemleri ahkam kesenler, şimdi ortalarda görünmüyor. Bölgenin gelişmesinde çok önemli olan kayısının bu hale gelmesini sadece seyrediyorlar.

Üreticilerle yaptığımız görüşmelerde, birçoğunun ellerindeki satılabilir mallarını (inek, koyun gibi) satmaya başladıklarını öğrendik. Konuştuğumuz üreticilerden biri bize sorunlarını şöyle açıkladı:

"Yılın 12 ayı her şeyimizi kayısıya verdik. Üç-dört yıldır yüzümüzü güldürür gibi olan kayısı bu sene bizi tamamen batırdı. Evdeki ineklerin hepsini satmak zorunda kaldım. Beş torunum var, 2 tanesi 2 aylık henüz. Bu kış ne yapacağımızı bilemez bir durumdayız.

"4 bine yakın kayısı ağacım var. Hepsi de yetişkin beş tane oğlum var. Onların ve benim 20 yıllık uğraşımız sonucunda, yemeden içmeden bu hale getirdik. Çocuklar dış ülkelerde çalıştı. Kışları İstanbul'da işportacılık yaptı, ikisi şimdi İstanbul'dalar. Yani tüm çalışmamızı bu bahçelere yatırdık. Kayısının işçiliği çok zordur. Daha önce traktörümüz yoktu, atla sürüyorduk. Taşları temizlemesi, budaması, yalak yapması, hepsi başlı başına bir sorun.

"En zoru kayısının toplanmaya başlanmasından sonra başlıyor. Kayısıyı toplayıp kasalarla islime atıyoruz (kayısının kükkürtle pişmesi işine islim deniyor). Daha sonra kuruması için yere seriyoruz. Ondan sonra toplayıp çekirdeğini çıkartıyoruz, sonra yine çadırların üzerine serip harman ediyoruz. Havaların ısınmasından sonra (mayıs ayı), tüm aile günde en az 16 saat ayaktayız.

"Bu yıl 4 bin ağaçtan aldığımız ürün, 3 ton kuru kayısı. 700-800 milyon civarında para, o da kayısıyı alan yok. Bizim bahçelere yaptığımız masraf 5 milyar civarında. Bankadan kredi aldık, bakkaldan 6 aydır borç yiyoruz. Petrole mazot borcumuz var. İlaççığa, gübreceye... Aldığımız faizli paralar ise işin cabası.

"Ne yapacağımızı bilmez durumdayız. 7-8 tane inek vardı, onları sattım. Borçlara versek ne yiyeceğiz? Bu bahçelere yeniden masraf olacak, buna parayı nereden bulacağız? Bu sene esnaf da borç vermeye yanaşmıyor. Kayısıları sökelim diyoruz. Söksek, 20 sene uğraştık, emek verdik, kolay değil yetişmesi. Yerine ne yapacağız, ne ekeceğiz? Başka bir meyve dıksek, bir 20 sene de ona emek vermek gerekir. Buna da ne benim gücüm kaldı, ne de çocukların. Devlet zaten her zamanki gibi yine bizi şaşırtmadı. Batık bankalara trilyonlar harcıyorlar, çiftçilerin sesini dahi duymuyorlar. Bizleri faiz batağına gömüp tüm çalışmamızı almak istiyorlar.

"Köyden gideyim diyorum, bu yaştan sonra nasıl giderim, gittiğim yerde ne yaparım? Devlet acil önlemler almazsa bu sene kayısıyı kesmeyen ya terkedecek, ya da seneye kesmek zorunda kalacak."

Kızıl Bayrak/Kayseri

“Çukobirlik perde arkasında başbakanlık yapan Cottarelli’nin babasının malı değil!”

“Çukobirlik işçisi yalnız değildir!”

İMF politikalarının bir sonucu olarak özelleştirilmek istenen Çukobirlik’te, 1940 işçi izne ayrıldı. İzin süresinin bitiminden sonra işbaşı yaptırılmayan işçiler bir ay ücretsiz izne çıkarıldılar. Bunun da bitiminde yine işbaşı yaptırılmadı, ücretsiz izin süresi bir ay daha uzatıldı. İşletmenin dışında bütün üniteleri taşeron şirketler çalıştırıyor. Çukobirlik sendikasıylaştırılmak isteniyor. Hiçbir hukuka sığmayan ücretsiz izinlerle, “esnek çalışma” çalışma yaşamına yerleştirilmek isteniyor.

Sendika bu saldırılara karşı kamuoyu oluşturmak amacıyla son dönemde çeşitli siyasi partilere ziyaretler yaptı. 7 Eylül’de Seyhan Kültür Merkezi’nde işbaşı yaptırılmayan işçilerle birlikte bir salon toplantısı yapıldı. Toplantıya 1000’e yakın işçi katıldı. MENSA işçileri kitlesel bir katılımı destek verdiler. Girenken “Çukobirlik işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın işçilerin birliği!” sloganlarını atarak salonda yerlerini aldılar.

Çukobirlik Şube Başkanı Ali Caymaz, toplantıda yaptığı konuşmada; “Çukobirlik’i bugün bu hale getirenler biz işçiler değil, bugüne kadar bizi yönetenlerdir. İşçilerin bu saldırılar karşısında birlik ve bütünlük içinde hareket etmeleri gerekir. Birliğimiz gücümüz, gücümüz örgütlülüğümüzdedir. Bizim vereceğimiz yanıt bu olmalıdır” dedi.

DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli’nin konuşması sırasında ise bir işçi, sendikanın bugüne kadar

ziyaretlerin dışında birşey yapmadığını söyleyince, bir takım tartışmalar yaşandı. Bu arada işçiler, taraflı haber yazdığını söyledikleri yerel basını yuhalayarak dışarı çıkardılar. Bölge Başkanı ayın 11’inde bütün işçileri Çukobirlik’in önünde oturmaya çağırdı ve sonuç alınca kadar Çukobirlik’in önünü terk etmeyeceklerini açıkladı.

Çukobirlik’te çalışan işçiler adına konuşma yapan bir işçi ise; Çukobirlik’e hiçbir teknolojik yeniliğin getirilmediğini, hiçbir yardımın yapılmadığını, bu kurumun, ne Genel Müdür Yakup Şahin’in, ne de perde arkasında başbakanlık yapan Cottarelli’nin babasının malı olmadığını, öyle planladıkları gibi kendilerini işsizler ordusuna katmalarının da kolay olmayacağını, söyledi.

Yaklaşık iki aydır maaş alamayan işçiler zor durumda olduklarını, okulların açılacağı şu günlerde paraları olmadığı için çocuklarını okula gönderecek durumlarının bulunmadığını söylüyorlar. Kürsüye çıkan bir işçi çocuğunun taşıdığı dövizde, “Ben okumak istiyorum. Babam işsiz kalmasın” yazıyordu. Kürsüye çıkan çocuk uzun süre alkışlandı. DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli, bütün işçileri ve duyarlı olan herkesi ayın onbirindeki eyleme çağırarak toplantıyı bitirdi.

Kızıl Bayrak/Adana

İMF tipi yaşama hayır!

İşçi-Emekçi Arkadaş!

İçinde yaşadığımız emperyalist-kapitalist sistem tüm çürümüşlüğüyle, tüm yıkıcılığıyla egemenliğini sürdürüyor. Servet sahibi bir avuç asalak lüks ve sefahat içerisinde yaşarken; milyarlar sefaletle, açlıkla, işsizlikle, kapitalist sistemin yapısal sorunlarıyla yüzyüze. Dünyada 800 milyon insan açlık sınırında yaşıyor. Yetersiz beslenme yüzünden her gün 30 bin çocuk ölüyor. Sokakta gördüğümüz her 6 insandan birisi işsiz. Dünyanın en zengin 3 kişinin geliri en yoksul 48 ülkenin toplam zenginliğine eşit. Ve sistem gene yapısından kaynaklanan bunalımlarını aşmak için, işçi-emekçileri gitgide derinleşen bir sefaletin içine itiyor.

Türkiye ekonomik politikalarını IMF’nin belirlediği emperyalizme görece bağımlı ülkelerden biridir. IMF ve Dünya Bankası talimat veriyor; işbirlikçisi Türk burjuvazisi istikrar programı, uyum süreci diyerek ülkeyi emperyalistlere peşkeş çekiyor. Uygulanmakta olan istikrar programının; ücretlerin düşürülmesi, özelleştirmelerin (işsizleştirme-örgütsüzleştirme) hızlandırılması, taşeronlaştırma ve esnek üretimin yaygınlaştırılması, sosyal güvenliğin tasfiyesi, emeklilik hakkının gaspı, uluslararası tahkimle toplu sözleşme düzeninin dağıtılması gibi öncelikli maddelerin, tümüyle ve öncelikle sınıf hareketini hedeflediği ortadadır.

Yanıbaşımızda Ortadoğu’nun en büyük entegre tesislerinden birisi olan Çukobirlik, birlikler yasaının çıkarılmasıyla hedefe çakılıyor. Özelleştirme saldırısıyla, 1940 Çukobirlik işçisinin, ücretsiz toplu izinlere çıkarılarak kapı dışarı edilmeleri planlanıyor. Bununla birlikte esnek üretim saldırısı hayata geçiriliyor. İşverenin istediği gibi at koşturacağı, istediği zaman işçileri ücretsiz izne ayıracağı koşulların zemini hazırlanıyor. 80 gündür devam eden EXSA grevinde de işçilere “0” zam, sendikasıylaştırma dayatılarak, IMF politikaları uygulanıyor.

Gene bu program tarıma ilişkin maddeleriyle yoksul köylülüğü bitirmekte, Kanun Hükmünde Kararname ile

toplumsal muhalefete ket vurulmak istenmekte, kamu emekçilerinin iş güvenceleri ellerinden alınarak, örgütsüzlük dayatılmakta, eğitim tamamen paralı hale getirilerek fırsat eşitsizliğiyle, ÖSS’lerle, harçlarla, üniversite kapıları işçi-emekçi çocuklarına tamamen kapatılmakta, Kürt halkına imha ve inkar dayatılmakta, enerji projeleri ile doğa yok edilmekte ve tüm nüfus ciddi bir yıkımla tehdit edilmektedir. Devrimci tutsaklar şahsında haklarını arayan her kesime hücreler dayatılarak tepkisiz, suskun, düşünmeyen, sorgulamayan bireyler haline getiriliyor. IMF’nin yeni ziyaretiyle de, tam bir pervasızlıkla uygulanan sosyal yıkım programı hızlandırılıp derinleştirilerek uygulanmaya devam edecek, işçi-emekçiler iliklerine kadar soyulacaktır.

Unutmayalım ki; yağmalanan, tahrip edilen üretici güçlerimiz, yeraltı-yerüstü zenginliklerimiz ve birikimlerimizdir. Havamız, suyumuz, toprağımızdır. Emekçi sınıflarımız, emek gücümüz, toplumsal değerlerimizdir, geleceğimizdir. Bizler 11 Eylül’de saat 12:30’da İnönü Parkı’nda “İMF Defol, Kahrolsun Emperyalizm!” şiarlarını haykıracağız.

Tüm bu saldırılara izin vermeyelim. Gerçek bağımsızlık, ancak emperyalist-kapitalist zinciri Türkiye halkasından kırıp dışına çıkarmakla mümkün olacaktır. Bu zinciri ise işçi-emekçilerin birleşik, örgütlü mücadelesi kıracaktır. Kapitalizm barbarlık, baskı, sömürü, kölelik ve savaş demektir. Çözüm sınıfsız, sömürsüz bir dünyadır!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İMF saldırılarına karşı sokağa, eyleme!

Genel grev genel direniş!

Hücre tipi yaşama, hücre tipi cezaevine hayır!

Parasız eğitim, parasız sağlık!

Tüm Bel-Sen, BTS, Haber Sen, Tarım Gıda-Sen, ADLB/Girişim, ÇÜDER/Girişim, ÇÜ Koordinasyon, Ekim Gençliği, Genç Umut, Halkevi, Alinterimiz, Atılım, Kızıl

Bayrak, Vatan

İzmir: Öğrenci eylemi

İZDLB tarafından, AOBP uygulaması nedeniyle ÖSS sonuçlarında yaratılan adaletsizliğe tepki olarak, Konak Adliyesi’nde ÖSYM aleyhine suç duyurusunda bulunuldu. Suç duyurusu öncesi Konak Adliyesi önünde basın açıklaması yapıldı. “Eğitim hakkımız engellenemez!”, “Herkes eşit, parasız, yüksek öğrenim hakkı!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Devrimci görevler/1

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Eylül '00 tarihli 218. sayısının başyazısıdır.)

çıkarlarını satışa çıkararak, kendi sefil geleceklerini güvenceye almaya bakıyorlar. Emekçilerin tepkisi burada, bunların sermayeye kendilerini satacakları fiyatı yükseltmede bir pazarlık unsurundan başka bir şey değil.

Kötürümleştirilen KESK

KESK'in durumu da, biçim olarak farklı olsa bile, özünde çok farklı değil. Belki bunlar henüz satış platformunda değiller, henüz o duruma gelmediler. Zaten bu tür bir pazarlık güçleri de yok halihazırda. Ama birincisi, devlet yıldırıcı politikalarla bunları iyice geri teslimiyetçi-icazetçi bir çizgiye itiyor. Geline yerde neredeyse tam bir hareketsizliğe gömülmüş durumdalar. İkincisi, düzen bunlara da siyasal ikbal zemini koklatıyor, onları buna özendiriyor, iştahlarını kabartıyor. Onlar da, konumlarını tutar ve devlet nezdinde yasal bir meşruiyet kazanırlarsa, iyi bir siyasal rant alanına kavuşacaklarını düşünüyorlar, bunun ürünü olan bir hesaplılıkla yaklaşıyorlar sorunlara. Hele bir de sahte sendika yasası sayesinde sendika aidatları kaynağından kesilirse, o zaman önemli bir ekonomik kaynağa da hükmetmek, buradan beslenmek olanağına da kavuşmuş olacaklar.

KESK bugün hiçbir ciddi direnme örgütlemiyor, böyle bir sorunu da yok artık. Enerji Yapı-Yol Sen gibi bir iki sendika, zaman zaman bir şeyler yapmaya çalışıyorlar. Ama KESK'in böyle bir sorunu yok artık. Uzun zamandır ciddi hiçbir eylem örgütlemiyor. Arada bir yasak savma türünden merkezi eylemler yapıyor, havayı boşaltıyor, ardından geri çekiliyordu. Neredeyse bir yıldır, geçen Aralık'taki Ankara eyleminden beri, artık bunu da yapmıyor, yapamıyor da denebilir buna.

ÖDP-HADEP reformist çizgisinin KESK'i getirdiği yerdir bu. Şimdi yeni kongreler dönemi ve her yerde ÖDP ile HADEP birlikte hareket ediyorlar. Biraz olsun direnme yanlısı bir eğilim gösteren EMEP türü reformist akımlara bile artık katlanamıyorlar, onları peşpeşe merkezi yönetimlerden atıyorlar.

KESK, adım adım böyle icazetçi-teslimiyetçi bir çizginin içine çekildi ve bugün neredeyse tümünden kötürümleştirildi. Yüzbinlerce üyesi vardı, bu sayının üçte-dörde birine, belki daha da aşağılara düştü, çok büyük bir üye kaybı yaşadı. Öte tarafta Kamu-Sen var; iki de bir demagojik çıkışlar yapıyorlar, Ankara'ya gidiyorlar, polis karşılarına çıkıyor, sahte kararlılık pozları takınarak tartışıyorlar, çekişiyorlar. Bu görüntülerle mücadeleciler bir hava yaratmaya çalışıyorlar. Birçok veri, Kamu-Sen'in giderek bir kitle tabanı edindiğini gösteriyor. Oysa tümüyle devlet güdümlü bu sarı sendika, düne kadar gerçek bir tecriti yaşıyordu. Kamu emekçileri kitlesi içinde açıkça devlet güdümlü olmakla şaibeliydi. Böylece KESK bürokratlarının yarattığı boşluk sayesinde, kamu çalışanları hareketine bir darbe de buradan vurulmuş oluyor.

Kamu çalışanları hareketi önemli bir mevziydi; '90'lar Türkiye'sinde kitle hareketi büyük ölçüde kamu çalışanları hareketi ile soluk aldı. Politik düzeyi en güçlü olan, dahası en kitlesel ve örgütlü hareketti. Zaman zaman yüzbin-yüzellibin kişiyi bulan çok büyük kalabalıklarla kaç kez Ankara'ya indiler, Kızılay'ı işgal etmeye kalktılar, 4 Mart türünden hafızalara kazınan militan direnişler gösterdiler. Oysa bugün bir perişanlık ve dağınıklık sergiliyor bu hareket. KESK'in reformist bürokratları, ÖDP ve HADEP'in teslimiyetçi-reformist çizgisi, yazık ki sonuçta bunu yaratmayı başardı.

Sonuç olarak, düzen sendikalar cephesini çok iyi

bağlamış durumda. 28 Şubat süreciyle bu iş özellikle kolaylaştı. KESK, ÖDP ve HADEP ile bağlanmış bulunuyor. HADEP zaten kendini düzene kabul ettirmek çabasında, bu neyi gerektiriyorsa onu yapıyor. Emegin sorunları, sosyal sorunlar diye bir sorunu zaten hiç bir zaman olmadı. Kürt burjuvazisinin güdümündeki bir partiden bu beklenemezdi de.

Düne kadar bir parça soldan bir PKK baskısı hissediyordu kendi üzerinde. İmralı'daki utanç verici çöküşten sonra bu da tümünden ortadan kalktı. Artık bütün bir Kürt hareketi, egemen sınıflar içindeki bazı sözde çatlaklara bağlanmış durumda tüm umudunu. AB normları üzerine yaratılan sahte toz-duman içinde, taraflardan birinden, örneğin Diyarbakır gezisinde Kürtlere hoş görünmek için "AB yolu Diyarbakır'dan geçer" dedi diye, ANAP gibi aşırı gerici sermaye partilerinden medet umuyor.

ÖDP'nin ise zaten mücadele diye bir sorunu yok, hiçbir zaman da böyle bir sorunu olmadı. İyice geri, utanç verici bir çizgiye kaymış durumda. Geline yerde işi kitle eylemlerinde siyaset yasakçılığına kadar götürüyor. Geçtik devrimci siyasal akımları, tutsak aileleri gibi bugün artık burjuva basının dahi sayfalarını bir parça açmak zorunda kaldığı haklı çıkışlara bile kapılarını kapatmaya çalışıyor. SES ve Eğitim-Sen'nin son mitinglerinde yaşananlar bunun örneğidir.

Kısacası, toplumsal muhalefet bugün çok ciddi ve çok yönlü tahribatlarla yüzyüzedir.

Bugün bizlere çok ağır sorumluluklar yükleyen son derece çelişkili bir tablo var orta yerde. Bir yandan, emekçi hareketi dört bir tarafta döne döne kendini ortaya koyuyor. Bazı yalın aydınlara bile bir nebze olsun yeniden umut verebilecek kadar bir hareketlilik, parçalı da olsa sürekli bir hareketlilik var ortada. Toplumsal muhalefetin çok farklı kesimleri, kendilerine yönelen saldırılara karşı şu veya bu biçimde ve ölçüde seslerini yükseltiyorlar. Eylemler için sokağa çıkıyor, yürüyüş ve gösteriler yapıyorlar.

Ama öte taraftan, emekçi örgütlerinin sermaye tarafından tam denetim altına alınması ya da KESK örneğinde olduğu gibi felç edilmesi gerçeğiyle yüzyüzeyiz. Bu devrim cephesi olarak, komünistler ve devrimciler olarak, kendi rolümüzü oynayamadığımızın, kendi görevlerimizi başıyla yerine getiremediğimiz de bir göstergesidir. Bunu burada hatırlatmakla yetiniyorum, üzerinde ayrıca duracağım.

Sınıfa ve emekçilere saldırıda tam mutabakat

İşçi sınıfına ve emekçilere saldırı politikaları çerçevesinde egemen sınıf bünyesinde hiçbir görüş ayrılığı ya da çelişki yok. Ancak başını Perinçekçi İP'in çektiği devlet solu, bu noktada gerici boş hayaller yayan aldatıcı bir propaganda yürütüyor bugün. Orduyu, bekçisi olduğu düzenle, bu düzenin egemen sınıfı ile, bu sınıfın göbekten bağlı olduğu emperyalist odakla çelişkideymiş gibi gösteriyor. Aynı şekilde, "milli sanayici" yaftasını astığı işbirlikçi burjuvazinin ana gövdesini, "millici güçler" içinde olmakla onurlandırıyor ve emperyalist küreselleşmeye karşıt konumda tanımlıyor.

Gerçekte ise, İMF ve Dünya Bankası reçetelerinin uygulanmasında, faturanın emekçilere ödenmesinde, özelleştirme politikalarında, emperyalist globalesmeye uyumda, tüm bu temel saldırı cephelerinde, egemen sınıf bünyesinde herhangi bir görüş ayrılığı ya da çelişki söz konusu değil. Yalnızca özelleştirme talanı örneğinde

olduğu gibi, yağma ve paylaşımında bazı sorunlar çıkıyor arada bir. Yağmadan her biri daha büyük bir pay istiyor, buradan gelen bazı sorunlar yaşanıyor. Emek ve halk düşmanı politikaların özü ve esası üzerinden ise egemen sınıf içinde herhangi bir ayrılık yok.

Aynı şekilde bu saldırı politikasına karşı gelişen kitle hareketini dizginlemek, saptırmak, durdurmak, oyalamak, aldatmak konusunda da, kendi aralarında tam bir birlik ve uyum halindeler. Ordu, partiler, parlamento, bu konularda tam bir uyum ve koordinasyon halinde çalışıyor ve bunun dizginlerini de bizzat generaller tutuyor. Gerici, karşı-devrimci, emekçi düşmanı bu mutabakatın gerisinde ordu, onun egemen kuvveti olarak generaller var.

Böyle bir dönemde CHP'nin sosyal sorunlara dayalı bir muhalefet yapmaktan özenle kaçınması da bu açıdan son derece anlamlıdır, işin mantığına uygundur. CHP'nin bu politikalarla temelde herhangi bir itirazı yok; egemen sınıfları rahatsız edecek, onların kendisine duyduğu güveni sarsacak hiçbir şey yapmıyor, dahası yapmamaya çok özel bir özen gösteriyor. Bugün muhalefette yıpranmayan bir parti olarak; bugün hükümette yıpranmakta olan partilerin yarın geri plana düşeceğini, meydanın kendisine kalacağını düşünüyor ve kendince sırasını bekliyor.

Zamanında, '90'lı yılların başında, toplumsal hoşnutsuzluğu istismar etti, oy desteği aldı ve hükümet oldu, sermayeye ve "özel savaş"a hizmette kusur etmedi, süreç içinde yıprandı, emekçilerin desteğini kaybetti, parlamentonun dışına düştü. Şimdi ötekiler kaybedecek, sıra yeniden bana gelecek diye düşünüyor. Ama burada belirgin bir açmazı var. Bugünkü emek ve halk düşmanı politikaya, emperyalizme uşaklık çizgisine en ufak bir itiraz yöneltmiyor, buna karşı herhangi bir mücadele alanı açmıyor. Zira bu politikanın engelsizce uygulanması gerektiğine o da inanıyor ve dahası örtülü destek veriyor. Bu onun açmazıdır, bu tutumla kitlelerin desteğini nasıl kazanacağı sorusu orta yerdedir.

Bugün Türkiye'de korkunç bir yoksullaşma var. Türkiye nüfusunun önemli bir dilimi yoksulluk sınırının altına düşmüş durumda. Tekelci basındaki bir takım adamlar bile bunu yakın zamanda yazmak ve tartışmak durumunda kaldılar. "İki Türkiye" üzerine kaygılı tablolar çizdiler. Türkiye'de 60 milyon insan sadece birkaç milyon asalak için çalışıyor; bu birkaç milyon insan har vurup harman savuruyor, sefa sürüyor, altmış milyon insan şu veya bu düzeyde eziliyor; toplumun yarısı yoksulluk sınırının altında yaşıyor, demek durumunda kaldılar.

Doğal olarak bu; aman burada bir tehlike var, buna bir çözüm bulmak gerekir eksenine ve kaygısına dayalı bir tartışma. Kendileri de burjuvazinin sofrasından beslenen, sözünü ettikleri asalak takımına dahil olan bu adamlar, bu soruna da doğal olarak düzen adına duydukları kaygılar çerçevesinde işaret ediyorlar. Faturayı ödetiyoruz, güzel, ama şöyle de sonuçları var; bu sorunları bilelim ve buna bir çare düşünelim, bir çözüm bulalım tartışması bu.

Kuşkusuz bu "çözüm" halkın yaşam koşullarını iyileştirmek olmuyor. Onlar aşırı yoksullaşma sorununa başka "çözüm"ler bulurlar. CHP'yi hazırlarlar, ÖDP vb.'lerini beslerler, reformist sosyalist akımlarla kitlelerin en ileri kesimlerini dizginlemeye çalışırlar, bir süre barikat olabilecek, oyalayabilecek yeni sahte alternatifler çıkarırlar ortaya. Sanki bir çözüm getiriyormuş umutları yaratan bir sahte sol muhalefet, sendikalar vb. yollarla oyalamaya bakarlar. (Nitekim "iki Türkiye" ya da "öteki Türkiye" tartışmalarına, "CHP nerede, ne yapıyor böyle

bir dönemde?” soruları, uyarı ve eleştirileri, buna dayalı akıl vermeler eşlik ediyordu). Yapabilecekleri başka hiçbir şey yok. Bu politika yaratacağı sonuçlar bilinmeden uygulanmıyor ki. Yolaçtığı ve daha da açacağı sosyal-kültürel yıkımı elbette çok iyi biliyorlar.

Emperyalizme uşaklıkta her türlü sınır aşılmış durumda

Ve temel bir nokta daha. Bu politikalar aynı zamanda tepeden tırnağa ulusal ihanet politikaları. Bir ülkenin ekonomisini, maliyesini, sosyal politikalarını emperyalist finans çevrelerinin mali polisi olan İMF ve Dünya Bankası’nın eline vermek zaten başlı başına bir ihanet. Türkiye’de çoktandır işler artık olağan hükümetlerle değil, emperyalist odakların emir ve reçeteleriyle iş gören İMF memurları tarafından yürütülüyor. Devletin ve kamu yaşamının her köşesini işbirlikçi-uşak takımı tutmuş.

Artık globalleşmenin gerekleri adı altında tahkim yasaları çıkarılıyor, ulusal egemenlik hukuksal açıdan bile bir yana bırakılıyor. Büyük işletmeler ve ulaşım, iletişim ve enerji gibi en kritik sektörler, peşpeşe yabancı tekellere peşkeş çekiliyor. Emperyalist tarım tekellerinin mal fazlasına pazar açmak için ülkenin tarımı çökertiliyor, emekçi küçük köylülük acılar içinde yıkıma itiliyor.

Bu, tepeden tırnağa emperyalizme uşaklık politikası. Ve bu politika, “ulusal” temaları istismar eden, şoven milliyetçilikle oy alan DSP ve MHP eliyle uygulanıyor. Olayların sıradan kitlelere bile açıkça gösterdiği gibi bunların hepsi emperyalizmin yeminli uşakları, hepsi işbirlikçi burjuvazinin ve arkasındaki emperyalist odakların tam hizmetinde.

Burada devlet solunun yaydığı gerici hayallere karşı önemle vurgulanması gereken nokta, ordunun bu politikalara hiçbir itirazının olmadığı gerçeğidir. Böyle bir itiraz bir yana, ordu tüm bu politikaların engelsizce uygulanmasının planlayıcısı ve kolluk gücü durumunda. İMF reçeteleri onun nezareti altında, onun sağladığı asayiş ortamında uygulanıyor. Ordunun bir şeye itiraz ettiği zaman bunu nasıl kabul ettirdiği biliniyor. MGK tartışmaları, “Kopenhag Kriterleri”, vb. sorunlar buna güncel örnekler. Gerektiğinde Refah Partisi gibi meclisin en büyük partisini kapatıyor, ona dayalı hükümeti düşürüyor. Bu kadar kuvvetli bir egemenliği günlük siyasal yaşamda. Ama İMF ve Dünya Bankası politikalarına hiçbir itirazı yok, bunlara ilişkin en ufak bir tartışması yok. Niye olsun ki? Bu ordu zaten düzenin has bekçisi, burjuvazinin sınıf çıkarılarının baş kollayıcısı. Devlet solu işte bu gerçeğe bile bile gözlerini kapıyor, bu konularda ordunun kritik ve belirleyici rolünü gözlerden gizlemeye çalışıyor. Bu tam bir halka ihanet tutumudur.

Sosyal yıkım saldırısını siyasal saldırı tamamlıyor

Siyasal cepheye bakıyoruz; uygulanan sistematik faşist baskı ve terör konusunda da herhangi bir sorun yok aralarında. Emekçilerin demokratik hak ve özgürlüklerinin gaspedilmesi konusunda bir sorun yok. İller İdaresi Yasası’nın, Anti-Terör Yasası’nın uygulanmasında, F tipine geçişte bir sorun yok. Kürtlerin haklarının inkar edilmesi konusunda bir sorun yok. Egemen sınıfın bu sosyal yıkım politikasının siyasal düzleminde de kendi içinde bir birliği var. Yalnızca bazı aldatıcı, gözboyayıcı rötüşlar üzerine arada bir çıkan tartışmaları var. “Genişletilmiş Anayasal Vatandaşlık” ve daha genel planda “Kopenhag Kriterleri” üzerine büyük bir hızla geride bırakılan tartışma buna taze bir örnek. Ordu bu türden rötüşları bile lüks sayan bir tutum içerisinde.

Bu çerçevede sorun ne peki? Kürt sorunu 15 sene bu memleketi sarstı. Burjuvazinin bir kesimi, Kürtlerin büyük bir bilinç ve artık kolayca yokedilemeyecek ulusal bir kimlik kazandığını biliyor. Bunu daha uzun vadeli

olarak tehlike olmaktan çıkaracak bazı adımların iyi olacağına inanıyor. Bu işin bazı kırıntılarla pekala olacağını, PKK’nın düşürüldüğü durumun da bunun için bulunmaz bir vesile olduğunu düşünüyor.

Böyle düşünenler, bunlar savaştılar, ama başaramadılar, yenildiler ve sonuçta teslimiyeti seçtiler, bu gerçeği kabul de etmiş durumdalar; bu durumda bırakalım Kürtçe kamusal alanlar dışında kullanılsın, dil serbest olsun, isteyen özel televizyon kursun, hatta özel okul bile kursun; ama kamu eğitimi ve yaşamında resmi dil Türkçe’dir, devlet üniterdir, bu noktada hiçbir tartışma olamaz, zaten yok da diyorlar. Bazıları bunu yapmanın iyi olacağını, bu yapılmazsa, Kürt ulusal mücadelesinin biriktirdiği potansiyelin yarın yeniden kaynayabileceğini, bunun çok anlamsız sorunlar yaratacağını düşünüyorlar. Hazır Avrupa Birliği’ne giriyoruz, zaten “Kopenhag Kriterleri”nin de bir gereği bu rötüşlar, diyorlar.

Düzen yardakçılığında reformist solun iki ucu

Ama bu konular ekseninde tam bir rezalet yaşanıyor bugün reformist solda. Bu rezaletin bir ucunda HADEP ve ÖDP, öteki ucunda İP var. HADEP ve ÖDP diyorlar ki; Avrupa Birliği’ne giriyoruz; “Kopenhag Kriterleri” çerçevesinde demokratikleşmek bir ihtiyaç, Avrupa Birliği bunu istiyor, kaldı ki Helsinki Antlaşması’na göre de bunun olması gerekiyor; ama Türkiye’deki savaş rantçıları buna karşı; AB’ye katılmaktan yana güçlere destek olursak, demokrasi sorununun çözümünü de böylece kolaylaştırmış oluruz, vb., vb...

Tersinden de, generallerin bu rötüşlara bile tahamülsüzlüğü, ordu dalkavuşu İP tarafından ulusal bağımsızlığın korunması, ulusal devletin savunulması olarak sunulabiliyor. ÖDP ve HADEP egemen sınıf kliklerinden ve emperyalistlerden demokrasi bekliyor, İP ise emperyalizme göbekten bağlı düzenin bekçisi generalleri ulusal bağımsızlığın koruyucusu ve güvencesi ilan ediyor. O generaller ki NATO’nun tam hizmetindedirler, Balkanlar’da ABD hesabına savaş yürütmekle övünürler, Bosna’da ve Kosova’da işgalci birlik bulundururlar, ABD güdümünde siyonist İsrail ile birlikte Ortadoğu halklarına karşı askeri pakt kurarlar, iç toplumsal muhalefetin ezilmesinde baş rolü oynarlar, İMF ve Dünya Bankası’nın sosyal yıkım politikalarının engelsizce uygulanması için ne gerekiyorsa onu yaparlar, Kürt halkının en ufak bir ulusal hak talebine bile katlanamazlar, vb., vb.

Bu düzen yalakalarının konumu özünde birbirinden farksızdır. Her iki reformist grubun da halka, onun gücüne, mücadelesine dayalı değişimlere zerre kadar inancı yoktur. Bu nedenle tüm umutlarını bazı egemen sınıf kliklerine, onların dayandıkları emperyalist odaklara, ya da sermaye düzeninin temel egemenlik kurumlarına bağlamışlardır.

Emperyalistlerden demokrasi bekleyenler

“Genişletilmiş Anayasal Vatandaşlık” aldatmacası Kürtlere gerçekte hiçbir şey getirmiyor. Kürtlere bugüne kadar fiilen kazandıklarının kırıntıları bile verilmiyor. Bu, egemen sınıf içerisinde, eğer bazı yumuşatıcı adımlar atılmazsa, bu çelişkileri keskinleştirir, tepkileri arttırır kaygısının getirdiği bir şey. Ama ordu ağırlığını koyar koymaz geri adım atıyorlar. Hükümet açıklama yapıyor, ordu içinde hiçbir görüş ayrılığı yoktur diyor. Mesele salt ordu meselesi de değil. Ecevit Kürt sorunu yoktur diyor, MHP Kürt sorunu yoktur diyor. ANAP, zaman zaman Avrupa ve ABD’nin bazı reformlar yapılsın propagandasına uygun bir söylem kullanıyor, buna yatırım yapıyor. Ama generaller ağırlığını koyar koymaz da ötekilerle aynı konuma aynı hızla çark ediyor.

Bir tartışma var, ama bu nüanslara ilişkin bir tartışma. Sosyal reformistlerin bu tartışmada kendilerine politika alanı araması veya burada bir “politik çözüm” olanağı bulması utanç vericidir. Reformist konum

açısından bile utanç vericidir. EMEP yapmıyor bunu örneğin, egemen sınıfın bu iç tartışmalarında taraf olmuyor. ÖDP ile HADEP hararetle oluyorlar. Avrupa solu bunlar, Kopenhag solu da diyebiliriz. Avrupa emperyalizminden ciddi ciddi demokrasi ve ulusal özgürlük bekliyorlar.

Avrupa hiçbir yere demokrasi götürmüyor. Almanya Kürt sorunu üzerinden Amerika’nın bu işi denetimine aldığını görünce, tersine Kürt sorununu kaşır. Almanya’da Federal Anayasa Mahkemesi’nde PKK yasağı şu günlerde onaylandı. Alman emperyalizmi Almanya’da PKK yasak iken, Türkiye’de PKK’nın siyasallaşmasına destek verir mi? Avrupa kimseye demokrasi getirmez. Avrupa olsa olsa ezilen sosyal-kültürel katmanların demokrasi özlemlerini istismar ederek, kendi emperyalist nüfuz politikalarının aleti, dolgu malzemesi haline getirmeye çalışır.

“İnsan hakları”, “demokratik haklar”, böyle şeyler emperyalizmin zerre kadar umrunda değil. Emperyalizmin uyguladığı ekonomik ve sosyal politikalar geniş insan yığınlarını işsizliğe, açlığa, sefalete, fuhuşa, sokağa, ahlaki ve kültürel dejenerasyona mahkum ediyor. Türkiye’deki yoksullaşma, gelir uçurumu nereden doğuyor? İMF ve Dünya Bankası’nın emperyalist devletlerin ve tekellerin çıkarları doğrultusunda uyguladığı politikalarından değil mi? Geniş sosyal katmanları yıkıma sürükleyen en büyük insanlık suçu değil mi bu? Çalışan sınıflara karşı işlenen en büyük insanlık suçu değil mi bütün bunlar? Çalışan ve üreten emekçilere karşı işlenen bütün bu kapsamlı sosyal suçların gerisinde demokrasi için umut bağlanan o aynı emperyalistler yok mu?

Emperyalistler kim, insan hakları kim! İnsan hakları emperyalistlerin umurunda mı? Ecevit’in Amerika’ya gittiği sabah saatlerinde 10 devrimci Ulucanlar’da katledildi, onlarcası ağır biçimde yaralandı. Peki bu sıcak olay hakkında Amerika’da Ecevit’e tek bir laf söylendi mi, gazeteciler bir soru olsun sordular mı? Ama Heybeli Ada’daki papaz okulu niye açılmıyor; Antakya’daki kiliseye bilmem ne niye takılmıyor; Alevilerin hakları niye verilmiyor? Bu türden sorular ve sorunlar hararetle gündeme getiriliyor. Bunlar üzerine niye politika yapılmasın ki? Örneğin böylece Alevi kitlesinin desteği kazanılmak, buradan gidilerek bir politik nüfuz alanı yaratılmak isteniyor. Bunun emperyalistlere hiçbir iktisadi ya da sosyal faturası yok, ama sağladığı büyük politik nüfuz alanı var.

Dikkat edin, sosyal haklar sözkonusu olduğunda, emekçilerin ekmek sorunu sözkonusu olduğunda, konut hakkı sözkonusu olduğunda, çocuğuna ilaç sözkonusu olduğunda, iş-geçim aracı sözkonusu olduğunda, “insan hakkı” yok. Bunun için heyetler geliyor mu Türkiye’ye, bunun için baskı yapılıyor mu? Tam tersine, bu politikaların uygulanması, İMF, Dünya Bankası üzerinden bizzat onlar tarafından dayatılıyor. Ve bu politikalar uygulandıkça, aynı emperyalistlerce Türkiye kapitalizminin “kredi notu” yükseltiliyor.

Emperyalizm gerici demektir, emperyalizm kölecî bir egemenlik demektir, hak ve özgürlüklerin boğulması demektir. Emperyalizmden demokrasi beklemek tam bir gaflettir, daha da ötesi bir uşaklıktır, bu sol değerlere tümenden ihanettir. Emperyalizm etnik, kültürel, mezhepsel, dinsel çelişkileri kullanarak, toplumları paralyze edip cemaatlere bölerek, onlar üzerinden kendine etki alanları yaratıyor. Ve bunu aynı zamanda sosyal çelişkiyi geri plana itmek için yapıyor. Hala solcu geçinebilen birileri de buna kendi cephelerinden omuz vermiş oluyorlar, uşaklık ve ihanet buradadır.

Amerikancı generalleri bağımsızlığın güvencesi sayanlar

Bugün devlet solunun, somutta İP’in, istismar ettiği noktalardan biri de budur. HADEP ve ÖDP’nin bu liberal burjuva hayallerini kullanarak, kendi şoven-

milliyetçi-devletçi çizgisine, o gerici burjuva politikalarına meşruiyet alanı yaratmaya çalışıyor. İP, ordu “Kopenhag Kriterleri”ne karşı çıkarak Türkiye’nin bağımsızlığını savunuyor, ulusal devleti koruyor, diyor. Gerçekte ise, ordu yalnızca Kürtlere aldatici bazı kırıntılar vermeye bile yanaşmıyor. Kürtlere aldatici haklar verilmesine bile katlanamayan bir orduyu bu davranışından dolayı ulusal bağımsızlıkçı ilan etmek, en büyük utanmazlıktır. Bu generallere en bayağı bir dalkavukluktur, onlara yaranmak adına en temel ilerici değerleri bile ayaklar altında çiğnemektir. Bu, halk kitlelerine karşı en büyük ihanettir, tamı tamına gerici karşı-devrimci bir tutum ve konumdur.

Bu ordu “ulusal piyasa”yı savunuyor da, özelleştirmelere ve İMF reçetelerine neden herhangi bir itirazı yok? Ulusal devleti savunuyor da, neden uluslararası tahkime bir itirazı yok? Özelleştirmeler onun süngüsünün gölgesinde uygulanıyor. Emekçi halk kitlelerinin ezilmesine, bu ülkenin ulusal ihanet içerisinde emperyalizme peşkeş çekilmesine itiraz eden devrimci genç insanlar generallerin komutasındaki bu aynı ordu tarafından kurşunlanıyorlar. Ordunun görevi, temel işlevi işte tamı tamına bu. Bu sadece genç devrimci insanlar meselesi de değil. Toplumsal muhalefetin, işçinin, emekçinin, köylünün nefes almasını ve bir çıkış yolu bulmasını da bu ordu engelliyor. Bu, bir NATO ordusu, İsrail siyonizmi ile kolkola bulunan, Ortadoğu’da emperyalizmin bekçisi olan bir ordu... Ülkenin dört bir yanının ABD ve NATO üsleriyle donatılmasına, İncirlik’ten günü birlik Irak’ın bombalanmasına tek kelime itirazı olmayan bir ordu...

Bakınız Kürt sorunu sözkonusu olduğunda ABD’ye ters düşmeyi göze alabiliyor. Bunu hiç de ulusal bağımsızlık adına değil, fakat Kürt halkının en sıradan demokratik haklarına tahammülsüzlüğünden dolayı yapıyor. Kendi devlet sınırları içindeki ezilen bir ulusa bir parça olsun bazı demokratik haklar tanınmasına bile tahammülü yok. Öylesine ki bu noktada ABD politikaları ile yeri geldiğinde ters düşebiliyor.

Ama özelleştirmeye itirazı yok, özgürlüklerin boğulmasına itirazı yok, İMF reçetelerinin uygulanmasına ve tahkime itirazı yok. Tersine, bu politikaların uygulanmasının koruyucusu ve kollayıcısı. İşçi sınıfına, emekçilere, gençlere soluk aldırmayan, tüm bu kesimleri bir baskı ve terör cenderesi içinde tutan tüm faşist yasalar, ordu ve MGK patentlidir. Anti-Terör Yasası’ndan İller İdaresi Yasası’na, Kriz Yönetim Merkezi’nden F tipi’ne kadar hepsi generallerin kendi öz ürünleridir. Tüm bu yasaların ve yasakların, bu baskının ve terörün arkasında hep ordu durmaktadır. Planlama, yönetme, uygulamaya sokma, uygulamayı denetleme, tüm bunlar hep generallerin elindeki MGK merkezlidir.

Ordu kurumu ile ilgili halk kitleleri içerisinde en ufak bir hayal yaratmak, devrime ve halka ihanettir. Aynı şekilde, emperyalistlerle ilgili en ufak bir hayal yaratmak, devrime ve halka ihanettir. Reformist solun karşı karşıya duruyormuş gibi görünen iki ucu, demokrasi ve özgürlük mücadelesine, bağımsızlık mücadelesine, devrim mücadelesine ihanet çizgisinde birleşiyorlar. Adını andığımız reformist sol çevreler izledikleri politikalarla ihanetin batağındadırlar.

Bu ihaneti her adımda teşhir etmek, sol adına yayılan sahte hayallerin içyüzünü sergilemek, komünistlerin en temel görevlerinden biridir.

(Devam edecek...)

Birinci yılında Ulucanlar katliamının gösterdikleri

Ali İ. Çelik

On devrimcinin işkence ile katledilişinin üzerinden bir yıl geçti. Devlet katliamın temel amaçlarından olan F tipi cezaevlerini meşrulaştırmayı henüz başaramadı. Diğer yandan devrimciler ve ilerici kamuoyu katliamın teşhirini yeterince yapamadı.

Bu durumdan yararlanan katliamcıların Burdur örneğinde olduğu gibi yeni vahşetler sergilemekten kaçınmadığı ve kaçınmayacağı anlaşıyor.

Katliamdan tutsakları sorumlu tutmaya çabalayan devlet buna ilişkin ilk girişimlerini henüz sonuçlandıramadı.

Bugün yeniden süreci gözden geçirmek, olumlu ya da olumsuz yönlerini kısaca hatırlatıp değerlendirmekte yarar var. Önümüzdeki mücadele sürecinde hücre tipi cezaevi ekseninde gelişecek olan çalışmalarımızda bu deneyimlerden yararlanılmalıdır. Nitekim Ulucanlar katliamını bu projenin ilk büyük kanlı ayağı olarak herkes kabul etmektedir.

Katliam karşıtı girişimlerin sonucu

Bilindiği üzere Ulucanlar Katliamı başlangıcı, yapılışı ve sonrası bakımından ayrıntıları ile planlıydı. Katliamın yapılacağı günden tutun da sonrasında kimin nereye sevk edileceğine, hangi savcıların delillerin ve suçluların gizlenmesi işini üsleneceğine, ne gibi yalan haberlerle kamuoyunun yanıltılacağına kadar, her ayrıntı ince bir şekilde hazırlanmıştı. Medyanın bu göreve dünden hazır olduğu da düşünüldüğünde, katliamın “devlete karşı bir isyanın bastırılması ve teröristlerin hak ettikleri cezayı almaları” çerçevesinde propagandasının yapılması zor olmadı. İlerici demokrat kamuoyunun konjonktürel geriliğinin de katkısıyla, ilk hamlede katliamcı devlet nispeten başarılı bir sonuç aldı.

Ne var ki devrimci çevrelerin ve duyarlı kesimlerin ısrarlı çabaları, ailelerin dar ama etkili girişimleri, bu kuşatmayı sınırlı da olsa yarmada etkili oldu. Özellikle katledilenlerin fotoğraflarının sergilediği gerçek, en acımasız yüreklere bile vahşeti gösterdi. Bunların da yarattığı ivme ile katliamın gerçek boyutları nispeten geç de olsa kamuoyuna mal edilebildi ve sonuç olarak büyük ölçüde pasif de kalsa, geniş kesimlerin sahiplendiği bir olay oldu.

İşte bu tepkiler ve çabalar neticesinde artık katliam gizlenemez olunca, Meclis İnsan Hakları Komisyonu’ndan tutun çeşitli düzen çevrelerince katliam çeşitli düzeylerde itiraf edildi. Bu süreç, dar bir çevre ile de olsa ısrarlı ve donanımlı bir çabanın, demokratik talepler için yapılacak çalışmalarda etkili bir sonuca ulaşmayı sağlayabileceğini göstermesi açısından iyi bir örnektir.

Bugün unutturulmaya yüz tutmuş gibi görünse de, Ulucanlar katliamının F tipi cezaevlerinin meşrulaştırılması amacıyla organize edilmiş bir katliam olduğu geniş kesimler tarafından artık bilinmektedir. Bu bilginin tepki olarak dışarıya yansımaları konusunda büyük zayıflık olduğu gerçeği, ilerki aşamada bu zaafın aşılamayacağı anlamına gelmiyor. Bu açıdan bugüne değin geline aşamanın bir ileri boyuta sıçratılmasında, yürüyen ya da açılması beklenen davaların sahiplenilmesi temel bir rol oynayacaktır.

Katliam senaryosuna uygun yargılama

Senaryoya uygun olarak görevlendirilen üç savcı, delillerin yok edilmesini sağladıktan sonra, verilen göreve uygun olarak, cezaevindeki tüm siyasi tutukluları sanık yaparak bir dava açtılar. Katledilen beş kişinin ölümünden tutukluların sorumlu olduğunu ileri sürdüler. Hiç bir hukuk ölçüsü tanımayan cübbeli tim, katliam günü cezaevinde olmayan siyasi tutuklulara bile dava açmıştı!

Yargıç rolündekiler ise bir ileri adım daha attılar. Yargıtayın yerleşik kararlarına rağmen, tutukluların cezaevinde örgüt kurarak olayları düzenlediği iddialarına

katliam günü ayaklandıklarını söyleyerek, dosyayı DGM’ye gönderdiler. Ne var ki yaptıkları bu gülünç hamle sonuç alıcı olmadı ve dosya yeniden önlerine geldi. Bu çabayı gösteren Ankara 5. Ağır Ceza Mahkemesi, dosya kendisine geldikten sonra aylar sonrasına gün vererek bu kez elini ağırdan aldı. Şimdi nasıl bir yargılama yapacaklarını, bunca teşhir olan katliamı nasıl aklamaya çalışacaklarını birlikte göreceğiz.

Savcı timi, katliamcılar hakkında ise, yargılanmalarına gerek olmadığı yönünde karar alınmasını sağladı. Memurun yargılanması yasasına girdiği gerekçesiyle, dosyayı Ankara Valisi’ne gönderdiler. Katliamla sonuçlanan operasyonun kararını veren dört yetkiliden biri olan vali, hemen beklenen yargılanmama kararını aldı. Ne var ki bu süreç içinde katliam belli ölçülerde teşhir de oldu. Katliamı yaptıran kişinin bizzat yargılama yapıp yapılmayacağına karar vermesi gibi mizahi bir hukuk sürecinin sonunda, itirazlar üzerine Danıştay bu kararı kaldırdı. Bugün aradan aylarca süre geçmiş olmasına rağmen bir dava açmayan savcılar, olayı örtbas etmenin yeni yollarını arıyor olsa gerek. Hukuken katliamcılar hakkında bir dava açılmasının zorunlu olduğu bu halde bile dava açmamakta direniyorlar. İşte açılacak bu davanın sahiplenilmesi de, katliamcıları cübbelilerce değilse bile kamuoyu tarafından mahkum etmenin biricik yoludur.

Sanık konumuna düşürülen tutuklular ise, yargılandıkları davada sistemi ve katliamcıları yargılamasını elbette bileceklerdir.

Yargılamanın olası sonuçları

Davaların sonucunda katliamcıları mahkum eden bir karar çıkmasını beklemek bugünün koşullarında hayalcilik olur. Ne var ki buna tüm gücümüzle çalışmak, yargılamanın her adımında yeterli sahiplenmeyi göstermek, her adımı katliamcıların, düzenin ve F tipi saldırısının teşhirine dönüştürmek, olanaklı ve gereklidir. Cübbeli timden bir beklenti içinde olmadan bu alandaki son olanağı da kullanmayı bilerek, bu davaları hücre saldırısının püskürtülmesi için de bir zemin olarak değerlendirmek gerekiyor. Davaların asıl amacı burada yatıyor.

Bu tür bir çaba ise ancak devrimci çevrelerin hiç bir gerekçeyi engel görmeden bir arada hareket etmesi ve duyarlı kamuoyunu çevresine alarak hareket edebilmesi ile mümkün olacaktır. Bu açıdan mevcut zaafı durum aşılamalıdır/aşılabilir.

Katliama dair yapılması gerekenler

Ulucanlar katliamına ilişkin yapılacak çalışmaların yeni katliamları engellemede önemli bir rolünün olacağı unutulmamalıdır. Bu çalışmanın başlı başına konusu, içeriği ve muhatapları bakımından önemli bir siyasi mücadele zemini olduğu da unutulmamalıdır.

Diğer yandan Ulucanlar katliamından hareketle işçi sınıfının olaya sahip çıkması yönünde çabalar yükseltilmelidir. Bugün için sınıfın ilerici unsurlarının bile hücre tipi saldırısına ve bu katliamlara yeterli tepkiyi göstermediği bilinen bir durum. Ancak bu tutumun aşılamayacağını düşünmek de yanlış olur. Bu alanda ısrarlı bir propaganda çalışması yürütülmelidir. İşçilere kendi benimseyecekleri dil ve üslupla cezaevlerinin kendi sorunları olduğu mutlaka anlatılmalı ve benimsetilmelidir. Bugün için harekete geçmeleri olası görülme de, somut olaylardan yola çıkılarak yapılacak çalışma, ilerde mutlaka meyvelerini verecektir.

Bu çerçevede, nerede olursak olalım yapılacak bir şeyler olduğunu unutmadan, herkesin çaba sarfetmesi gerekir. En ufak bir katkı bile önemlidir; bunun bilinciyle hareket edilmeli, saldırıya karşı en geniş güçlerin birleştirilmesi için çalışılmalıdır.

“Liberal hücre paketi” evresinde hücre karşıtı mücadelenin sorumlulukları

“Liberal hücre paketi” evresinde yeni devrimci taktikler ihtiyacı

“TMY’nin 16. maddesi değişecek, infaz hakimliği sistemi kurulacak, cezaevlerini emekli kamu görevlilerinden oluşturulan bağımsız kurullar denetleyecek”. Paket bu. Böylece F tipi hücrelerimiz liberalleşecek!

Devleti böylesi bir paketi açıklamaya iten nedenleri biliyoruz. Devrimcilerin, devrimci tutsakların ve tutsak yakınlarının kararlılığı-inatçılığı temelinde geliştirilen hücre karşıtı cephe, devleti böylesi bir paketi açıklamaya ve bu arada F tipi saldırısını da (devrimci tutsakların hücrelere sevki anlamında) ertelemeye itti.

Devrimciler bugün gelinen noktada, açılan bu paket, paketin hücre karşıtı saflarda yarattığı etki ve mücadelenin içinde seyrettiği politik konjonktür açısından, taktik planlarını gözden geçirmelidirler.

Rejimin sıkışma alanları ve bunun sunduğu olanaklar

2001 bütçesinin hazırlıklarına başlandı. Bu hazırlıklar bağlamında IMF heyeti Bay Cottarelli başkanlığında Türkiye’ye geldi. Kasım’da AB ile bir “katılım ortaklığı belgesi” hazırlanması gerekiyor. Hükümetin “enflasyonu düşürme” hedefi üzerinden propaganda ettiği ekonomik hedeflerinin akıbeti meçhul. Yaklaşık 350 bin işçiyi kapsayan TİS görüşmeleri başlıyor. Başka başlıklar da eklenebilir, fakat tüm bunlar siyasal iktidar açısından önemli bir dönemeci işaret ediyor.

İktidarın enflasyon hedefinin tutmayacağı netleşti. Bu tam bir sermaye saldırısı olan IMF patentli programın emekçilere dönük temel propaganda aracının da büyük ölçüde zayıflayacağını gösteriyor. Sermayenin sömürüyü katmerleştirme programı, siyasal iktidar ve sermayenin ideologlarınca büyük ölçüde bir ‘enflasyonla savaş’ iddiasına dayandırıldı ve böyle propaganda edildi. Önümüzdeki günlerde bu propagandanın büyük ölçüde güç kaybetmesine tanık olacağız.

Bay Cottarelli’nin 2001 bütçesinde daha ciddi bir disiplini hedeflediklerini belirtmesi, siyasal iktidara nasıl bir görev verileceğini anlamamız için yeterli. Bay Cottarelli emekçilerin 2001 yılında yaşadığı yoksullaşmayı yeterli bulmuyor, “daha da” diyor.

Bu arada her geçen gün büyüyen cari işlemler açığı (ithalat ve ihracat arasındaki fark), bir döviz darboğazını da işaret ediyor. Açığın, örneğin petrol fiyatlarındaki yükselme eğiliminin sürmesi, ya da dünya borsalarındaki bir dalgalanma gibi hesap edilmemiş olgularla birleşmesi, tam bir ekonomik krize, ciddi bir devalüasyona ve dolayısıyla, “enflasyonu düşürme” propagandasının tamamen çökmesine yol açabilir. Enflasyonla ilgili iddiaların böylesi bıçak sırtı bir zeminde ilerlediği bu dönemde, 300 bini aşkın işçinin TİS görüşmelerine başlanması ve bu arada kamu emekçilerinin 2001 yılı ücret artışlarının belirlenecek olması, durumu daha da nazikleştiriyor.

Ekonomik açıdan gayet nazik bir zeminde ilerleyen siyasal iktidar, yine bu dönemde AB ile “katılım ortaklığı belgesi” imzalamayı hedefliyor. Yani Kopenhag Kriterleri olarak anılan AB’nin standartlarına uygun kimi “demokratik açılımlar” yapmayı bir hükümet taahhüdü altına alma sözkonusu. Bunların emekçiler açısından ne menem sonuçları

olacağı ayrıca tartışılır. Ama Kopenhag Kriterleri’nde anılan kadar dahi kimi siyasal açılımlar yapmanın hükümet açısından son derece güç olduğu da ortada.

Koalisyonun bir kanadının ve devletin çelik çekirdeğinin ‘Kürt yoktur, Kürtçe yoktur’ demeye devam ettiği bir zeminde, bireysel haklar adı altında da olsa “Kürtçe yayın, Kürtçe eğitim vb.” serbestilerin (asla özgürlük değil!) sağlanmasını bir hükümet mutabakatı haline getirmek, mutabakatın ayrıntılandırılması ölçüsünde bir iç gerilimi de göze almak anlamına geliyor hükümet açısından. Örneğin koalisyonun MHP kanadı idamın kaldırılmasına evet diyor, ama TCK’nin 125. maddesinin (yani Öcalan’ın yargılanarak idama mahkum edildiği maddenin) idam kapsamında kalması koşuluyla.

Siyasal iktidar, bir yandan ekonomik olarak daha fazla teşhir olduğu, emekçilerin gözünde her geçen gün daha fazla prestij kaybettiği bu zeminde, hem kendi siyasal çelişkilerini keskinleştirecek hem de emekçi düşmanı kimliğini daha da belirginleştirecek bir konjonktüre giriyor.

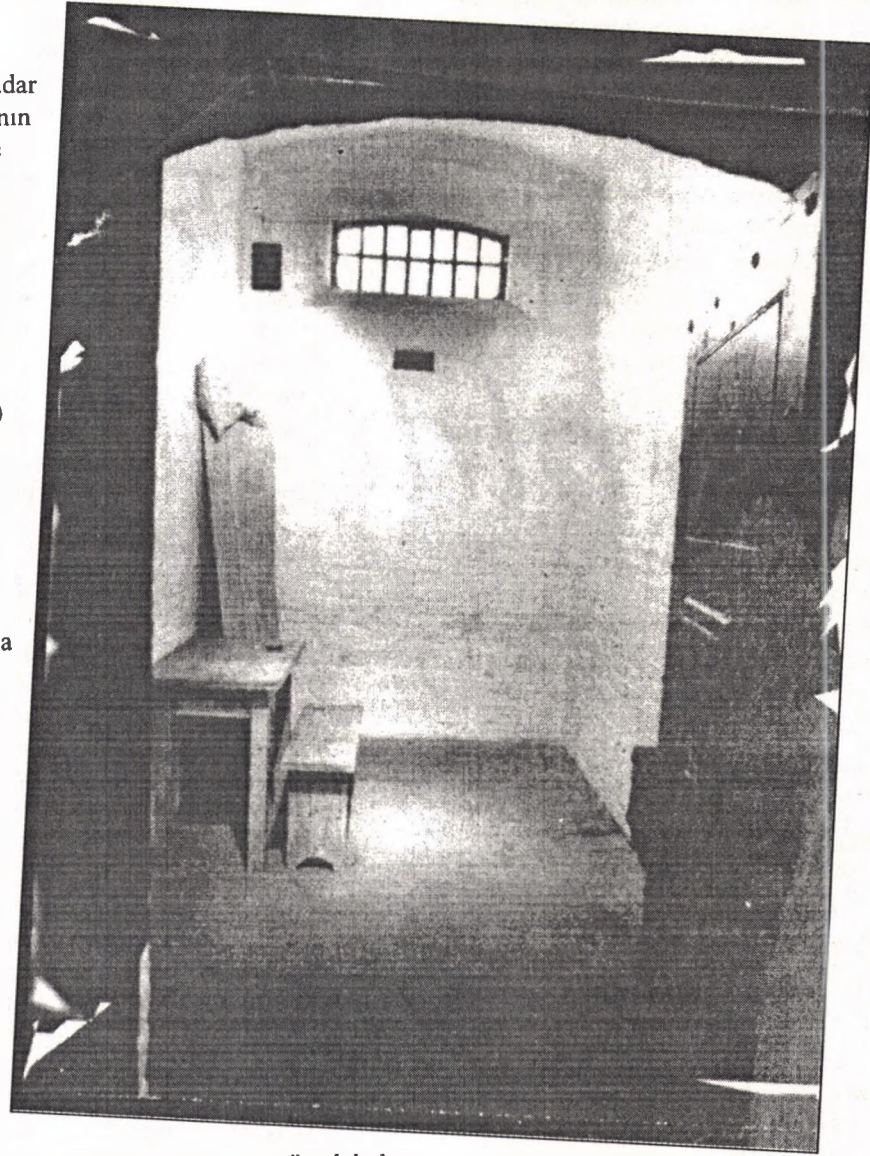
İşte hücre karşıtı mücadelenin bugüne kadar süreci taşıyan güçlerinin kararlılığı ve inatçılığı ile bu konjonktür birleşiyor. Bu birleşme, faşist devleti liberal bir hücre paketi açmaya ve hücre saldırısını da ertelemeye itiyor. Devrimcilerin de bunu görerek taktik planlarını yeniden ele almaları gerekiyor.

Hücre karşıtı cepheyi bölme hesabı

Devrimciler açısından mücadelenin kararlılık gösterisi evresinin sonuna gelinmiştir. Ulucanlar’daki başeğmez tavır bir yıllık hücre karşıtı faaliyetlerle devam ettirilmiş ve bu faaliyetler kapsamında harekete geçirilebilecek güçler harekete geçirilmiştir. Yeni hücre paketini buna bir cevap olarak da anlamak gerekir.

Bu paket sayesinde faşist devlet, hücre karşıtı cepheyi bölmeyi ve ayırtırmayı hedeflemektedir. Fakat bölme-ayırıştırma işleminin kendi maddi güçleriyle buluşacağı dönem, açıklanan paketin yasama adımlarının TBMM’de atılacağı dönemdir. Liberal hücre paketi asıl etkisini hücre karşıtı saflarda o zaman gösterecektir. Faşist devlet TBMM’de bu paketin yasalaşacağı günleri azgın bir devlet terörüyle de birleştirerek, hücre karşıtı cepheyi cephe olmaktan çıkarıp tutsak yakınları ve devrimci kadrolardan ibaret bir hale getirmeyi planlamaktadır.

Devlet bugüne kadar devrimci kadroları sınamdı. Liberal hücre paketini yasalaştıracağı dönemde ise, hücre karşıtı cephenin reformist sol ve demokratik kitle örgütleri (DKÖ’ler) ayakları sınanacak. Ve aslında bu hücre karşıtı cephenin sınıfsal niteliğinin, yani kent küçük-burjuvazisi ağırlığının da sınanması anlamına gelecek. Böylesi bir sınamada hücre karşıtı

mücadelede

yer alan devrimci kadroların ve tutsak yakınlarının kararlılığının süreci kotarmaya yetmeyeceği açık. Çünkü zaten sınama cephenin bu bölümüne dönük olmayacak.

Fakat sınamanın muhatabı olacak bölmede yer alan unsurlarda ortaya çıkabilecek kararsızlık, tüm hücre karşıtı mücadeleye maledilebilecek. Hücre karşıtlığının meşruiyet alanı daralarak yeniden başı dönülebilecektir. En azından devletin bu liberal hücre paketinden muradı budur.

Bizim şimdiki sorunumuz, devletin bu adımına nasıl hazırlanacağımızdır

Bugün görev, başta öncü-ileri işçiler olmak üzere, emekçilerin hücre karşıtı mücadeleye kazanılmasıdır. Ancak bu sayede, hücre karşıtı cepheye oluşan/oluşabilecek tereddüt ve çözümlerin önü alınabilir; ancak bu sayede, hücre karşıtı mücadele geniş halk kesimleriyle buluşabilir. Güncel görev budur.

Hücre karşıtı eylemlilikler, vakit geçirilmeden emekçilerin bu noktadaki sorumluluğunu gösteren bir biçim ve içeriğe kavuşturulmalıdır. Hücre karşıtı cephenin unsurları, bir an önce kendilerini üretim birimleriyle ya da sendikal örgütlülükleriyle ifade etmeye başlamalıdır. Açıktır ki bu noktada devrimci işçilere ve devrimci kamu emekçilerine büyük görev düşmektedir. Sorun bugüne değin ifade edilen kararlılıkla oluşmuş bulunan olumlu havanın emekçilere yayılmasıdır. Oluşan meşruiyet, başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun tüm ezilen kesimleri ile birleşebilmenin aracı haline getirilmelidir.

Sorun, bugüne değin ifade edilmiş olan kararlılığın gösterilmesi değildir. Bu kararlılık gösterilmiş (gerek devrimci tutsaklar, gerekse de hücre karşıtı devrimciler tarafından) ve gösterilmeye de devam edecektir. İhtiyacımız olan güçleri kazanmadan kendimizi kararlılık gösterisiyle sınırlayan bir eylem hattı, etrafımıza örülmeye çalışılan toplumsal tecrit duvarlarını aşmaya yetmeyecektir. Bugün daha fazla kararlılık, daha yeni güçler anlamına gelmemektedir. Kararlılığımız dışında, bu kararlılığa dayanarak oluşturduğumuz araçları kullanarak, etki alanımızı genişletmeliyiz. Bir sonraki adım olan 'ölümüne kararlılık' adımını atmamız gerektiğinde ya da attığımızda, hücre karşıtı cepheyi sağlamlaştırmış, cepheye emekçileri kazanmış olmalıyız.

Bugün, bunun için zamanımız ve araçlarımız mevcut. Açıklanan liberal hücre paketinin TBMM'de yasalaştırılma girişimleri başlayana kadar geçecek süreyi bu gözle değerlendirmeliyiz. Bunu sağlamadan atacağımız her adım ('ölümüne kararlılık' adımları, yani kitlesel açlık grevleri vb.) ancak ve ancak mevcut güçlerimizin nicel artışına neden olabilir. İhtiyacımız olan nitel gelişmeyi sağlamaya yetmeyecektir. '96 deneyimine bir de bu gözle bakılmalıdır.

Nesnel koşullar birçok bakımdan uygundur

Başta da belirttiğimiz gibi, devlet yeni bir istikrarsızlık zeminine doğru ilerlemektedir. Bu zeminde devrimciler için bolca olanak mevcuttur. Bu olanakları değerlendirebilmeliyiz. Önümüzdeki dönem, IMF patentli yoksullaştırma politikalarının işçi sınıfı ve kamu emekçilerinin bilinç ve pratiğinde sarsıcı etkilerinin ortaya çıkacağı dönemdir. Faşist devlet açısından sorun bu etkilerin bastırılabilmesidir. F tipi hücreler de bu politikaların organik bir parçasıdır.

F tipi hücre saldırısı iki güce dayanarak boşa çıkarılabilecektir. Sürdürülen yoksullaştırma ve baskı politikaları karşısında oluşacak emekçi direniş ve devrimci kararlılık. Fakat burada hücre saldırısının ertelenmesi değil de tamamen boşa çıkarılması perspektifine sahip isek, asıl belirleyici kertenin emekçi direnişi olduğunu görmeliyiz. Devrimci kararlılık etkisini bu direniş üzerinden, bu direnişin sağlamlığı ve yaygınlığı ölçüsünde gösterecektir.

Başta öncü-ileri işçiler/kamu emekçileri olmak üzere yeni güçleri hücre karşıtı cepheye kazanma perspektifi ile ilerleyen ve bunu sağlayan bir faaliyet açısından bakıldığında, zaman lehimize işlemektedir. Bu zamanı iyi kullanabilmeliyiz. Çünkü bu zamanı biz kazandık. Heba etmemeli, değerlendirebilmeliyiz.

Kapitalizm çağında, hiçbir talep kendisini işçi sınıfının ya da burjuvazinin sınıfsal taleplerine eklemleyemedikçe toplumsallaşma şansına sahip değildir. Bunlar dışında kalan, örneğin küçük-burjuvazinin toplumsal taleplerine eklenmiş bir talep, bir süre için bir takım mevziler de elde edebilir, ama bu mevziler asla kalıcı olamaz, her an kaybedilme tehlikesi ile yüzyüze kalır. Bu bilimsel gerçek ciddiye alınmalıdır.

Politika güçlerle yapılır. Bir gücü bir yerden alıp bir başka yere götürmeyen faaliyet, politik faaliyet değildir. Devrimci politika ise işçi sınıfı temelinde yapılır. Aynı biçimde, gerici politika da burjuvazi temelinde. Kapitalizmdeki iki temel sınıf güçlerini -daha önceki biçimlerinde olduğu gibi- üretimdeki konumlarından alırlar. Her toplumsal talep bu konumlarla ilişkilenecektir, başka türlü toplumsallaşamaz. Biz, devrimcileri işçi sınıfı içindeki güçlerini ciddiye almaya çağırıyoruz. Bu güçleri hücre karşıtı mücadelenin hayatıyetine yakışır bir ciddiyetle hareket etmeye çağırıyoruz.

Hücre karşıtı mücadelenin içinde bulunduğu evre, bu güçlerin kendilerini işyerleri ve sendikaları temelinde ifade etmeleri ve buradan mücadelenin merkezine ilerlemeleri gereken bir evredir. Bugüne değin ortaya konan kararlı-inatçı çabalar bu güçlerin önünü açmıştır. Şimdi sıra, devrimci işçilerin ve kamu emekçilerinin çabalarıyla, emekçilerin öncü-ileri unsurları temelinde hücre karşıtı mücadelenin merkezine ilerlemelerindedir.

Bu adımı atmadan atılacak başka adımlar, istenen ve beklenen etkileri, nicel ve nitel anlamda yaratamayacaktır.

Sınav günleri yaklaşıyor

Liberal hücre paketinin TBMM'de yasama adımlarının atılacağı günler, hücre karşıtı cephenin de faşist devlet tarafından sokakta birebir sınanacağı günler olacaktır.

Bu evrede yapacağımız en iyi şeyi anlattık. En kötü şeyi de söyleyelim: Hücre karşıtı cepheyi bölmek, parçalamak. Hele de bizzat devrimcilerin kendi içlerinde oluşabilecek en küçük çatlak dahi, bedelleri son derece ağır tarihsel bir yanlış ve sorumsuzluk olacaktır.

Ödün verilmez temel ilkeler bellidir: Hücrelere girmeyeceğiz! Hücre pazarlığına girmeyeceğiz! Bunlara sıkı sıkıya bağlı bir cephede ve durumda, diğer tartışmalar talileşmiş demektir, herhangi bir bölünmenin nedeni olamazlar.

Buca Cezaevi tutuklu ve hükümlü ailelerinin açıklaması:

Yeni ölümler yaşanmasın!

Bizler Bergama Cezaevi'nde "tünel gerekçesi" ile yapılan operasyonlardan sonra Buca Cezaevi'ne sevk edilen, Buca Cezaevi girişinde en ağır şekilde dövülen ve bir aydır tecrit-abluka-işkence koşullarında yaşayan, tedavi ve bakımları yapılmayan tutuklu-hükümlülerin aileleriyiz. Burada yakınlarımızın bir ayı aşkın süredir yaşadıklarını kamuoyuna aktarmak için bulunuyoruz.

Burdur Cezaevi'nde 5 Temmuz 2000 tarihinde "mahkemeye çıkarılma" gerekçesi ile yapılan operasyonda işkence gören tutuklu-hükümlülerden 6 tanesinin Bergama Cezaevi'ne gelmesi ve gördükleri işkenceyi fotoğraflamaları ile başlayan gerginlik tünel bulunması üzerine adeta öç almaya dönüştürülmüş ve sorunu hukuk kuralları içinde çözme talebinde bulunan tüm kurumlar reddedilerek, her zamanki gibi şiddet içeren çözüme başvurulmuştur. Dört gün süren operasyon boyunca sürekli gaz bombalarına-tazyikli suya maruz kalan, aç ve susuz bırakılan (kalorifer borusundan paslı su içmek zorunda bırakılan) yakınlarımız-evlatlarımız, 29.07.2000 tarihinde Buca Cezaevi'ne sevk edilmiştir. Buca Cezaevi girişinde asker ve gardiyan saldırılarında ağır şekilde yaralanmıştır.

Bergama Cezaevi'nde 4 gün gaz bombasına-tazyikli suya maruz kalan, Buca girişinde dövülerek darp edilen yakınlarımızın insani talepleri karşılanmamakta, tedavi-bakımları yapılmamakta, kendilerine gerekli ilaçlar verilmemekte, bizlerin getirdiği ilaçlara da sınırlama getirilmektedir. Yakınlarımızın tedavi edilmeleri için yaptığımız tüm girişimler cevapsız kalmıştır. Cezaevinde şu anda onlarca tutuklu-hükümlü hastalık pençesinde "sessiz imha" ile karşı karşıyadır. Bedenlerinde ve giysilerinde gaz bombasından kaynaklı kimyasal madde bulunan yakınlarımıza ilk bir hafta sabun dahi verilmemiş, biz ailelerin getirdiği temizlik maddeleri de alınmamıştır.

Günlük üç öğün yemek bedelinin 700 bin olduğu cezaevinde bizlerin getirdiği hiçbir gıda maddesi cezaevine alınmamakta, gerekçe olarak da, "cezaevi görevlilerinin o kadar yiyeceği aramaya vakitleri olmayacağı"

söylenmektedir. Kısıtlı olanakları bulunan kantinden fahiş fiyatla alışveriş yapmaya zorlanan yakınlarımız bu uygulama ile tedavisizlik, yanı sıra besin alamama sorunu ile de karşı karşıyadır.

Cezaevi girişinde dövülen, hiçbir insani talepleri karşılanmayan, elektronik aletle aranmasına rağmen koğuş kapısından çıktığı anda üç ayrı yerde taciz edici ve onur kırıcı arama dayatılan yakınlarımız, bu uygulamayı protesto ettikleri için, bir aydır görüşe çıkmamaktadırlar. (Bir kişi temsilen biz aileleri bilgilendirmek için görüşe gelmektedir.) Bu uygulama ile tecrite maruz kalan, yalnızlaştırılan yakınlarımızdan iyi haberleri almak için görüşe gittiğimizde, biz aileler de taciz ve tehditle karşılaşmaktayız. "Burası Buca cezaevi, işinize gelirse..." diye başlayan cümlelerle, bizlere her türlü taciz edici arama ve hakaretle yapılmaktadır. Kimi gün bir annenin üstüne ring sürülmekte, kimliklerimiz cezaevi dışında kontrol edilmekte, görüş günü bir otobüs çevik kuvvet cezaevi önünde bekletilmekte, kimi gün ise görüş kabini bizlerin üzerine kilitlenmektedir.

İçerde tecrit koşullarında ve bütün insani olanaklardan yoksun bırakılan, mektuplaşmaları engellenen, dilekçeleri dikkate alınmayan yakınlarımızın tek dayanağı olan biz aileler de bu yöntemle sindirilmek ve susturulmak isteniyoruz.

Yine biz aileleri en çok endişelendiren diğer bir konu da : 21 Eylül katliamında yer alan bazı gardiyanların halen cezaevinde olup siyasi koşulların aramalarına provokasyon amaçlı katılmasıdır.

Bizler tutuklu-hükümlü aileleri olarak Buca Cezaevi'nde yeni Ulucanlar-Burdurlar yaşanacağı endişesi içindeyiz.

Tüm insanları, demokratik kurumları, ülke yöneticilerini ve konu ile ilgili yetkilileri giderek çözümsüz hal alan Buca Cezaevi sorunlarına duyarlı olmaya ve yeni bir katliam yaşanmadan, sorunları insan hak ve özgürlükleri temelinde çözmek için acilen harekete geçmeye çağırıyoruz.

Sessiz kalmayın, göz yummayın!..

31.08.2000

İzmir: Hücre Karşıtı Platform'dan oturma eylemi

Buca Cezaevi'nde yaşanan sorunları ve Aydın Cezaevi'nde tutsaklara yapılan saldırıyı protesto etmek için 2 Eylül günü Konak Meydanı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Yaklaşık 50 kişinin katıldığı eylemde basın metnini sendikacı-yazar Hacay Yılmaz okudu. Basın açıklamasına eylemciler sloganlarla katıldılar.

Buca Cezaevi'nde yaşanan sorunların çözüm yerine gittikçe kritikleştiği, Aydın Cezaevi'nde ise 18 Ağustos'ta tutsaklara yönelik saldırı yapıldığı, bu saldırı sırasında Hepatit-C hastası Gökhan Tamer'in bayılcıya kadar dövüldüğünün, Ahmet Gür'un elinin yaralandığı ve 5 dikiş atıldığının

vurgulandığı basın açıklamasında ayrıca, bu saldırı sırasında F tipi cezaevlerinde görevlendirilmek üzere özel eğitilmiş 5 gardiyanın aktif rol oynadığı ifade edilerek, cezaevlerindeki uyarı sinyalleri verilmektedir, denildi.

Örgütsüzleştirme saldırısı birleşik mücadeleyle püskürtülebilir

Çağıl Boran

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı, istatistiklerle oynayarak 10 sendikayı %10 barajının altına düşürdü. Bu sendikalar 6 ay içinde işkolu barajını geçecek kadar üye edinemezlerse, toplu sözleşme yapma yetkilerini kaybedecekler. Bu olay Türkiye'deki sendikal örgütlülüğün durumunu apaçık gözler önüne seriyor, bir anda 150 bin işçi TİS hakkından mahrum bırakılıyor.

Sınıfı örgütsüzleştirme, bunun bir ayağı olarak da sendikasıztırma saldırısı, öteden beri sürüyor. Yeni olan, bu işin artık bu kadar kolay yapılabilmesi. Tarihsel süreçte ağır bedeller ödenerek burjuvaziye kabul ettirilmiş sendikal örgütlülük dağıtılmak isteniyor. Buna karşı sınıf cephesinden yükselen ses oldukça zayıf. Sınıflar mücadelesinin gerekleri bu durumu kaldırmaz. Türkiye işçi sınıfı, hafızasını canlandırmak, tarihsel deneyimlerinden ders çıkarmak zorundadır.

Sermaye iktidarı, '70'li yılların başında da sınıfın sendikal örgütlülüğüne saldırmıştı. '60'larda gelişen sınıf hareketinin ve mücadelesinin ürünü olan DİSK, çıkarılan sendika yasasıyla kapatılmak istenmişti. İşçi sınıfının tek tip sendika dayatmasına ve DİSK'in kapatılmasına yanıtı, 15-16 Haziran direnişi oldu. O görkemli direniş sayesinde faşist sendika yasası iptal edildi. Ne var ki, şimdi 12 Eylül faşizminin borusu ötüyor. 12 Eylül, en başta her tür sınıfsal örgütlülüğe yönelik bir saldırıydı. Sınıfın bugünkü örgütlülük düzeyi, burjuvazinin bu saldırıda oldukça büyük bir mesafe katettiğini gösteriyor.

10 milyon ücretliden 8.8 milyonu sendikasızt

"Nisan '99 itibarıyla Türkiye'de 9 milyon 824 bin ücretlinin %90.1'ini oluşturan, 8 milyon 853 bin çalışan sendikasızt durumdadır." "Kayıt dışı yaklaşık 5 milyon işçi bir yana, yalnızca istatistiklere yansıyan 10 milyona yakın ücretlinin ancak %10" civarındaki bir kesimi sendikalıdır. (Petrol-İş '97-99 Yıllığı'ndan...)

Bu tablo, meselenin %10 işkolu barajından öteye, çok geniş bir kapsamı olduğunu gösteriyor. İşkolu barajı dayanak yapılarak, sendikaların yetkilerinin düşürülmesi, konjonktürel olarak elbette daha özel bir anlam taşımaktadır. IMF-TÜSİAD hükümeti, "ekonomik ve siyasi istikrar", "enflasyonun düşürülmesi", vb. argümanlarla gündemleştirdiği yıkım programını sorunsuz uygulamak niyetinde. Meclisinden yargısına, sendika bürokrasisinden medyasına ve tüm faşist baskı ve terör kurumlarına kadar herşeyiyle kilitlendiği yıkım programının ufak da olsa aksamasını, güdük de olsa bir muhalefetle karşılaşmasını istemiyor. Yarım ağızlı bir karşı duruşu hoşgörmek bir yana, bütün güçlerin yıkım programı için çalışmasını dayatıyor. Yetki düşürülmesi konusunda Ecevit'le görüşmeye giden DİSK yöneticileri, ESK'da yer almadıkları için, "ikide bir" Ecevit tarafından azarlanıyorlar. Ecevit sermayenin mesajını net olarak vermiştir; "İMF-TÜSİAD programı için çalışmayanı, işte böyle yakarız." Sermaye iktidarı, gerektiğinde sendika bürokrasisini bile zorda bırakacak **katıllıkla** gerçekleştiriyor saldırısını. "Yolunu şaşırırlar" a açıkça şantaj yaparak hizaya getirmeye çalışıyor.

Hain bürokratlardan yasak savma çıkışlar

Baraj altına düşürülenler, daha çok kendince sendikal mücadele vermeye çalışan sendikalardır. Sermaye devleti, hem birkaç "diken"i budamakta, hem de topluma gözdağı vermektedir. Şimdiye kadar işçi-emekçi cephesinden anlamlı bir tepki ortaya konulmadı.

Kemal Türkler'in ölüm yıldönümünün baraj saldırısına tepki vermenin vesilesine dönüşmesi ve TÜMTİS üyesi işçilerin basın açıklaması türünden eylemleri dışta tutulursa, ortaya konulan tepkiler "sendika yöneticileri"nin açıklamalarından ibaret. Bu açıklamalarda ise, "hakkımızı hukuksal yollardan aramak, yasalar çerçevesinde hareket etmek" vb. vurgular öne çıkmaktadır.

Sermayenin baraj saldırısının esas muhataplarından olan DİSK, saldırıya **derhal** sert yanıt vermek zorunluluğu orta yerde duruyorken, Başkanlar Kurulu toplantısından; Ecevit'le görüşme ve "eylemlerin ilk aşamada sadece sendika yöneticileri ve temsilcilerin katılımıyla gerçekleştirilmesi", ancak "sonraki aşamalarda (yani iş işten geçmişken) tüm DİSK üyelerini kapsayacak şekilde yaygınlaştırılması" kararları çıkarılmıştır. Bu kararlar alınlı birbuçuk ayı aşkın bir süre geçmesine ve konu DİSK Kongresinde de tartışılmasına rağmen, bugüne kadar hiçbir somut girişim ya da eylem gerçekleştirilmedi.

Sınıf tabanı, özellikle de öncü, sınıf bilinçli işçiler dizginleri ele almaz da sendika bürokrasisinin tepkileri bloke etme manevralarına seyirci kalmaya devam

ederlerse, işçi sınıfının kayıpları daha da derinleşecektir. İşler bürokrasinin elinde durdukça, sermaye yolunu engelsizce yürümeye devam edecektir.

Bürokratların baraj saldırısı konusundaki fevranlarına aldanılmasın. %10 barajı neredeyse 20 yıldır sınıf hareketi üzerinde demoklesin kılıcı gibi sallanıyorken, bu efendiler kıllarını mı kıpırdattılar? Sendikal örgütlülüklerin özelleştirmeler, işçi kıyımı, taşeronlaştırma, sözleşmeli-geçici işçi çalıştırma taktikleri ve esnek üretim politikalarıyla gün gün eritilmesinin başlıca sorumlularından biri de sendika bürokrasisinin kendisi değil midir? "Çalışma yaşamının demokratikleştirilmesine, İLO normlarının eksiksiz uygulanmasına, sendikal hak ve özgürlüklere saygı gösterilmesine kadar mücadele kararı" aldıklarını söylüyorlar. Yıllardır tepkileri dizginlemenin yolu olarak yaşama geçirilmeyen kararlar alıyorlar. İşçi sınıfı ve emekçiler artık lafa değil, yapılan işe bakmalıdırlar.

İşkolu barajının örgütsüzleştirme saldırısının sadece bir parçası olduğu düşünüldüğünde, sendika bürokrasisinin riyakarlığı daha iyi anlaşılır. Madem "mevcut yasal sistem toplu sözleşme yapma hak ve özgürlüğünü fiilen ortadan kaldırıyor" (DİSK Genel

IMF politikalarıyla halklar acı çekmeye devam ediyor!

(...) Bay Cottarelli tekrar Türkiye'de! IMF Türkiye şefi bir yandan hükümeti denetlemeye, diğer yandan yeni talimatlarını bildirmeye geldi. Ancak Cottarelli kaygılanmasın, 57. Hükümet onun en parlak öğrencilerinden biri.

Sermayenin yeni sağ politikaları, bütün dünyada emekçilere ve yoksul halka yönelik saldırılarına hız verdi. Sermaye, IMF, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi kurumlar eliyle kendi ihtiyaçları doğrultusunda politikalar dayatırken; bunun faturası emekçilere ve geniş halk kesimlerine çıkarılıyor. Bugün dünyada çoğunluğunu kadın ve çocukların oluşturduğu 1,5 milyar insan açlık sınırında yaşarken; sefalet, işsizlik, yoksulluk ve insan hakları ihlalleri giderek büyüyor!

Kendisini, demokrasinin kurum ve kurallarının üzerinde gören, hiçbir yaptırım tanımayan, hiç kimseye karşı sorumluluk hissetmeyen bu ekonomi cambazları, başta emekçileri hedef alıyor! IMF eliyle, ülkeler derin bir borç batağına itiliyor ve ekonomik bağımlılığı pekiştiriliyor. Yapısal uyum programlarının yarattığı azgın bir rekabet ortamı, özelleştirmeleri ve sosyal hakların geri alınmasını hedefliyor ve bütün dünyada emeğin sömürüsü, işsizlik, yoksulluk artıyor.

Ülkemizde de özellikle son yıllarda sermayenin, ekonomik ve siyasal alandaki yeniden yapılanması; IMF'nin direktifleri ile gerçekleşiyor. "Mezarda Emeklilik Yasası", tahkim, özelleştirmeler, kamu emekçilerine dayatılan sefalet ücretleri, kıdem tazminatını ortadan kaldırma girişimleri, eğitim ve sağlığa ayrılan payın sürekli düşürülmesi bunun örnekleri. Ne dövizde bir istikrar, ne de ödemeler bilançosunda olumlu bir gelişme yaşanıyor! IMF reçeteleri öncesinde var olan dengeler bile alt-üst oluyor. "Uluslararası ticaretin" geliştirilmesi adı altında, sınırlarımız güçlü tekellere açılıyor.

Emekçiler her geçen gün biraz daha yoksullaşırken; hükümet, batık bankaları kurtarıyor, eğitimde, sağlıkta, sosyal güvenlik haklarında adım adım özelleştirme girişimlerini sürdürüyor. Karanlık ekonominin çeteleri, trilyonlara varan miktarda devleti soyarken, hükümet dayattığı sefalet ücretleriyle, enflasyonla, zorunlu tasarruflarla emekçiyi, halkı soyuyor!

57. Hükümet, bütün bu emek ve halk karşıtı politikaları IMF direktifleriyle yerine getirirken; dikensiz gül bahçesi istiyor. İşte bu nedenle emek örgütlerini, toplumsal muhalefeti susturmak, etkisizleştirmek istiyor! İşte bu nedenle lastik işkolunda, belediye işkolunda grevleri erteliyor! İşte bu nedenle yüzde 10 işkolu barajı şantajıyla sendikaları kıstırmak istiyor! İşte bu nedenle Kanun Hükmündeki Kararnameyle "hak arayan, demokratik tepkilerini ifade eden" kamu emekçilerini işten atmak istiyor! İşte bu nedenle siyasi kadrolaşmaya gidiyor! İşte bu nedenle Cumhurbaşkanı'na gözdağı verebiliyor!

Hükümetin Şefi, IMF'nin ekonomi tüccarı Cottarelli yeniden Türkiye'de! Eminiz ki; hükümete övgüler sıralayacak ve yeni direktifler verecek! Ancak unutulmasın ki; övgüler dizilen hükümete tasdiknameyi emekçiler verecek!

Ve Bay Cottarelli'ye sesleniyoruz: Bütün dünyada IMF'nin politikalarıyla halklar çok acılar çekti, çekmeye devam ediyor! İnsanlık tarihi, IMF'yi ve acı reçetelerini unutmayacak! Ve IMF'yi tarihin karanlık çöplüğüne atacak! Halkları ve özgürlükleri yok eden, insanlığı tahrip eden bir kurumun Türkiye Şefisiniz! Programlarınızı ve önerilerinizi geri çekin, ülkenize geri dönün!

*İstanbul İşçi Sendikaları Şubeler Platformu
Kamu Emekçileri Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu*

Sekreteri Murat Tokmak'ın sözleri), o halde bu yasalara yıllardır neden seyirci kalınıyor? Yasalar çerçevesinde bir "hukuksal mücadele"yle hak kazanmak ya da mevzi korumak mümkün müdür? Bu ülkede en küçük bir hak savunusu ya da "yasal güvenceye alınan" sendikalaşma hakkı için bile, fiili-militan bir mücadele ile devletin baskı ve terörünü göze almak gerekiyor. Sendika bürokratlarının ise, bunu yapmak bir yana, mücadelenin gerekleri doğrultusunda hareket eden öncü-bilinçli işçileri, sınıf devrimcilerini ısrarla engelledikleri biliniyor.

Dolayısıyla, sermayenin örgütsüzleştirme saldırısı, bunun bir parçası olarak işkolu barajı uygulaması, sendika bürokrasisi tarafından püskürtülemez. Sermaye bunca pervasız davranıyorken beklemenin anlamı yoktur. Beklemek kadar, sorunu yukarıdaki birilerine havale etmek de kaybettirir. Sermayeye ya hemen yanıt verilecektir, ya da iş işten geçmiş olacaktır.

İşçi sınıfı büyük bir tarihsel sorumlulukla yüzyüzedir

İşçi sınıfı, soruna böyle bakabilmeli, öncü-bilinçli işçiler bunun üzerine düşünmelidirler. Baraj keyfiyetinin son bulması, sendikasılaştırma/örgütsüzleştirmenin durdurulması, örgütlenme, grev, toplu sözleşme, söz ve basın özgürlüğünün sağlanması vb. tümü, gelip meşru-fiili bir çıkışa, militan mücadele alanına çıkmaya bağlanmıştır. Bunların da ötesinde, sefalet ücreti dayatması, KİT'lerin emperyalist tekellerin ve yerli işbirlikçilerinin talanına açılması, emperyalist tahkim, sosyal güvenliğin tasfiyesi, eğitim-sağlık ve ulaşımın tümüyle

özelleştirilmesi, tarımda yıkım, devlet terörünün dozunun artırılması, F tipleriyle yaşamın tümünden hücreleştirilmesi, Kürt halkının özgürlük istemini boğmada fütursuz ısrar vb., gibi belli başlı ayaklardan oluşan topyekûn saldırının püskürtülmesi, gelip işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin birleşik-militan bir mücadele hattına çıkıp çıkmamasına bağlanmıştır.

Öncü-bilinçli işçiler ve genel planda işçi sınıfı büyük bir tarihsel sorumlulukla yüzyüzedir. İşten atılma, devlet zulmü ve diğer bir dizi bedel göze alınarak mücadeleye girilirse, bu sorumluluğun başarıyla omuzlanmaması için hiçbir neden kalmaz. Kitlelerdeki öfke birikimi bizzat sermaye tarafından dillendirilmekte, düzen sözcüleri "sosyal patlama" uyarısı yapmaktadır. Derinleşen sefaletin, pervasız sömürünün, azgınlaşan faşist terörün, gelecek umudunu karartmanın kitlelerde mayaladığı öfke, kendini bir şekilde dışa vurmaktadır. Halihazırda hareketin parçalılığı, yerelliğe sıkışıp kalması ve dağınıklığı, sermaye iktidarının korkularını hafifletmekte, ona cesaret vermektedir. Politik önderlik boşluğu, sendikal bürokrasi barikatı, acımasız devlet zulmü, medya tekellerinin ideolojik bombardımanı nedeniyle bir ki, sınıf ve kitle hareketi birleşik-militan bir hatta sıçrayamamaktadır.

İşçi sınıfının düzen barikatlarını aşabilmesinin en temel koşulu örgütlülüktür. Zaten düzenin başlıca avuntu kaynağı da sınıfın örgütsüzlüğüdür.

Sendikaları devrimcileştirmek görevi

Politik örgütlülüğün köşe taşları, komünistler tarafından parti ve program üzerinden oluşturulmuş

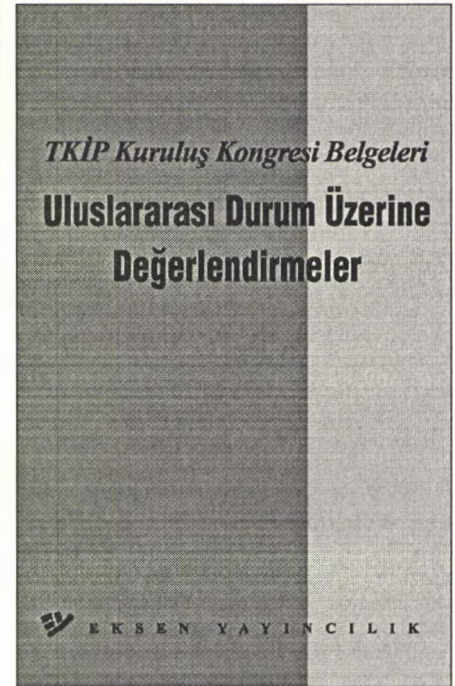
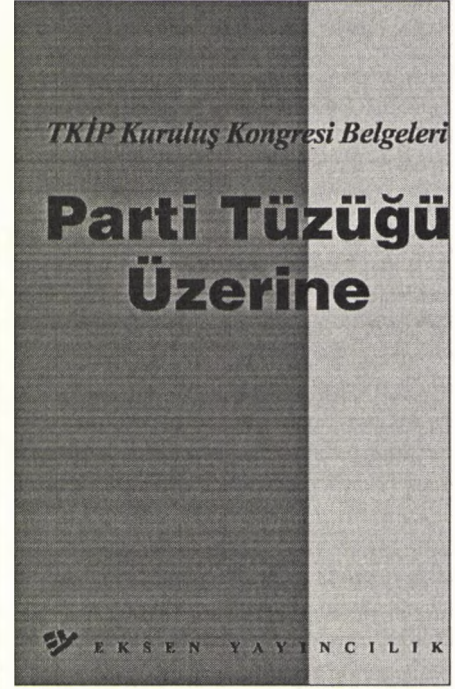
bulunuyor. Programı, dolayısıyla da partiyi sınıf kitleleri ile buluşturmak, sınıfı devrime ve sosyalizme kazanmak, sınıf devrimcilerinin tüm enerjilerini hassettikleri en acil hedef durumundadır. Sermayenin örgütsüzleştirme saldırısına en anlamlı yanıt, işçi sınıfının Partisi'ni sahiplenmesi ve program ışığında mücadele etmesi olacaktır. Sınıfa politik önderlik ve sınıfın politik önderliği, partinin sınıf kitleleri içinde ete-kemiğe büründürülmesiyle sağlanacaktır.

Parti ile sınıf arasındaki mevcut mesafe, sendikal örgütleri doğal olarak önplana çıkarıyor. "Sendikalar işçi sınıfının sermayeye karşı hergünkü mücadelesini yürüttüğü ve kendini disipline ettiği sınıf örgütleri" olarak her zaman büyük bir önem taşımışlardır. "Fakat geniş ayrıcalıklarla donatılmış sendika bürokrasisi tarafından bu işlevlerinden büyük ölçüde uzaklaştırılmışlardır." (TKİP Programı'ndan...)

Bugün sermayenin topyekûn saldırısını sorunsuz uygulayabilmesi bundandır. %10 işkolu barajı nedeniyle TİS hakkının bu kadar kolay gaspedilmesi de sendika bürokrasisi sayesinde. Türk-İş yönetimi, sendikal örgütlülüğe yönelik son saldırıyı destekleyen bir tutum içindedir.

Öncü, devrimci, sınıf bilinçli işçiler, Parti'nin "sermaye sınıfının bir parçası haline gelen ve işçi sınıfı hareketi içerisinde sermayenin ajanı rolünü üstlenen bu ihanet şebekesine (sendika bürokrasisine) karşı" yürüttüğü sistematik mücadeleye omuz vermeli, "işçi sınıfını devrimcileştirme sürecinin temel bir boyutu olarak sendikaları devrimcileştirmek" için tüm enerjilerini ortaya koyabilmelidirler. Örgütsüzleştirme/sendikasılaştırma saldırısına verilecek yanıtın temel bir ayağı da budur.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL

Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapitalizm ve işsizlik

M. Dağlı

zorunda bırakmaktadır. Elbette kapitalistlerin sorunu çözmek gibi bir derdleri yoktur. Onlar bunu ya yeni bir saldırı aracı (esnek üretim vb.) olarak kullanmak için gündeme getirirler ya da sisteme tepkisini ifade etmeye başlayan kitleleri yanıltmak, beklentiye sokmak amacıyla. Zira kapitalizm koşullarında sorunun çözümü bir yana, tersine, derinleşen kriz sorunu gittikçe büyümektedir. Tekellerin her evliliği onbinlerce işçiyi yedek sanayi ordusuna katmaktadır. Yine özelleştirilen her işletmenin işçilerinin en az yarısı sokağa atılmaktadır.

Bu soruna düzen cephesinden eğilen bir başka kesim ise yazar, çizer ve uzman takımından oluşmaktadır. Bunların tepkileri daha çok ağıt yakmak ve devleti uyarmak şeklindedir. Zira bu kesimin en büyük korkusu toplumsal başkaldırıdır. Görüntüde sözde bir duyarlılık yansısa da, ufukları hiçbir zaman kapitalizmi aşamaz ve bundan dolayı da olmayacak dua olan "toplumsal barış" hayalleriyle yaşarlar.

Reformist sol partiler de kimi dönem bu sorunu gündemlerine almakta ve politika üretmeye çalışmaktadırlar. Sorunu toplum gündemine sınırlı düzeyde sokabilseler bile, taleplerinin düzen içine ve reform hedefine kilitlenmiş olması, sorunun asıl kaynağına yönelinmemesi nedeniyle, gerçek çözümü konusunda herhangi bir ciddiyet taşımamaktadır.

Doğal olarak, sorunun kaynağına inen ve gerçek çözümünü ortaya koyan her zaman komünistler olmuşlardır. 150 yıldır komünist parti programlarında, emeğin korunması, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmasının önüne geçilmesi, özel bir kaygı olmuştur. Zira bir sorunun çözümü, ancak o sorunu yaratan nedenlerin ortadan kaldırılmasıyla mümkündür.

Komünist işçi partisi bu perspektifle, programının "Acil Demokratik İstenler" ve "Emeğin Korunması" bölümlerinde, işsizlik sorunuyla bağlantılı olarak;

"7 saatlik işgünü, 35 saatlik çalışma haftası!"

"Sağlığa zararlı ve tehlikeli işlerde azami 5 saatlik işgünü!"

"Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!" taleplerini formüle etmiştir.

Komünistler bu talepler uğruna mücadele ederlerken, hiçbir zaman kendilerini bu taleplerin kazanılmasıyla sınırlamazlar. Tersine, işçi sınıfının fiziki ve moral yozlaşmadan korunmasını, tam da kendi kurtuluşu uğruna verdiği mücadelede savaşıma gücü ve yeteneğini yükseltmesi hedefine bağlı olarak ele alırlar.

Sonuç olarak, işsizlik kapitalizmin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu işsizliğin kader olduğu anlamına gelmiyor. Kapitalizmin kendisi nasıl kader değilse, işsizlik de kader değildir. Kapitalizmi tarih sahnesinden silme mücadelesini yürütürken, iş saatlerini düşürmek, yeni istihdam alanları açmak için burjuvazi zorlanmalıdır. Bu aşamada bunun en somut alanı, taşeronlaştırma, esnek üretim, sendikasılaştırma, özelleştirme vb. saldırıları püskürtmektir.

uğraşmaktadırlar. Milyonlarca işçinin sigortasız çalıştırılması, asgari ücretin dayatılması, iş saatlerinin uzatılması vb. uygulamaları yaşama geçirme olanağını kapitalistlere sağlayan, işsizliğin yaygın olması ve işçilerin örgütsüzlüğüdür. Marks ve Engels'in 130 yıl önceki tahlillerinin sonuçları günlük yaşamımızda somut olarak karşımıza çıkmaktadır.

İşsizler ordusundaki mücadele dinamiği egemenleri ürkütüyor

İşsizlik, salt Türkiye gibi emperyalizme bağımlı ülkelerin sorunu değildir. Emperyalist ülkelerin tümünün de kronik bir sorunudur. Resmi rakamlar, Avrupa ülkelerinde 15 milyon işsiz olduğunu göstermektedir. Avrupa ülkelerinde işsizlik sigortasının olması sorunu hafifletmiyor. Bu ülkelerdeki sınıf savaşları tarihinin zengin deneyimleri, işsizlerin kendi inisiyatifleriyle örgütlenip hak arama eylemleri yapmalarına olanak sağlıyor. Nitekim son yıllarda Fransa, Almanya vb. ülkelerde işsizler kitlesel olarak alanlara çıkmakta ve seslerini yükseltmektedirler. Bu tepkileri Avrupa burjuvazisini tedirgin ediyor ve kimi zaman saldırılarını ertelemesine neden olabiliyor. (Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra emperyalist Avrupa, işsizlik sigortası gibi ödemeleri yük saymaya başlamıştır ve sınırlandırma, giderek kaldırma çabasıdadır.)

Türkiye'de işsizler henüz seslerini yükseltmeseler de, Avrupa'daki işsizler hareketinin gelişmesi ileride Türkiye'de yankı uyandırabilir. Bu gerçekler ışığında işsizler, düzenin tuzaklarına düşmedikleri oranda, sisteme muhalif potansiyel bir güçtür.

Soruna farklı yaklaşımlar/ farklı çözüm önerileri

İşsizlik sorununun ulaştığı boyut, kapitalistlerin de bu konuya eğilmek

Sorunun tarihsel kökeni

İşsizlik gittikçe ivme kazanarak, yüz milyonlarca insanı üretim dışında bırakarak, onları fiziki ve moral yozlaşma tehditi altında bırakıyor. Bu sorun, toplumların değişik sınıf ve örgütlenmelerinin gündemlerine aldığı ve tartıştığı bir sorundur. Ancak her sınıfın olaya bakışı ve çözüm önerileri farklıdır ve farklı olmaya da devam edecektir.

Yedek sanayi ordusu, yaygın ifadesiyle işsizlik olgusu, Marks'ın kapitalizm tahliliyle beraber, nedenleriyle birlikte ortaya konulmuştur. "Ama makinelerin yetkinleşmesi, insan emeğini gereksiz kılıyor. Makinelerin kullanılması ve çoğalması, birkaç makine işçisinin milyonlarca el işçisini yerlerinden etmesi demekse, makinelerin geliştirilmesi, gittikçe artan sayıda makine işçisinin kendi kendilerini yerlerinden etmesi demektir. Bu, sonunda, kullanılmaya hazır ücretli işçilerin, sermayenin ortalama ihtiyacını aşan sayıda ortaya çıkması"dır. (Engels, *Ütopik ve Bilimsel Sosyalizm*, s.87)

Marks'ın deyişiyle: "Makinelerin, sermayenin işçi sınıfına karşı savaşında en zorlu silahı haline gelmesi, iş avadanlıklarının işçinin elindeki geçim araçlarını sürekli olarak zorla çekip alması; işçinin öz ürününün, işçiye boyun eğdiren bir araca dönüşmesi, işte böyle olmaktadır. (...) İş süresini kısaltmak için en güçlü araç olan makinelerin, işçinin ve ailesinin zamanının her anını, sermayesinin değerini arttırması için kapitalistin buyruğuna sokan en şaşmaz araçlar olması işte böyle gerçekleşmiştir." (Aktaran Engels, age., s.88)

Görüldüğü gibi, kapitalizmin iktisadi yasaları, kapitalisti ya iflas etmeye ya da üretim araçlarını yenileyip üretim tekniğine ayak uydurmaya zorluyor. Anarşik üretim ve rekabete dayalı üretim biçimi, kaçınılmaz olarak yedek sanayi ordusunun kalıcılığını sağlıyor. Oysa makinelerin gelişimi, iş zamanının kısaltılıp işçilerin serbest zamanlarının artmasında temel koşuldur. Ancak kapitalizmde bu tam tersi bir sonuç doğurmaktadır. İşçilerin bir kısmı işsizliğe mahkum edilirken, çalışan kısmı da işsiz kalanlarla tehdit edilir. Böylece kapitalist işçileri daha uzun süre ve daha ucuz ücretle çalıştırma olanağı elde eder. Bu yönüyle kapitalizm, ne işsizlik sorununu çözebilir, ne de çözmek ister.

Türkiye'de işsizlik

Türkiye'de kapitalizmin gelişimi, emperyalist metropollere göre geç

başlamıştır.

Osmanlı ve Cumhuriyet döneminde sınırlı sayıda sanayi işletmeleri olmakla beraber, asıl gelişim İkinci Emperyalist Savaş'tan sonra hızlanmıştır. Bu dönem emperyalist sermayenin Türkiye'ye yoğun olarak aktığı bir dönemdir. Dolayısıyla Türkiye kapitalizmi baştan beri emperyalizme bağımlı gelişmiştir. Kapitalizmin tarıma girişiyle başlayan kentlere yoğun nüfus akımına istihdam alanları yetersiz kalmış ve işsiz nüfusun yurtdışına akmasına neden olmuştur. Buna rağmen yedek sanayi ordusu kalabalıklaşmaya devam etmiştir.

Bağımlı Türkiye kapitalizmi, baştan beri yapısal krizler içinde debelenmiş ve krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmek için ne gerekiyorsa yaparak günümüze kadar gelişimini sürdürmüştür. 1970'li yıllarda Ortadoğu'ya yoğun işçi göçüne rağmen, işsizlik sorunu niteliksel bir değişim olmamıştır. Geline aşamada ise bu sorun dev boyutlara ulaşmıştır. Düzen savunucuları dahi işsiz sayısının 15 milyonu aştığını kabul etmektedirler. İşsizlik oranındaki bu artış özellikle büyük holdingler ve KİT'lerde taşeronlaştırmayı; orta ve küçük işletmelerde ise kayıt dışı çalışmayı beraberinde getirmiştir. Küçük ve orta boy işletmelerin kapitalistleri öyle bir noktaya gelmişlerdir ki, en ufak bir sorunda işçileri işten atmakta ve işçilik maliyetlerini düşürmek için

Reformist cenderenin kırılması üzerine

İlhan İnan

Kapitalizmin yığınlar üzerindeki maddi ve manevi tahribatından, yığınların kendini savunma refleksi çerçevesinde, şu veya bu düzeyde mücadelelerin doğması kaçınılmazdır. Bu mücadelelerin ve bu mücadeleleri besleyen özlem ve taleplerin, değişik muhalefet akımlarına siyasal bir alan açması da aynı biçimde kaçınılmazdır. Böylece, kapitalizmi iyileştirme/sömürüyü sınırlama eksenli ve tasfiye eksenli siyasal anlayışların birbirleri ile çatıştığı bir atmosfer oluşur.

Kapitalizmle şu veya bu düzeyde mücadele içinde olan tüm siyasal akımlar, yığınların kapitalizme karşı kendiliğinden mücadeleleri içinde örgütlenme ve geliştirmeye yönelirler. Devrim partisi, kendiliğinden mücadeleler ile devrimci bir program ve burjuvazinin tasfiyesi eksenli siyasal bir hat arasında bağ kurmaya, bu mücadeleleri devrimci bir politik-örgütsel gelişmeye kanalize etmeye çalışır. Bunu yaparken, **her türden sistem içi arayış ve çabaları, en başta temsil ettiği sınıfın saflarından tecrit etmek gibi, buna dayalı kapsamlı ve karmaşık bir süreci başarıyla geçmek zorundadır.**

Burjuvazi bu süreci, satın almalar yoluyla ve işçi aristokrasisi/sendika bürokrasisi gibi bizzat yarattığı gerici dayanaklar üzerinden, kendi karşı devrimci amaçlarına kanalize etmeye çalışır. Bu durum, sözkonusu siyasal çatışmaları devrim partisi açısından daha da zorlaştırır. Bu nedenle, maddi ve manevi üretim araçlarını elinde bulunduran egemen sınıfın ideolojik hegemonyasından güç alan, yığınlardaki binbir çeşit tutucu eğilim ve alışkanlıklar üzerinden kendini sürekli yeniden üretme imkanına sahip olan reformizmi geniş yığınlardan tecrit etmeyi başarmak, çok yönlü bir çabayı gerektirir. Bu, çeşitli aşamaları içeren, farklı mücadele yöntemlerini farklı dönemlerde yerinde kullanabilmeye dayanan, zorlu ve uzun bir süreçtir.

Bu noktada komünistlerin, artık iktidar sorununun eşğine gelmiş koşulların ifadesi bir tarza göre hareket etmesi büyük yanlış olur. Örneğin, Şubat Devrimi'nden sonra Lenin'in partiye gönderdiği ilk talimat olan, "geçici hükümete hiçbir destek yok..." talimatını ele alalım. Burada artık "geçici hükümet"e dönüşmüş reformizmin hiçbir biçimde devrimci amaçlarla istismar edilebilecek bir özelliğinin kalmaması sözkonusudur. Bu noktada "hiçbir destek" tutumu, temel politik tutum haline gelmiştir. Yine de Lenin'in bu talimatında, reformist partiler ile bu partilerin kitleleri arasında bir ayrım gözetilmeye devam edilir ve "yığınları aydınlatma"nın temel görev olduğu belirtilir.

Açıktır ki, bugün komünistler çok daha farklı koşullarda mücadele etmektedirler. Bu nedenle, **bugünün koşullarında**, reformizme karşı mücadelenin hangi yöntemlerle yürütüleceği sorunu ciddi biçimde irdelemek gerekir. Dönemsel ve geçici olanın üzerinde durmadan önce, ilkesel ve stratejik olanın altını bir kez daha çizmekte yarar var. Zira bu anlamda sağlamlık içermeyen "dönemsel tutumlar", oportünizm üretmekten başka bir sonuç vermez.

Devrim partisinin siyasal çalışması, herşeyden önce istikrarlı-hedefli ve güçlenerek yaygınlaşan bir "devrimi örgütlenme" çabasıdır. **Buna uygun içerikte bir propaganda-ajitasyon-örgütlenme faaliyetini gereksinir.** Bu faaliyet; **araç ve yöntem bakımından da**, "ayaklanmacı" bir karaktere sahip olmalıdır. Devrim partisi, daha da ayrıntılandırılması mümkün olan **çalışmanın bu yönü üzerinden**, kendi devrimci çizgisini kitleleştirmeye çalışır. Bu elbette temel yöndür ve bu da istikrara sahip olmadan girişilecek "çok yönlülük" çabaları, bir potada erime imkanı olmayan, omurgasız çabalara tekabül edecektir.

Öte yandan, çalışmasının temel yönü ne derece

sağlamlık arzederse etsin; bunu dönemsel-yerel-kısmi-kendiliğinden vb. süreçlerin 'mücadele yönünde önünü açacak' bir politika ile **birleştirmeden**, devrim çizgisini kitleleştirmek yine de mümkün olmayacaktır. Zira bu çizgi, yığınların gündelik yaşamına pratik bir etkide bulunmalı ve siyasal çatışmalarda tuttuğu mevziyi, **yığınların pratik deneyimlerinden güç alarak** ilerletmelidir. Dönemsel tutum ve çabalar, ya da başka ifadeyle "taktiğin unsurlarını" oluşturan faaliyetler; devrim partisinin şu saat üzerinden hesap yapabilmesini ve **yığın hayatının her yönü üzerinden güç alabilmesini** sağlar. Devrim partisinin tüm ideolojik-politik hasımları; kendi faaliyetlerini bu gündelik alana yöneltmekte ellerinden geleni artlarına koymayacakları için ve egemen ideolojinin etkisi bakımından bu alanda avantajlı oldukları için, mücadelenin bu boyutunda elde edilecek başarı ya da başarısızlıkların, tayin edici önem taşıdığı ortadadır.

Yığınları zaptetmiş "reformist cenderenin kırılması", işte bu anlamda bir "çok yönlülük"-üretkenlik ve farklı türde kazanımları "bir potada eritme" ile mümkün olacaktır. Öyleyse yığınların kendiliğinden hareketini, her dönem, dönemin şartlarına uygun bir noktadan ve dönemin şartlarına uygun yöntemlerle tutup kendimize doğru çekmeyi başarabilmeliyiz. Bu tutum, yığınların kendiliğinden hareketinin koşullarından **esas olarak** bağımsız bir hatta sahip "temel faaliyetlerimizi" besleyen ve daha geniş zemine taşıyan bir işlev görecektir.

Gelelim bu perspektifi günün somutluğu üzerinden belirlemeye. Yığınların kendiliğinden hareketinin bugünkü şartları, saldırılara karşı bir mevzide tutunabilmeyi başarma, burjuvazinin hedeflerine giden yolu bir noktada tıkayan bir savunma hattı oluşturabilme gereksinimi ile karakterize olmaktadır. Bu koşullarda reformizmi zayıflatmak, ilk bakışta paradoksal görünse de, reformist enerjiyi **mücadele yönünde istismar edebilmeye** dayanacaktır. Zira her zeminde bir siyasal ayrışmanın körüklenmesi, yığınların saldırı konumunda olduğu koşullara fazlasıyla bağlıdır ve bu koşullara geçebilmek için, **önce "direnişin örgütlenmesi"** gerekmektedir.

Her zaman ve her yerde böyle olur anlamında değil elbet; ama kendiliğinden hareketin şu veya bu düzeyde bir saldırı konumunda bulunmadığı ve "vuruşarak çekilme" tarzında seyrettiği bugünün koşulları, mücadelenin geniş bir zeminde planlanmasını gerektirmektedir. Daha da kötüsü olabilirdi. Yığınlar, hiçbir direnç göstermeden, burjuvaziye tek tek mevzileri terketme sürecinde bulunabilirlerdi. O zaman belki en "dar" faaliyet biçimleri ekseninde, "gerillavari" pratiklere dayanmak elzem olabilirdi. Böylesi, "ayakta kalma" şartlarını oluşturmaya tekabül edebilirdi. Ama bugün için halen, durum farklıdır. Yığınlar "vuruşarak çekilmekte"; hatta bu süreç, "patlama" dinamiklerini bağrında taşımaktadır. Bu koşullarda yığınların daha fazla geri gitmesini durduracak "duvarı çekmek", yığınların sırtını buraya dayamasını sağlamak gerekmektedir. Doğal olarak bu, en iğreti mücadele unsurlarını dahi bir toplama katarak, enerji yaratma çabasına tekabül edecektir. Bunun aktif öznesi olabilmek, bugün için **siyasal bir prestij kazanmaya açılan kapıdır.**

Reformizmin bugünkü tezahür edişi, saldırılar karşısındaki mıymıntılıktır! Öyleyse reformizme bugün, buradan vurulmalıdır! Devrimci bir programın verdiği güçten yoksun olması, reformizmin dayak yemekten bıkmasını

beraberinde getirmektedir. Devrim partisinin, günlük mücadelelere **paralel yürüteceği** "ayaklanmacı" pratik; kitle psikojisini olumlu yönde etkileyecek ve **reformistleri mazaretsiz bırakacaktır.**

Parti merkez yayın organının işçi kitleleri içindeki yaygın ve istikrarlı varlığını oluşturmak, bunun oluşturulmasını engellemeye çalışan "müdahillere" dersini verebilmek vb. olgulara dayanacak olan, "mücadelenin temel yönü"; taktik tutumlarımızın üzerindeki "koruyucu hayalet" olacaktır. Bu koşullarda reformistlerin en küçük mücadelecı tutumu dahi, "hayalet" hizmet edecektir.

Bu durumda da istediklerini yapmakta özgürdürler: Ya mücadele ederler ve parti-program anlayışını yaygınlaştırmamıza ister istemez yardımcı olurlar; ya da büsbütün mıymıntılararak, yığınların gözünde bir paçavraya dönüşürler. Yakalayacağımız halka budur. Reformist cenderenin bugünkü "yumuşak karnı" buradadır.

Görevimiz kesindir: İhtilalcı faaliyetin güven yayan rüzgarı altında, herkese, reformistlere de, tutacakları bir mücadele mevzisi göstermek. En katı tutumla, en esnek hareketleri **birleştirmek**. Farklı zeminlerdeki farklı çabalarımızı, aynı potada, parti güçlerinin olduğu potada eritmek.

Tüm parti örgütlerimiz ve parti militanlarımız, şunun bilincinde olmalıdırlar ki; partinin geometrik büyümesini **hazırlamak için**, aritmetik büyüme döneminden geçmek, **birikim yapmayı** öğrenmek, uzun soluklu bir hattı geçebilmek gerekmektedir. Bu koşullar, birçok başka örneğe göre; son derece elverişli koşullardır. Konjonktür, "ayakta kalma" koşullarından bir aşama daha ileridedir. Yeter ki konjonktörü ileriye dönük yönünden sıkıca yakalayalım. Yeter ki bunu yaparken ayaklarımızı yerden kesecek bir şovalyeliğe sapmayalım.

Partimiz; devrimin imkanlarını sabırla "ilmek ilmek" örme dönemini başarıyla geçecek, "çanların burjuvazi için çaldığı" mevziyi tutacaktır!

Devrimci Harekette Reformist Eğilim

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Semt çalışması üzerine

Tahir Solmaz

Semt çalışması her zaman siyasal çalışmanın önemli bir parçası olmuştur. Bu önem, işçi ve emekçilerin yaşamına doğrudan müdahaleyle ilintilidir. Komünistler açısından semt çalışması, proletaryanın örgütlenmesinin bir parçası olduğu gibi, onu her alandan kuşatmanın da önemli bir mevzsidir. Fabrika ve semt çalışması, bu açıdan karşı karşıya getirilemez. Proletaryanın geniş yığınlar halinde oturduğu semtlerde faaliyet yürütmenin önemi yeterince açıktır.

Fabrika ve sınıf çalışmasından yalıtık, sınıfın ideolojisinden bağımsız bir çalışma, olsa olsa küçük-burjuva devrimciliğinin bildik çalışma tarzının bir tekrarı olur. Burada sorun yalnızca semtlerde oturan kesimlerin sınıfsal kimliği ve bileşimi ile ilgili ya da sınırlı da değildir. Alana yaklaşım, çalışma tarzı, bakıştaki tutarlılık vb., bunların hepsi ayırdedici birer farklılıktır. Küçük-burjuva devrimci örgütler de pekala semtlerde bir “sınıf” çalışması yürütebilirler. Birçok işçiyle siyasal ilişki kurabilirler. Ama mesele hiç de bu değildir.

Semt çalışmasının kuşkusuz kendine özgü yönleri vardır. Bu ifadesini sınıfı değişik alanlar üzerinden örgütlemekte bulur. Kullanılan araçlardan tarza kadar da kendisini gösterir. Üretim birimleri olan fabrikalarda işçilerle ilişki kurmanın ya da sınıfın acil ihtiyaçları üzerinden pratik bir faaliyet yürütmenin kendine has (doğrudan üretim alanına yönelik olduğu için) özellikleri vardır. Fabrikaya girip siyasal çalışma yürütmek, sendikası olmayan işyerinde sendikalaşma faaliyetini başlatmak ya da içinde yer almak, grev ve direnişlerin doğrudan içerisinde olmak, sınıf dayanışmasının örgütlenmesi için diğer fabrikalarda etkin bir çalışma yürütmek, fabrika gazetesi çıkartmak, vb. bir dizi ihtiyaca yönelik çalışma biçimleri sözkonusudur.

Semtler ise, tam da fabrikaya yönelik yürütülmesi gereken çalışmanın bir diğer alanıdır. Semtler ilgili sektör ya da fabrika işçilerinin “toplular” şeklinde yerleştiği alanlardır. Öyle anlar olur ki, fabrikalarda fiili müdahale içerisinde kuramadığınız işçi ilişkisini semttan kurabiliriz. Bu kimi zaman akraba ilişkileri üzerinden, kimi zaman doğrudan gazete satışından ya da işçilerin uğrak yerlerinden olur. Ama bizim işimiz tesadüflere bağlı olamaz. Hedefli bir çalışma yürütmek zorundayız. Genel propagandanın semtlerdeki etkisi ise “genel” olur. Bu genel etkiyi somut ilişkiye dönüştürebilmek için gerekli istikrar ve yaratıcılık yoksa, semt çalışmasından sınıf adına yararlanmamız pek mümkün değildir.

Mesela, gazete satışları ilişki kurmanın, ilişki alanını genişletmenin önemli bir aracıdır. Gazete satışı sırasında tek bir evden alacağımız davet, birçok işçi ilişkisi ile tanışmamızın olanağına dönüşebilir. Bunun geçmişte birçok olumlu örneği vardır. Gazete satışı üzerinden davet edildiğimiz evde fabrikada çalışan hiçbir fert olmayabilir de. Ama aynı kişilerin mahallelerinde işçi tanıdıkları, akraba ilişkileri niye olmasın? Semtlerde karşılaşacağımız işçilerin öncü işçiler olması da gerekmiyor. Bizim fabrikaya ulaşmamız, fabrikayı tanımamız, fabrikadan başka işçilerle tanışmamız için bir olanaktır. Yeter ki, bu tek tek ilişkiler üzerinden hedef fabrikalarla bağlarımızı güçlendirmeyi başarabilelim.

Bizim geçmişte en büyük eksikliğimiz, semtlere dönük yaygın bir propaganda faaliyetinin kendisiyle

sınırlı kalması, bunun yerel ve somut bir çalışmaya dönüşmemesi olmuştur. Çünkü fabrika çalışmasında olduğu gibi, semt çalışmasında da birebir işçi ilişkileri yaratmak, buna kafa yormak, çaba sergilemek, sabırlı olmak gereklidir. Bu zorluklardan dolayı çalışmanın sonuçlarına hemen ulaşmamak, alana yönelik bir mesafe yaratmış, semtlerde yürütülecek çalışmayı yalnızca genel bir propaganda çalışmasından ibaret görmeye yolaçabilmiştir.

Semt çalışmasına yalnızca işçi ilişkilerinin yaratılacağı bir alan gözüyle de bakılmamalıdır. Grev ya da direnişe çıkan işçilerle fabrika önünde kuracağımız ilişkiler ne kadar “derinlikli” olursa olsun, bu işçilerin bir kısmının (özellikle öncü işçilerle) evlerinde geliştireceğimiz ilişkiler (onların sosyal ve özel yaşamlarına girmek) bizim grev ve direniş alanlarının doğal birer parçası haline gelmemizi hızlandıracak ve kolaylaştıracaktır. Ayrıca grevci ya da direnişçi işçinin semtinde yeni ilişki alanlarının açılması anlamına da gelecektir. Çünkü insanların evleri özel ortamlardır. Oraya girmek, dahil olmak, karşılıklı güven ve dostluk ilişkilerinin gelişmesi anlamına da gelecektir. Fabrikaların semtlerle içiçe olduğu yerlerde fabrikaya dönük somut müdahaleyi her iki taraftan zorlamak, işçileri daha hızlı etkilemek anlamına gelecektir.

Her alan çalışması, kendine uygun kadrolar yaratır ya da şekillendirir. Eğer semt çalışması, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, üretim alanlarından yalıtık, daha doğrusu orayla bağ kurmanın, geliştirmenin bir alanı olarak görülmediğinde, kendiliğinden kaymalar yaratır. Bu, yalnızca semt çalışması için değil, örneğin öğrenci gençlik çalışması için de geçerlidir. Semtler yalnızca işçilerin değil, işçi sınıfına “en yakın” kesimlerin de oturduğu yerlerdir. İşsiz gençlik ya da marjinal “serbest meslek” gruplarının da içiçe yaşadığı bu yerlerde, onlara yönelik bir çalışmayı küçümseyemeyiz. Yani semtler, barındırdığı okullarıyla, kitle örgütleriyle (halkevleri, köy dernekleri, lokal, parti) ve diğer uğraklarıyla birlikte bir biçimiyle faaliyet götürmeye çalıştığımız yerler olabilmelidir. Buralara gelen kesimlerin sınıfsal kimlikleri farklı olmakla birlikte, içiçelik, birbirine yakınlık, çalışma alanlarımızın genişlemesine de olanak tanımaktadır. Bir biçimiyle ilişki kurduğumuz bir fabrika işçisinin oğlu ya da kızı işsiz ya da öğrenci olabilir. Ya da bunun tersi. Tanıştığımız işsiz bir gencin ablası, abisi ya da babası işçidir.

Yalnızca gazete üzerinden ilişki kurmak ya da yaratmak tek başına asla yeterli değildir. Doğrudan politik kimlikle ilişki kurmak, bazen kimi olumlu gelişmelerin önünü de kesebilir. Önceden yaratılan politik düzey, ilişkinin yataylaşmasını ve doğallığında farklı kesimlere sıçramasını zora sokabilir. “Yataylaşmak”tan kastımız, ilişkinin daha doğal bir gelişim içerisinde yaratılması ile ilintilidir. İşçi ve emekçi semtlerinde bulunan “işsiz gençlik”, yalnızca iş bulamadığı için işsiz değildir. “Lümpen” ilişkiler çalışmayı sevmemeyi, anne ve babanın parasıyla yaşamayı, çalışmayı hakimiyet ilişkisi görmeyi, kolayından kazanmayı da beraberinde getirir. “Emir” altında çalışmayı sevmez, ama aile ve arkadaş çevresinin yardımlarıyla yaşamaktan da vazgeçmez.

Bu gençlik kesimi ülkemizde hiç de azımsanmayacak bir niceliktedir. Bu kesimler çalışsa da, istikrarlı bir çalışmadan sürekli kaçarlar. Günöbirlik çalışmayı ve tüketmeyi severler. Bu kesimleri örgütleme çabaları, onları üretimle bağ kurdurma (işçileştirme) ve kimi pratik faaliyetlerde yer almalarını sağlayarak teması güçlendirme biçiminde gerçekleşmelidir.

Geleneksel küçük-burjuva akımların semt pratiklerinde önemli bir yer tutan bu kesimlerin, (semtlerdeki tüm gençliğin) dinamizm ve enerjisini “anti-faşizm” adı altında çarpık bir anlayışla heba edildiğini biliyoruz. Semtleri semt olarak örgütlemek, “faşist bir gencin bıyıklarını yolmak”, mahallede adam dövmek gibi pratiklerin, siyasal ciddiyetini tartışmak bir yana, küçük-burjuva devrimciliğinin aynı zamanda bu potansiyelleri nasıl heba ettiğini ya da bu gençliğin işçi sınıfının bir parçası haline gelmesini nasıl engellediğini, kötümleştirdiğini biliyoruz. Bu herhangi bir çevrenin değil, geleneksel küçük-burjuva akımların ortak pratiğidir.

Komünistlerin semt çalışmasına bakışları ve örgütlenme tarzları, ideolojik-sınıfsal doğaları gereği farklıdır. Bu farklılık, doğal köken ve alandan çok daha önemli olarak, bu kadroların nasıl kazanıldığı ve hangi sınıfın ihtiyaçlarına cevap verdiği ile ilintilidir. Küçük-burjuvaziyi küçük-burjuvazi olarak örgütlemek, işçi sınıfı devrimciliğine dönüşümü gereksiz kılar. Bu gereksizlik, semt emekçilerinin ve gençliğini verili durumunu teorize eden, kendiliğindenci bir sürüklenişe tekabül eder. Küçük-burjuva ideolojisine dayalı anlayış tüm pratiklere damgasını vurur. Tarihte bireyin rolünü, onun “kahramanlıklarını” abartmaktan özneyi maddi-sınıfsal ilişkilerden bağımsız algılamaya ve bireysel teröre kadar, bir dizi pratik ve kavrayışın kendisini en özgün ürettiği yer daha çok semt çalışması olagelmıştır.

Sınıf çalışmasının bütünlüğü gözönüne alındığında, grev ve direnişlere müdahalenin bir ayağı, işçileri her yönden kuşatmanın alanı olarak semtler karşımıza çıkmaktadır. Grevci işçilerin toplu oturduğu semtlerde ilişkileri genişletmek, yaygın propagandayı örgütlemek, yalnızca grevci işçileri değil, aynı semtte diğer fabrikalardan işçileri de etkilemenin, ilişki geliştirmenin bir biçimidir.

Çeşitli illerde işçilerin oturduğu semtlerin dağılımı sürekli bir değişim göstermektedir. Sanayi kentlerinde bile kimi fabrika işçilerinin oturduğu yerler, site ve lojmanlar haline gelmektedir. Mesala Ankara’da gecekondu semtleri işçilerin toplu şekilde oturduğu yerler olmaktan çıktığı için, bu semtlerde yürütülecek çalışmalar, hem farklı hem de daha zorludur. Ama diğer illerde semtlerin içiçeliği ve fabrika işçilerinin gecekondu semtlerinde yoğunluğu halen geçerliliğini korumaktadır. Özellikle İstanbul, Adana, Mersin, İskenderun, Zonguldak, Bursa bu açıdan fazlasıyla avantajlara sahiptir.

Fabrika ve semt diyalektiği, yukarıda da vurguladığımız gibi, birbirini tamamlayan, geliştiren, partinin nüfuz alanlarını derinleştiren bir işleve sahiptir. Yeter ki, fabrika ve semt çalışmasının bağlarını pratikte kurmakta, ilişkileri geliştirmede yaratıcı ve zengin deneyimleri içselleştirmede, hız ve motivasyonu yükseltmekte parti bilinci ve ruhuyla hareket edebilelim. Oblomovluğa, kendiliğindencilığe, amatörliğe prim vermeyelim.

Ölümünün 16. yılında büyük devrimci sanatçı ve eylem adamını saygıyla anıyoruz.

Yılmaz Güney partili mücadelemizde yaşıyor!

Yılmaz Güney'in genellikle sanatçı kişiliği üzerinde durulur. Oysa o, herşeyden önce sosyalist dünya görüşüne sahip. Onun gereğini yapan militan bir aydın, yürekli ve inançlı bir siyasal dava (kavga) adamıydı.

Düzene karşı derin bir kin, sürekli mücadele ve öğrenme çizgisi, her yol ayrımında kendini yenilemesi, ileriden ve doğrudan yana tavır alması, gerçek bir sanatçı kişiliği onu karakterize eder.

Onun gericilikle çatışması 1950'lerde başlar. Dönem anti-komünizmin şaha kalktığı McCarthy'cilik

dönemidir. Bir öyküsü nedeniyle komünizm propagandası yapmakla, TKP'lilikle suçlanır, hapse atılır. Bu dikbaşı genç daha sonra TKP'yi arasa da bulamaz.

'60'lardan sonra sinema dünyasında büyük bir üne ulaşır. Ama onun planı başkadır. Elde ettiği imkanları ve ünü devrimci amaçlarla kullanacaktır. Yeşilçam batağındaki krallığa dönüp bakmaz bile.

Bu yıllarda gelişen devrimci gençlik hareketiyle bağ kurar, destekler. Bu nedenle '71'den sonra tekrar hapse girer.

Yılmaz bu hapislik döneminde pek moda olan yılgınlığa ve küçük-burjuva devrimciliğinden revizyonizme savrulmaya karşı koydu. Marksizmi kavramaya çalıştı, kendini eğitti, devrimci kişiliğini geliştirdi.

Kısa bir özgürlük döneminden sonra bir provokasyonla tekrar hapse atıldı. Pek kolay kaçabilirdi. Ama o, burjuvaziye demagoji fırsatı, kendine gönül vermiş milyonların güvenini sarsma fırsatı vermemek; yığınlara en geniş olanaklardan yararlanarak seslenme imkanını kaybetmemek için uzun yıllar gönüllü hapiste kaldı. Ancak yeni cezalarla ömrünü dört duvar arasında geçirmesi planlanınca kaçtı.

Sadece bu tutumu bile, onun devrimi ilerletme, ezilen ve sömürülen yığınlar karşı büyük bir bağlılık ve sorumluluktan başka bir şeye tapmadığının en iyi göstergesidir.

Yılmaz politikayı -o günkü kötü örneklerde olduğu gibi- sınıf hareketinin gerçek sorunlarından kopuk moda meselelerde anlamsız kavram tartışmaları ve yığınların mücadelesinin dışında gürültü çıkarmak olarak anlamadı. Kişilikli ve eleştirici bir gözle öğrenmeye, üretmeye çalıştı. Hiçbir zaman da, pek yerinde olarak, yaptıklarını yeterli bulmadı, sahip olduğu yetenekler ve haklı saygınlığıyla kendinden hoşnutluğun sarhoşluğuna düşmedi. O, gözünü hiçbir zaman yapılıması gerekenden, ihtiyaçtan ayırmadı. İşte onun gerçek devrimci ve sanatçı kişiliğinin, bitmek bilmeyen öğrenme ve yaratma azminin, vurduğu yerden ses getirmesinin sırrı burada yatar.

Yine bu nedendir ki, Yılmaz Güney, sanatı siyasal mücadelenin bir aracı olarak ele almış ve kaba slogancılığa, suniliğe, zorlamacılığa, kuruluğa, gösterişe, abartmaya düşmemiş; sanatçı yeteneğiyle ezilenlerin dünyasını kendine özgü zengin bir dille beyaz perdeye aktarmıştır.

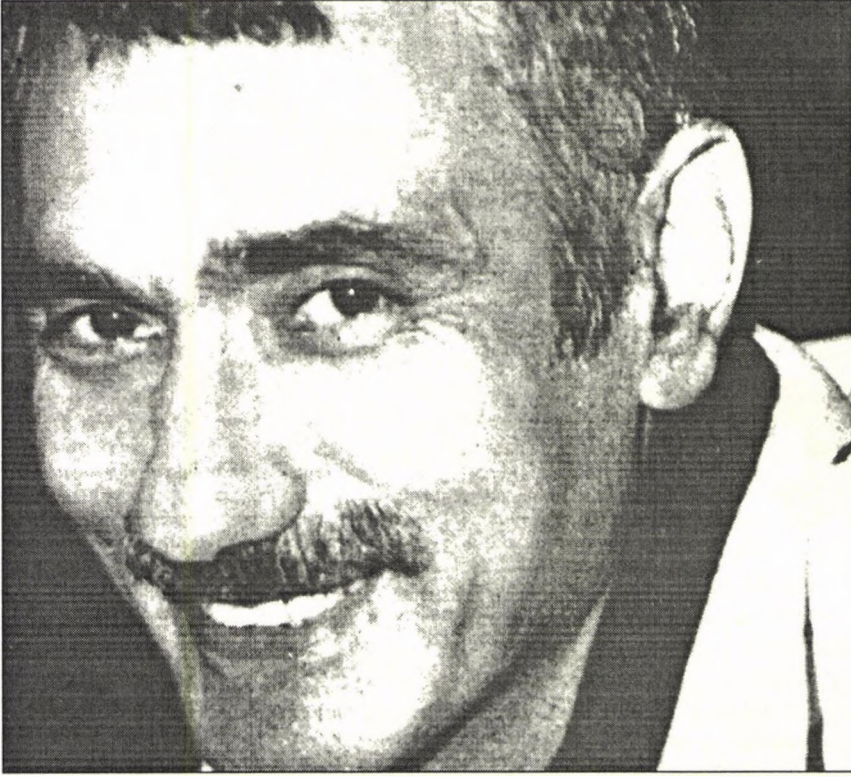
47 yıllık ömrünün en verimli 12 yılı zindanlarda geçti. Bu, Yılmaz'ın toplumsal ve siyasal gelişmeleri izlemesini, çalışmalarını zorlaştırdı. Buna rağmen o, milyonları etkiledi, gericiliğe karşı mücadeleye çekti. Böylesi bir şeref pek az insana nasip olmuştur.

Eğer Yılmaz daha elverişli koşullarda yaşasaydı (örneğin güçlü bir sosyalist işçi hareketi) veya ömrü bu kadar kısacık olmasaydı, her yönüyle devleşecekti. Bu bakımdan, belki de yaptıklarından çok yapacakları açısından o, özgürlük ve sosyalizm kavgasında devrimci aydınların, sanatçıların önemini anlatıyor.

Kimileri kendilerine karşıt bir kampta olduğundan, kimileri de ideolojik düşüncelerindeki bazı yetersizliklerini ya da anlaşmazlıklarını neden göstererek, onun siyasal kişiliğini ve eylemini yok sayıyorlar.

Yılmaz Güney proletaryaya ve sosyalizme aittir.

(Bu metin, Ekim'in Ekim 1987'de Fikri Akay tarafından yazılmıştır. <https://raney.org>)

TKP'nin kuruluşunun 80. yılı...

(TKP Mustafa Suphi önderliğinde 10 Eylül 1920'de kuruldu)

“Memleketimizin son ümidi Bolşevizmdedir!”

Mustafa Suphi'nin TKP Kuruluş Kongresi açılış konuşmasından...

“Türkiye Komünist Örgütü'nün birinci kongresini açmakla kendimizi bahtiyar addediyoruz.

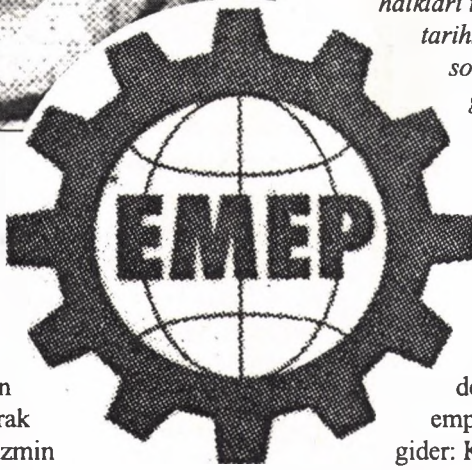
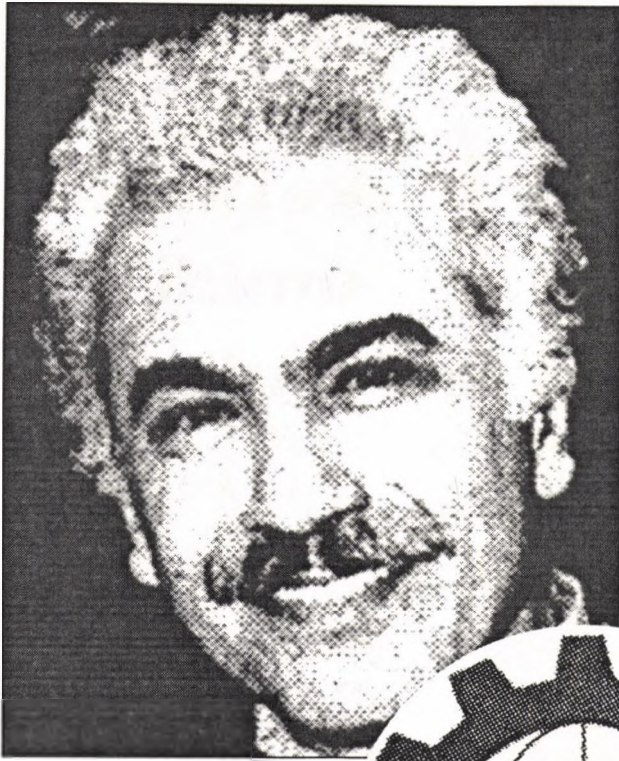
Arkadaşlar, bir zamanlar bir hayal halinde telakki olunan komünizm, bugün, Rusya'da meydana getirdiği hayat ile, kurduğu yeni hükümet biçimi ile, Kızıl Ordusu ile işçi, köylü halk içerisinde kuvvetlendirdiği örgütlenmesiyle şarkın ve bütün dünyanın mazlum millet ve sınıflarına pek büyük ümit veriyor. Son aylar zarfında, bize görünen iki büyük manzara bu ümitlerin ne kadar esaslı olduğunu gösteriyor. Bu manzaralardan biri, Üçüncü Enternasyonal'in ikinci kongresidir ki orada şark ile garbın muhtelif bölgelerinden gelmiş 37 millete mensup işçi ve köylü vekilleri toplanmıştı. Bu toplantı proletarya hareketlerinin yeryüzünde ne derece kuvvetli olduğunu gösteren aşık ve maddi bir delildir. Diğer taraftan, toplantısını henüz bitiren Beynelmilel Şark Kongresi'nde doğunun muhtelif milletleri, Hintliler, Cavalılar, İranlılar, Türkistanlılar, Buharalılar, Dağıstanlılar, Kırımhlılar, Türkiyeliler ile Gürcistan ve Ermenistan mazlum milletleri tarafından gönderilen binlerce vekiller bir yerde toplanarak aynı hedefe doğru istek ve iradelerini ilan etmiş olmakla Avrupa cihangirlerine karşı azim ve maksatlarını anlatmış oldular. Üçüncü Enternasyonal'in kongresi son oturumunu kapatırken, Rusya'nın muzaffer Kızıl Ordusu'nu dünya proletaryasının ve şark mazlum milletlerinin hizmet eden ve savunan bir ordu ilan etmiştir.

Bakü'de toplanan Beynelmilel Şark Kongresi de Avrupa ve Amerika'nın zalim ve hunhar emperyalizmine karşı kutsal savaş ilan etti. İşte bu iki misal karşısında bolşevizmin yeryüzündeki toplumsal devrime nasıl esaslı bir dayanak olduğu meydana çıkıyor. Türkiye'deki son vak'aları tetkik etseniz, gelen arkadaşları dinleseniz, partimize gönderilen mektupları görseniz, memleketimizin son ümidinin bolşevizmde olduğu kanaatini anlarsınız. Arkadaşlar, büyük Rus devrimi son üç sene zarfında olağanüstü örnekler görmüştü. Hiç kimsenin ümit etmediği halde Rusya proletaryası evvela bir devrim ordusu vücuda getirdi ki cihanı hayran bıraktı. İşte bu devrim şimdi demir ellerini şarka uzatıyor. Şark siyaseti Üçüncü Enternasyonal'in gündeminde birinci maddeyi teşkil ediyor. Bu meselede en ziyade alakadar olanlar şüphesiz bizleriz. Biz Türk komünistleri bu hareketin kıymetini bilmeli, tarihin kaydedeceği bu fırsatı iyi takdir etmeliyiz. Biz de kendi memleketimizde Avrupa emperyalizminin ve harici ve dahili düşmanların haddini bildirmeliyiz. Bütün bu arzularımızı tasavvur ve temenniden hakikat haline koyacak, bu kongredir. Türkiye komünist kongresi Rusya'dan uzanan bu demir elleri tutabilecek kuvvetler yetiştirecek ve partimiz yalnız Türkiye'de değil, bütün şarkta devrimin bayraktarı olacaktır. Onun için, Yaşasın Türkiye Komünist Partisi, Yaşasın bütün partilerini sıcak bünyesinde toplayan Üçüncü Enternasyonal, Yaşasın şarkta ilk devrim ocağını kuran Azarbaycan Sovyet Cumhuriyeti.”

(Konuşma kısmen bugünkü Türkçeye göre sadeleştirilmiştir.)

Perinçekler'in izinde yol alanlar

Tahir Solmaz

MGK'cı İP'in, kemalizmin kokuşmuş çöplüğünden topladığı argüman artıklarını tüm rahatlıklarıyla nasıl kullandıklarını biliyoruz. En azından İP'in "gizlisi saklısı" yok. EMEP de, artık bu yolda hızlı adımlar atmaktan çekinmiyor. Susurluk sürecinde ordunun demokratikleştirilmesini savunanlar, bugün İP'ten kopya çekerek, hatta İP'e taş çıkarırcasına, kraldan daha kralcı geçinmeye çalışıyorlar. *Evensel*'in 30 Ağustos sayısında baş sayfaya çıkarılan, "Zafer Bayramında, İMF Çıkarması" ve altında daha küçük puntolarla yazılan "kurtuluşu simgeleyen 30 Ağustos'un yıldönümü" vesilesiyle söyledikleri, tam anlamıyla utanç vericidir:

"Kurtuluş ve bağımsızlık mücadeleleri vermiş tüm dünya halkları için, bağımsızlığı simgeleyen günler tarihsel bir önem taşır. Kurtuluş Savaşı'nın sonucunu belirleyen Büyük Taarruz'un son günü yapılan Başkumandanlık Meydan Savaşı'nın yıldönümü olan 30 Ağustos'un Türkiye'de her yıl ulusal bir bayram olarak kutlanması da bu nedenledir."

Orta dereceli okullarda yıllardır tekrarlanagelen bu "veciz" sözler, kemalist solcuların içine girdikleri girdapta gönül rahatlığıyla derinleştiklerini gösteriyor. "Anti-empyralizm" i nereye çekerseniz oraya gider: Küçük-burjuva milliyetçiliğine de,

kapitalizmin devrilmesine de. "Ordu demokratikleşmeli", "devlet demokratikleşmeli" diyenlerin 30 Ağustos'u, "her yıl kutlanan ulusal bir bayram" olarak lanse etmelerinin ve sahiplenmelerinin aynı zamanda, "Süper Nato"ya karşı, cumhuriyetin zinde kuvvetlerini çıkaran İP'in platformundan ne farkı vardır?

"Cottarelliler, işgalcilerin torunlarıdır" başlığı altında *Evensel*'in aynı tarihli sayısında, ibret verici şu sözlerine bakın: "30 Ağustos, Türkiye'nin Kürt, Türk, Çerkez her milliyetten emekçi halklarının birleşip, empyralistlerin kışkırtmasıyla Anadolu'ya çıkan saldırganı denize dökmek üzere son darbeyi vurduğu günün yıldönümüdür."

İnsan kendisini bir an resmi tarihin arasında buluveriyor. "Yunanlılar denize dökülürken" atılan naraları duymaya başlıyorsunuz birden. Kemalettin Tuğcu'nun hikayelerini aratmayan bu vurgularda milletçiliğin, kemalizmin ve doğrudan başka her şeyin içinde bulunduğu resmi tarihin kokuları geliyor burnunuza. "Bağımsızlığı simgeleyen bir günde", Cottarelli'nin çatkapı gelmesi şaşırtıcı görünebilir. "Bağımsızlığı simgeleyen bir günde gelmesinin" abartılması, sınıfsal görüngü altında, İP'in ve kemalizmin gizli bir tekrarının, üzerinin örtülmeye çalışılmasından kaynaklanmaktadır.

"Bağımsız Türkiye"den, EMEP'in ne anladığına gelince, demokratik kapitalizmin ufkunu aşmayan, burjuva demokrasisine hayranlığın ifadesi karşınıza çıkar. Bağımsızlık! Ne menem bağımsızlık bu? Hangi ilişkilerden, hangi sınıflardan bağımsızlık? Kapitalizme rağmen, bağımsızlıkçılık, küçük-burjuva demokratizminin tekrarından başka bir şey değildir.

"İkinci Kurtuluş Savaşı"nın dillendirilmesi, kemalist solculardan, aydınlardan, çeşitli sol akımlara kadar, tonları farklı olmakla beraber, sürekli şöyle ya da böyle gündemde kalmaya devam ediyor. Düne kadar, Kürt ulusal mücadelesi karşısında sosyal şovenist bir söylem tutturana, bugün, ulusal hareketin yaşadığı teslimiyete destek vermekten oldukça hoşnut bir tavır sergiliyorlar. "Denize dökme ve dökülenler" nezdinde sahibinin sesine kulak verdiğimizde, "Bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesini" telaffuz ederlerken hiç rahatsız olmuyorlar. Özellikle burjuvazinin kimi kesimlerinin kulağına hoş gelebilecek fısıltılarla onlara yaranmaya çalışmaktan başka bir anlamı yoktur söylenenlerin.

Yine bahse konu olan yazının son paragrafında söylenenlerin, İP'in ve kemalizmin savunageldiklerini, ne de güzel tekrarladıklarını gösteriyor: "Zafer Bayramı ile Cottarelli'nin gelişinin aynışması! Hem bu çelişkiyi ortaya koydu, hem de emekçilerin atıldığı İMF'ye karşı gibi görünen mücadelenin, aslında çok daha kapsamlı, ülkenin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesi olduğunu görüldüğünü vesilesi oldu."

Hiçbir çürüme, başladığı yerde kalmıyor. Kuşkusuz bugün EMEP'in geldiği noktanın bugünden yarına bir değişim ve dönüşüm biçiminde olmadığını, tersine: devrimci demokrasi nezdinde, TDKP'nin ideolojik konumlanışının ve yapısal zayıflıklarının, zorunlu sonuçlarını ürettiğini gösteriyor. Dünün devrimci demokratlarının bugün liberal demokratlara dönüşümünde birçok neden sayılabilir. Reformizmde kendi içinde çeşitli tonlara ayrılıyor ve o da durduğu yerde durmuyor.

Yapı işçilerine

Gün doğdu

Akşam oldu

*Ve biz başladık koyulmaya yollara
Bu yaşam bunu gerektirir
gece mi dersin gündüz mü farketmez
gerektirir bu yaşam bunu*

*Yani yaşamak için aç kalmamayı
direnmek için yaşamayı
birkaç asalak yükselsin
sürekli gaspetsin alınterimizi diye*

Gün doğdu

Akşam oldu

*Ve biz başladık koyulmaya yollara
üretmek için yaşamak için
Ne var ki bunca sömürölmeyle
doyamadığımız açık
Göz dikmiş asalaklar ekmeğimize
Bilirim babadan kalmadır bu miras bize*

Buna göz yumarsak

ve görmemezlikten gelirsek

daha çok sürer bu zulüm

*seni bilmem ama ben yummayacağım
yani haksızlığa*

biribirimizle boğazlaşmaya yani

gel katıl aramıza kardeş

yoksa yarın çocukların

hesap sorar senden

sorar da veremezsin hesabı

onurlu bir yaşam için

gel katıl sen de

hep birlikte insanlığı kurmaya

Bir metal işçisi

(Fabrikada patronun uyguladığı baskı ve sömürüye karşı en sade duygularla yazılmıştır...)

Politik duruş ya da politika yapma tarzı ne ise, sonuçları birebir olmasa da en yakın bir biçimde gerçekleşir. Sürekli dillendirdiğimiz ideolojik-politik duruşun, "niyetlerden bağımsız olarak", kendine uygun bir açılım ve pratiği zorunlu olarak üretmesi gerçeği, bize materyalizmin en basit önermesini hatırlattığı gibi, çürümenin ya da dibe vuruşun da "sonsuzluğunu" göstermektedir. Küçük-burjuva devrimci-demokrasinin ideolojik konumlanışı, nesnel sınıfsal ilişkiler cephesinde tuttuğu yer, görüntünün tersine, her zaman reformizmi bağrında taşır. Bu kapı aralamanın nesnelliliğini ise, aşılmanın yeniden icadı, yeni olanın, aşılın platformun ve sistemin içerisinde formüle edilmiş olması belirlemektedir.

Devrimci demokrasinin ve reformizmin ideolojik platformları üzerine yazınımız fazlasıyla zengindir. Devrimci demokrat yapılanmaların sınıfsal karakteri, programatik yaklaşımları, örgütlenme ve kadro anlayışları, güncel politik değerlendirmelerimizin de bir parçası olagelmıştır. Reformizmin işçi sınıfı içerisindeki temsilcisi olan EMEP'in, özellikle geçmiş yazınımızda tuttuğu özel yerin nedenleri bilinmektedir. Yaşam gücünü tüketen TDKP'nin düzene yedeklenmesiyle ortaya çıkan EMEP'in, işçi sınıfı içerisinde ve politik arenada oynadığı rol, hızla düzene yaklaştığını ve Perinçek partisinin platformuna evrildiğini göstermektedir. Bu yakınlaşmanın yeni olmadığı da bilinmektedir.

"Bağımsız Demokratik Türkiye" sloganına, "denize düşenin yılanı sarıldığı" gibi sarılanların, bunu formüle ederken gösterdikleri rahatlık, bugün çok daha çekincesiz şekilde sonuçlarını üretiyor. Dün İP'e karşı en radikal eleştirilerde bulunanların, hatta devrimci hareketleri, İP'le aynı görenlerin, "zenciler birbirine benzer" deyiminde olduğu gibi, bugün aynı politik platformu paylaşmaları, "politikanın" cilvelerinden olsa gerek. Perinçek partisinin yıllardır dillendirdiği gerçeği sürekli pekiştiren EMEP'e, yıllar önce Perinçek'in sevinç naralarıyla söylediği şu sözler, bu gerçeği nasıl da gözler önüne seriyor: "Özgürlük Dünyası, İşçi Partisi'yle aynı proleter devrimci mecra içindedir. Bunu küçük-burjuva kibirine sığdırmadığı için kabul etmeyen bir tek Özgürlük Dünyası var. O da öbürlerini eleştiriyor; asıl Aydınlik'tan etkilenen sizsiniz diye. Aralarında böyle bir tartışma var. Bizden iyi hakem mi olur? Kimi etkilediğimizi en iyi biz görürüz. Bu konuda en iyi yargıya varacak olan herhalde İşçi Partisi'dir. Olgular, bugün İşçi Partisi'yle aynı safta duran o 'dar kümeler' değil, 'Özgürlük Dünyası'dır" (Teori, sayı 70, s. 11, aktaran EMEP Eleştirisi, Eksen y., sf. 92)

Silahlanmayla övünen Türkiye, aç kalarak dövünen Türkiye!

Yıllardır askeri gücüyle övünen Türkiye, zenginlik ve refah yönünden dünya sıralamasında 90. sıralarda bulunmaktadır. Oysa silah alımında dünya dördüncüsüdür. Uluslararası Barış Enstitüsü'nün 1998 rakamlarına göre, dünya genelinde silahlanmada azalma görülürken, Türkiye'de

silahlanmada artış olmaktadır. Uzmanlar Türkiye'nin silah pazarına yılda ortalama 6-7 milyar dolar akıttığını söylüyorlar. Türkiye'nin dış borçlarının büyük bir bölümü de silah alımında kullanılan borçlanmaların ürünüdür. Emperyalist ülkeler, borçlandırmayı para yerine askeri malzeme ve silah olarak yapmaktadır çoğu durumda.

55 yıldır ABD'nin mutlak güdümünde olan Türkiye, NATO ilişkileri çerçevesinde, silah çeşitlerinden sayısına kadar tüm bilgileri ABD'ye bildirmek zorundadır. Almanya'dan tank alması için de, 145 saldırı helikopteri için de (her kimden alırsa alsın), ABD'den izin almak zorundadır. F-16 savaş uçakları üretiyoruz diye övündükleri, gerçekte F-16 motorunun binlerce parçasından, 20-30 parçasının içerde üretiminden ibarettir. Üretilen silahlar ve askeri malzemelerin hangi emperyalist ülkenin ortaklığında yapıldığı önemli değildir, önemli olan Türkiye'nin kendi silahını ve uçağını kendi başına yapamadığıdır. Silah üretimi ABD denetimindedir. Türkiye'ye giren silahların bir sınırı vardır. Belli bir kota ABD tarafından uygulanmaktadır.

Askeri gücüyle övünen, bu alanda hiçbir harcamadan çekinmeyen Türk devletinin, geçen yılki askeri harcaması 9,6 milyar dolardır. En son saldırı helikopterleri için dört milyar dolar ödenecektir. Yapılan göstermelik ihale sonucunda sipariş ABD'ye verilmiştir. Bu taktik ve taarruz helikopterleri her türlü teknik donanıma sahip, saldırı mahiyetli kullanılan helikopterlerdir.

Bu kadar güçlü askeri kuvvete sahip olduklarını söyleyip duranların, tüm teknik savaş hazırlıkları gerçekte bir yutturmacadır. Asıl amaçları, sermaye

devletinin güçlü olduğu ve hiçbir gücün ona karşı koyamayacağı kanaatini emekçilerde oluşturmaktadır. Diğer bir gerçek ise, elindeki bu askeri gücü dışarıdan çok içeriye karşı kullanacak olmalarıdır. 60-70-80 cuntaları, Kürt halkının ulusal mücadelesinin bastırılması, grev ve gösterilerde işçi-emekçilere uygulanan terör, bunun bugünkü kanıtlarıdır.

Türkiye'de silaha yapılan harcamanın onda biri sağlığa yatırılmış olsa, sağlık imkanları geniş olurdu ve önlenebilir hastalıklardan ölümlerin önü büyük ölçüde alınırdı. Bakımsızlıktan ölen ve çeşitli kalıcı hastalıklara yakalanan çocukların sayısı bu denli çoğalmazdı. Aynı biçimde silaha yapılan harcamalar kadar kaynak eğitime ayrılırdı, ayrımsız olarak tüm işçi-emekçi çocukları gönül rahatlığıyla okullarına gider, istedikleri okulda okuma imkânları bulurlardı.

Konut sorunu, ulaşım sorunu, memur ve işçi ücretleri sorunu, emekliler sorunu gibi sorunlarla dolu bir ülkede, devletin askeri gücüyle bu denli övünmesi, onun sallantıda olan iktidarını ayakta tutma kaygısı ve çabasının bir ifadesidir. Elbette bu denli silahlanmanın ABD emperyalizminin bölgesel jandarması olma hevesleri ve planlarıyla da bir ilişkisi vardır. Fakat asıl kaygı ve hazırlık içe karşıdır.

Batık bir ekonomiye ve çözümsüz sosyal ve kültürel sorunlara sahip olan, işsizliği ve yoksulluğu çığ gibi büyüyen bir ülkeye hükmedenler, askeri planda ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, günü gelecek işçi sınıfının örgütlü gücü karşısında ezilip gideceklerdir. Ne işkenceleri, ne sokak infazları, ne F (hücre) tipi hapisaneleri, ne de güçlü orduları onları kurtarmaya yetmeyecektir.

K. Oğuz

Kölece çalışmaya karşı birleşelim, örgütlenelim!

Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde çalışan bir tekstil işçisiyim. Sermayenin işçi sınıfını yoğunluk ve kolaylıkla sömürdüğü bir sektördür tekstil. Ben de sömürünün had safhada olduğu bir fabrikadayım. Size öncelikle insana verilen önemden bahsetmem gerekiyor.

Bütün işçiler yemeğe çıkmış yemek yiyorduk. Bayanın biri fenalaşarak sandalyeden yere düştü. Durumu hemen ustaya bildirdik. Fakat adamın ilk verdiği tepki gülmek oldu. Buna, benzer durumlara alışık olduğunu tereddüt etmeden söyledi. Bu durum karşısında parmağını bile oynatmayan usta, yerinde oturmaya ve yemeğini yemeye devam etti.

Bayanın arkadaşları bayanı dışarı çıkararak hava almasını sağlamaya çalıştılar, sonra yetkili birine bildirdiler. Fakat işveren elinde naneli şekerle 15 dakika içinde ancak gelebildi. Bu durumun çirkefliliği ve acısıyla, bu komik davranışa gülmekten kendini alamadı işçi arkadaşlar. Nefes alamayan, mosmor kesilen, sürekli eli kolu titreyen bayana bu naneli şeker tedavisi, gerçekten iğrenç olduğu ölçüde komikti de.

45 dakikalık bir zaman kaybindan sonra, kadında hareketsizlik gözlemlendi. Hasta arkadaşımızı orda tesadüfen misafir olan bir adam hastaneye götürdü. Herhangi bir acil durum için hiçbir araç bulunmayan bu işyerinin rezillikleri bitmiyor.

Hafta içi günlerin yanında cumartesi ve pazar günleri de çalışmaya gidilen bu sömürü cehenneminde, yıllık işçi bulamazsınız. Bir gün içerisinde 5 işçinin işine son verildiği durumlar görülmüş. Çalıştığımız artı mesai olan her ay 12 saatimiz kesiliyor. Sebep olarak gösterilen ise şu: vergi ödüyorlarmış, mesainin vergisi varmış. Yaklaşık 200 kişinin çalıştığı bu fabrikada, ağzını açana-kolunu kıpırdatana, tepki ve hakaretlerle kapı gösteriliyor. Hiçbir insani değerleri olmayan, tamamen çirkefleşen bu asalak takımının kuklası olan hanım, kendini yeterince yırtıp bağırıp çağırıyor.

Bizi her türlü sefaletle terkeden, insani değerlerini tamamen yitirmiş asalak takımından oluşan sermaye sınıfına karşı örgütlenelim.

İnsanca yaşam ücretleri için birleşelim, bilinçlenelim!

Sermaye sınıfını devirelim!

İzmir'den bir tekstil işçisi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 Gebze/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**Çin Halk Devrimi'nin büyük önderi
Mao Zedung'u ölümünün
24. yıldönümünde saygıyla anıyoruz**

“Bütün gericiler kağıttan kaplandır!”

“Bütün gericiler kağıttan kaplandır. Görünüşte korkunçturlar. Uzun vadede gerçekten güçlü olan gericiler değil, halktır.”

“... Uzun vadeli bakış açısından, strateji açısından sorunun özüne bakıldığında, emperyalizm ve bütün gericiler gerçekte neyseler öyle görülmeli, yani kağıttan kaplanlar olarak görülmelidirler. Stratejik düşüncemizi bu temel üzerine inşa etmeliyiz. Öte yandan, onlar aynı zamanda insanları parçalayabilecek canlı kaplanlar, demirden kaplanlar, gerçek kaplanlardır. Taktik düşüncemizi de bu temel üzerinde inşa etmeliyiz.”

“Bütün dünya halkları birleşiniz, Amerikan saldırganlarını ve bütün uşaklarını yenilgiye uğratınız! Bütün dünya halkları yürekli olsunlar, savaşılmaya cesaret etsinler, güçlüklerden korkmasınlar ve birbirinin ardından ilerlesinler, o zaman bütün dünya muhakkak halkların olacaktır. İblislerin hepsi yok edilecektir.”

